

კათოლიკა არქივისკოვოსი ამხალს: კოვიდის პანდემია «დიდი გადატვირთვის» მოსამზადებლად მოიგონეს 4-5

«ვიზანი გლობალური დიქტატურის დამყარებას»

ახალ ზელანდიას ადამიანებს საზღვოს მოყვანის უფლებას ართმევენ 7

ეს ჯერ მხოლოდ დასაწყისია, ლიბერლები ამ პრაქტიკის გავრცელებას მთელ მსოფლიოში აპირებენ

გურბამ ნიკოლაიშვილი:
 ამერიკაში დემოკრატიის გადარჩევა ნიშნავს, რომ ისევ ნაშრომია მრავალფეროვანი გრანტები, კიდევ უფრო გააქლიერებენ «მესამე სექტორს» და სახელმწიფოსთვის მავნე ე.წ. ლიბერალურ პროპაგანდას
6

მამა ვიორგი (რაზმაძე):
 ვაჟიტხები სელიუფლებს — ნიშნავს თუ არა ეს იმას, რომ ევროკავშირი საქართველოს აუხილებლად მოსთხოვს ერთი და იმავე სქანის პირთა ქორწინების დაკანონებას?
3

ვიორგი მდივანი:
 «ჩვენ თვალწინ იხვლება მსოფლიო. ამერიკელები ერთპიროვნული უნდადებები ვეღარ იქნებიან, არ აქვს მნიშვნელობა, ბაიდასი გესდება კრეზიდენტს თუ ტრამპს»
2

დაგნანი და ვისი მონა-მორჩილნი

«გვაყო, გატონებო, ჩვენის ანგოსი და მოგავლის გადის სხვაზედ მიგდება, ჩვენის გაჭირვებისა, გულისტკივილის და ნადილის პატრონი ჩვენვე უნდა ვიყვნეთ»
18

თვალსაზრისი

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

გიორგი მდივანი:

«ჩვენ თვალსაზრისით იხვლება მსოფლიო. ამერიკელი არტორიკოვნი ქანდაკები ვეღარ იქნებიან, არ აქვს მნიშვნელობა, გაიღწიონ ხალხი კრიტიკის თუ ტრაგედი»

„რუსეთმა ამიერკავკასიაზე გავლენა ვერ მოიპოვა“ — პოლიტოლოგების მიერ ხშირად ნათქვამმა ამ ფრაზამ შინაარსი დაკარგა ამა წლის 10 ნოემბერის დღის 6 საათზე, როდესაც რუსეთის ფედერაციამ სამშვიდობო ძალები, 2-ათასკაციანი სამხედრო კონტინგენტი შეიყვანა მთიან ყარაბაღში. აზერბაიჯანსა და სომხეთს შორის მთიანი ყარაბაღის გამო დაწყებული ომი შეწყდა. ვინ მოიგო და ვინ წააგო ყარაბაღის ე.წ. კონფლიქტის დასრულებით, რას კარგავს საქართველო და რა უნდა გაითვალისწინოს მომავალში ჩვენმა ქვეყანამ, რატომ სტუმრობს დაუგეგმავად ამერიკის სახდების ხელმძღვანელი საქართველოს? ამ და სხვა მნიშვნელოვან თემებზე ბლოგერი გიორგი მდივანი გვესაუბრება.

— რაც ამიერკავკასიაში ამ დღეებში ვიხილეთ (ვგულისხმობ ყარაბაღის ომის დასრულებას) ნიშნავს იმას, რომ რეგიონში გავლენა ისევე რუსეთმა შეინარჩუნა და გააძლიერა, რადგან იმ საზავო ხელშეკრულებაში, რომელიც სომხეთ-აზერბაიჯანსა და რუსეთს შორის გაფორმდა, არ არის ნარკვენილი არც თურქეთი, არც ამერიკა და არც სხვა რომელიმე სახელმწიფო. მოსწონს თუ არა ეს ვინმეს, ამაზე ახლა არ ვისაუბრებ. ფაქტია, რუსეთმა ამიერკავკასიაში პოლიტიკური პოზიციები დაამყარა. ეს არის ობიექტური რეალობა. ამიერკავკასიაში, ყარაბაღში, რუსეთი იმატებს სამხედრო ბაზას, რომელიც ძალიან ახლოს იქნება სირიასთანაც...

სომხეთისა და აზერბაიჯანის დაპირისპირებას რაც შეეხება, შეიძლება ითქვას, რომ აზერბაიჯანს ჰყავს ავტოკრატი მმართველი, რომელიც ყარაბაღის ომისთვის, დიდი ხანია, ემზადებოდა, ხოლო მისი წინააღმდეგ იდგა სომხეთის პრემიერი ფაშინიანი, რომელიც „ფერადი რევოლუციის“ წყალობით მოხვდა თანამდებობაზე და მას საკმარისი არ აღმოაჩნდა არც სამხედრო, არც ორგანიზატორული ნიჭი, ის არც სახელმწიფოებრივად მოაზროვნე აღმოჩნდა. ფაშინიანი არის ტიპური ნეოლიბერალი, სამწუხაროა, რომ მის გამო ბევრი მოქალაქე და ჯარისკაცი დაიღუპა.

დღეს ხშირად ამბობენ, რომ ყარაბაღისნაირი ტერიტორიები საბჭოთა კავშირის პერიოდში „ჩაადებული ნაღმი“ა, მაგრამ ეს ასე არ არის, რადგან ყველა კონფლიქტი, რომელიც პოსტსაბჭოთა პერიოდში დაიწყო, უნიკალურია თავისი ისტორიით, გარდა ამისა, არც ერთი მათგანი ერთმანეთთან გაიგივება არ შეიძლება. მაგალითად, აზერბაიჯანელებსა და სომხებს შორის დაპირისპირება საუკუნეებს ითვლის. ყარაბაღი ყოველთვის იყო აზერბაიჯანის, მაგრამ იქ დასახლებული იყვნენ სომხებიც და ალბანელებიც, ხშირად კი სომხების რაოდენობა ქარბობდა (სხვათა შორის ისე, როგორც თბილისშიც).

საბჭოთა კავშირმა წლების

„მსოფლიო მრავალპოლუსიანი ხდება. რუსეთმა სირიის შემდგომ შეინარჩუნა ვენესუელა, ვგულისხმობ იმას, რომ ამერიკამ ვერ შეძლო ვითარების თავის სასარგებლოდ შეცვლა ამ ქვეყნებში. ანალოგიური რამ მოხდა აზერბაიჯანშიც — ამერიკელი თამაშბარე მდგომარეობაში აღმოჩნდნენ“.

იური უსაფრთხოების ხელშეკრულების ორგანიზაციის წევრი (სომხეთის გარდა ამ ორგანიზაციის წევრია რუსეთი, აგრეთვე, ბელარუსი, ყაზახეთი, ყირგიზეთი, როგორც სირიას დაეხმარა, თუკი სომხეთი მიმართავდა, მაგრამ ამ შემთხვევაში რუსეთმა თავისი საგარეო პოლიტიკის ფარგლებში იმოქმედა. რუსეთს არ სურდა სომხეთის,

ის ნაწილად თვლიან და მისი დაბრუნება თურქებისთვის დღესასწაული იყო.

იმით, რაც ამიერკავკასიაში მოხდა ბოლო დღეებში, ყველაზე ნაკლებად იხიერა საქართველომ, ჩვენ ბევრს დავკარგავთ, პირველ რიგში კი, სატრანზიტო ქვეყნის სტატუსს. თურქეთმა უკვე გამოაცხადა, რომ ნახიჩევანის გავლით აზერბაიჯანისკენ სასაზღვრო და საკომერციო მარშრუტს ააშენებს და ერთმანეთს ურეკონს დაუპყრობს. სამომავლოდ, შესაძლოა, საქართველომ რეგიონული

საქართველოსთვის. ამერიკა სამომავლო დაპირისპირების ზღვარზეა, მას უჭირს ეკონომიკურად, ასეთი ბასტიონი, ასეთი პოლარიზებული ამერიკა, დიდი ხანია, არ ყოფილა. ეს ქვეყანა კოლაპსის წინაშეა. ასე რომ, საქართველოსთვის ამერიკას არ ეცლება, მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენს ქვეყანას „სტრატეგიულ პარტნიორად“ მიიჩნევენ.

მოცემულია ასეთია: რუსეთს აქვს სამხედრო ბაზები სომხეთში, აზერბაიჯანში, აფხაზეთსა და ე.წ. სამხრეთ

სეთის გარეშე ეს არ გამოვა, ვერ მოხარდება და უნდა ეს ვინმეს, თუ არა, ეს არის გამოაღივებული რეალობა. მნიშვნელოვანი და აუცილებელია, ამ ეტაპზე საქართველომ გააძლიეროს სახალხო დიპლომატია რუსეთთან, შემდეგ ალაღვიანოს დიპლომატიური ურთიერთობა და ამის შემდეგ შესაძლებელი იქნება რაღაც რეალურზე საუბარი, რეალურზე, რომელიც ქვეყნის ერთობასთან ახლოს იქნება.

— პოსტსაბჭოთა სივრცეში (და არ მხოლოდ) ვიხილეთ კრახით დასრულებული „ფერადი რევოლუციები“. დასრულდა თუ არა ფაშინიანის „ფერადი რევოლუციების“ ეტაპი?

— ამერიკის მიერ შემოგდებული „ფერადი რევოლუციების“ კასკადი დასრულდა არა მხოლოდ პოსტსაბჭოთა სივრცეში, არამედ ჩრდილოეთ აფრიკის ქვეყნებშიც. „ფერადი რევოლუციები“ ჩაფლავდა ყველგან, ეს მკითხველმაც კარგად იცის და აღარ ჩამოვთვლი. ვიტყვი ერთს: „ფერადი რევოლუცია“ სახელმწიფო გადატრიალებაა და არა რევოლუცია. რევოლუცია გულისხმობს ქვეყნის პოლიტიკურ, ძირულ ცვლილებას და არა მთავრობის ცვლილებას ან პოლიტიკოსებისას. ჩვენ ყველგან სახელმწიფო გადატრიალება ვიხილეთ.

სამწუხაროა, რომ ჩვენი ქვეყნის ლიბერალი პოლიტიკოსები ამბობენ, — სომხეთმა და ფაშინიანმა ყარაბაღის დაკარგვით ტვირთი ჩამოისწესო. როდესაც ამას ამბობენ, ალბათ, საქართველოს ტვირთად აფხაზეთსა და ცხინვალის რეგიონს გულისხმობენ. მთაც ხომ ეს სურთ, რომ ნატოში როგორმე შევიდეთ თუნდაც სოხუმისა და ცხინვალის გარეშე, რადგან ალბათ თვლიან, რომ ამითი საკუთარ კეთილდღეობას უზრუნველყოფენ...

— საქართველოში ამერიკის სახელმწიფო დეპარტამენტის ხელმძღვანელი მაიკ პომპეო ჩამოვიდა, რამ განაპირობა მისი დაუგეგმავი და ნაჩქარევი ვიზიტი?

— მაიკ პომპეო არ შეხვდა ოპოზიციის წარმომადგენლებს, ამიტომ 31 ოქტომბრის არჩევნები არაფერ შუაშია; არც იმიტომ ჩამოვიდა, რომ განიხილოს, პრემიერმა და პრეზიდენტმა რატომ იჩქარეს ბაიდანისთვის მილოცვის ტექსტის გაგზავნა. ვფიქრობ, პომპეოს ვიზიტი გამოწვეულია გლობალური პრობლემებით. ამერიკელებს აშფოთებთ ამიერკავკასიაში მიმდინარე პროცესები, ის, რომ მათ გარეშე გადაწყდა ყარაბაღის ბედი. საქართველო კი ამიერკავკასიაში ამერიკის ე.წ. სტრატეგიული პარტნიორი ქვეყანაა, ამიტომაც ჩამოვიდა ჩვენთან და ჩამოვიდა, სახელმძღვანელო რეგიონული პრობლემის გადასაწყვეტად.

პომპეო, სავარაუდოდ, გვეწვია იმისთვის, რომ საქართველოში ამერიკული სამხედრო ბაზების განლაგებაზე ისაუბროს. ჩვენ, მართალია, სანამ შედეგებს არ დავინახავთ, ვერ გავიგებთ, რატომ ჩამოვიდა იგი საქართველოში, მაგრამ მაინც ვფიქრობ, რომ მისი ვიზიტი ამიერკავკასიაში მიმდინარე პროცესებს შეეხება და სხვას არაფერს...

ესაუბრა ეკა ნახიჩევანი

«იმით, რაც ამიერკავკასიაში მოხდა ბოლო დღეებში, ყველაზე ნაკლებად იხიერა საქართველო. ჩვენ ბევრს დავკარგავთ, პირველ რიგში კი, სატრანზიტო ქვეყნის სტატუსს. თურქეთმა უკვე გამოაცხადა, რომ ნახიჩევანის გავლით აზერბაიჯანისკენ სასაზღვრო და საკომერციო მარშრუტს ააშენებს და ერთმანეთს ურეკონს დაუპყრობს. სამომავლოდ, შესაძლოა, საქართველომ რეგიონული

როგორც გავლენის ზონის, დაკარგვა და ყარაბაღში განაღდა თავისი ჯარები, თანაც ძალიან სერიოზული კონტინგენტი.

ტერიტორიები, რომლებიც ყარაბაღის გარემოა, სომხეთის ტერიტორიად არ განიხილება. სომხეთის პირველი პრეზიდენტი, ლეონიდ ტირაკიანი, ამბობდა, — ჩვენი ინიციატივით გადავცეთ აზერბაიჯანს, მაგრამ ამ განცხადების გამო მას ქვეყანა ვითარდება დამოკიდებული, რასაც მისი გადადგომა მოჰყვა. შემდეგ ხელისუფლებაში მოვიდა ძორაბეგ-სარგსიანის კლანი და ვითარდება კიდევ უფრო დაიძაბა. „ფერადი რევოლუციით“ მოსულმა ფაშინიანმა უფრო ჩახლართა საქმე, ეს რუსეთისთვის არ იყო სასურველი.

ყარაბაღის კონფლიქტით მოიგო აზერბაიჯანმა, რუსეთმა და არააღიარებულად თურქეთმა, რადგან თურქები ქალაქ შუშას თავიანთი აუტლუტურული მეგობრებთან

ზაბის სტატუსიც დაკარგოს.

— როდესაც საჭირო შეიქმნა ტრანზიტი, ჩვენი საპარტნიორო სივრცე გამოიყენეს, რომელიც მომავალშიც საჭირო და აუცილებელი იქნება...

— სატრანზიტო მნიშვნელობას ახლა არ დაკარგავს საქართველო, ეს სამომავლოდ მოხდება, რადგან ნახიჩევანის გავლით სარკინიგზო მაგისტრალის გაყვანას აპირებენ, რომელზეც ახლახან ისაუბრეს. აზერბაიჯანი და თურქეთი აუცილებლად პირდაპირ დაუკავშირდებიან ერთმანეთს, ეს კი გარკვეულწილად საქართველოს აკარგავს სატრანზიტო გზას.

ომავალზე თუ ვსაუბრობთ, უნდა გავითვალისწინოთ, რომ ჩვენ თვალსაზრისით იცვლება მსოფლიო — ამერიკელები ერთპიროვნული ჟანდარმები აღარ და ვეღარ იქნებიან, არ აქვს მნიშვნელობა, ბაიდანი იქნება პრეზიდენტი თუ ტრამპი. ამერიკელები ყოველთვის მოიცვლიან რუსეთისთვის, მაგრამ არ ეცლებათ

ოსეთში, ეს კი ამერიკელებისთვის სერიოზულ პრობლემას ქმნის.

— ყარაბაღის მაგალითმა უნდა დაგვაფიქროს თუ არა ჩვენ, ქართველები, რომ შესაძლოა, აფხაზეთისა და ოსეთის დაბრუნება რაღაცნაირად მოვახერხოთ, თუკი, რა თქმა უნდა, რუსეთთან ურთიერთობის დალაგებს შევძლებთ?

— ყარაბაღის მაგალითზე ნათლად დავინახეთ, რომ რუსეთის ფედერაციის კეთილი ნების გარეშე შეუძლებელია პოსტსაბჭოთა სივრცეში რამე გადაწყდეს, განსაკუთრებით — ტერიტორიული საკითხები. აფხაზეთში და ოსეთში სატრანზიტო მნიშვნელობა და ფიქრობდნენ, თუკი ჩვენ სამომავლოდ აპირებთ მშვიდობისა და განვითარების გზას, რაც დღევანდელი დასავლური ლიბერალური დღის წესრიგისაა. მაგრამ ასეთ შემთხვევაშიც კი რუსეთში

სამწუხაროა, რომ ჩვენი ქვეყნის ლიბერალი პოლიტიკოსები ამბობენ, — სომხეთმა და ფაშინიანმა ყარაბაღის დაკარგვით ტვირთი ჩამოისწესო. როდესაც ამას ამბობენ, ალბათ, საქართველოს ტვირთად აფხაზეთსა და ცხინვალის რეგიონს გულისხმობენ. მთაც ხომ ეს სურთ, რომ ნატოში როგორმე შევიდეთ თუნდაც სოხუმისა და ცხინვალის გარეშე, რადგან ალბათ თვლიან, რომ ამითი საკუთარ კეთილდღეობას უზრუნველყოფენ...

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

რეალიზაციის პროცესშია გლობალური გეგმა სახელწოდებით „დიდი გადატვირთვა“. მისი არქიტექტორია გლობალური ელიტა, რომელიც ცდილობს, დაიმორჩილოს კაცობრიობა იძულებითი ზომების შემოღებით, რომლებიც მკვეთრად ზღუდავს პიროვნებისა და სრულიად მოსახლეობის თავისუფლებას. ზოგიერთ ძველანაში ეს გეგმა დამტკიცებული და დაფინანსებულია; სხვებში ჯერ კიდევ ადრეულ სტადიაზეა.

ზოგჯერ ქრისტეს ეკლესიისგან განდგომილ სხვა სარწმუნოების წარმომადგენელთა წრეშიც კი ახილება ხოლმე ზოგიერთს თვალს, ყველაფერს თავის სახელს დაარქმევს და უშიშრად გაილაშქრებს ვატიკანის წინააღმდეგ. ასეთია კათოლიკური ეკლესიის მაღალი იერარქი, არქიეპისკოპოსი კარლო მარია ვიგანო — ყოფილი პაპის, ბენედიქტე XVI-ის, ნდობით აღჭურვილი პირი, ყოფილი მოციქულთა ნუნცია (რომის პაპის დიპლომატიური წარმომადგენელი — გ.გ.) სხვადასხვა ქვეყანაში. დიდი ხანია, ვიგანო ებრძვის იეზუიტების ორდენს „სექსუალური ურთიერთობების პონტიფიკოსის“ — ფრანცისკეს მეთაურობით და მსოფლიოს აცნობს გლობალისტთა გეგმებს.

აშშ-ის პრეზიდენტის არჩევნების წინ არქიეპისკოპოსმა ვიგანომ ჯერ კიდევ მოქმედ პრეზიდენტ დონალდ ტრამპს მისწერა წერილი, რომელშიც ფრანცისკეს გლობალისტების მსახური უწოდა, ახალ კორონავირუსს კი — ბოროტი ძალების იარაღი.

წერილს ვატიკანის გამოცდილი დიპლომატისა, რომელსაც ურთიერთობა ჰქონდა და აქვს ბევრ გავლენიან პოლიტიკოსსა თუ ბიზნესმენთან, აუცილებლად უნდა გავცნოს დედამიწის ყველა მცხოვრები.

გთავაზობთ კარლო მარია ვიგანოს წერილს:

„კვირა, 25 ოქტომბერი, 2020 წ.
ქრისტეს შობიდან
„ბატონო პრეზიდენტო,
ნება მიბოძეთ, მოგმართოთ ამ მომენტში, როცა სრულიად მსოფლიოს ემუქრება გლობალური შეთქმულება ღმერთისა და კაცობრიობის წინააღმდეგ. გნებთ, როგორც არქიეპისკოპოსი, როგორც მოციქულთა მემკვიდრე, როგორც ყოფილი მოციქულთა ნუნცია ამერიკის შეერთებულ შტატებში. მოგმართავთ, როგორც სამოქალაქო, ისე რელიგიური ხელისუფლების ჩუმი და ყოფნის პირობებში. მიიღეთ ჩემი სიტყვები, როგორც „ხმა მლაღაღებლისა უდაბნოსა შინა“ (იოანე. 1:23).

ამ ისტორიულ მომენტში ბოროტების ძალები ერთიანდებიან სიკეთის ძალების წინააღმდეგ; ბოროტების ძალები, რომლებიც ძლევამოსილ და ორგანიზებულ ძალებად გვეჩვენება, რადგან ისინი უპირისპირდებიან სინათლის შვილებს, რომლებიც, დეზორიენტირებულნი და დეზორგანიზებულნი, მიტოვებულნი არიან სამოქალაქო და სასულიერო ლიდერებისგან.

ჩვენ ყოველდღიურად განვიცდივთ მათ შეტევას, ვინაშს სურს, დაანბნოს საზოგადოების საფუძვლები: ბუნებრივი ოჯახი, ადამიანის სიცოცხლისადმი პატივისცემა, ქვეყნისადმი სიყვარული, განათლებისა და ზიზნის თავისუფლება.

ჩვენ ვხედავთ, როგორ უწყობს ხელს ერის მეთაურები და რელიგიური ლიდერები დასავლური კულტურისა და მისი ქრისტიანული სულის თვითმკვლევობას, როცა მოქალაქეთა და მორწმუნეთა ძირითადი უფლებები უარყოფილია ჯანდაცვის სფეროში საგანგებო ვითარების სახელით. ეს საგანგებო ვითარება სულ უფრო ნარკოტიკული, სიბრძნის, რეპროცის ისტაბლი-შემდის არადაზიანებულ ტირანიისთვის განკუთვნილი ინსტრუმენტი.

რეალიზაციის პროცესშია გლობალური გეგმა სახელწოდებით „დიდი გადატვირთვა“. მისი არქიტექტორია გლობალური ელიტა, რომელიც ცდილობს, დაიმორჩილოს კაცობრიობა იძულებითი ზომების შემოღებით, რომლებიც მკვეთრად ზღუდავს პიროვნებისა და სრულიად მოსახ-

კათოლიკე არქიეპისკოპოსი ახელს: კოვიდის პანდემია «დიდი გადატვირთვის» მოსაზრებად მოიგონა

«დიდი გადატვირთვის» მიზანი გლობალური დიქტატურის დაფუძნებაა»

თესად და პირადი თავისუფლების დრაკონულად შესაზღუდავად ეკონომიკური კრიზისის ოსტატურად პროვოცირებით.

შემქმნელთა ჩანაფიქრით, ეს კრიზისი ხელს შეუწყობს ხალხების დათანხმებას „დიდი გადატვირთვაზე“, ეს იქნება ბოლო დარტყმა სამყაროზე, რომლის მოსახლეობის მენეჯმენტიდან ამ დათმობის საფასური იქნება უარის თქმა კერძო საკუთრებასა და კოვიდ-19-სა და კოვიდ-21-ის ვაქცინაციის პროგრამების შესრულებაზე, რომლებსაც ბილ გეიტსი ლობირებს ნამყვან ფარმაკოლოგიურ ჯგუფებთან ერთად.

ვაქცინაციის დაწესებას მოჰყვება ჯანმრთელობის პასპორტისა და პირადობის ციფრული მონომობის შემოღება, რათა შემდგომ შესაძლებელი იქნეს მსოფლიოს მოსახლეობის კონტაქტების დადგენა და თვალთვალი. ვინც ამ ზომებს არ დაეთანხმება ბანაკებში გამოამწყვდევენ ან საშინაო პატიმრობას მიუსჯიან, ხოლო ქონებას ჩამოართმევენ.

ბატონო პრეზიდენტო, თქვენ, ალბათ, უკვე იცით, რომ ზოგიერთ ქვეყანაში „დიდი გადატვირთვა“ გააქტიურდება მიმდინარე წლის ბოლოს და დასრულდება 2021 წლის პირველ ტრემესტრში. ამ მიზნით დაგეგმილია ბლოკირებები, რომლებსაც ოფიციალურად გაამართლებენ პანდემიის მეორე და მესამე ტალღებით. თქვენ კარგად ხართ ინფორმირებული იმ საშუალებების შესახებ, რომელთა გამოყენებასაც აპირებენ პანიკის დასა-

რომლის გამოწვევა ჩვენს მონააღმდეგეებს სურთ ზუსტად ისე, როგორც ეს ლუცი-ფერმა გააკეთა თავისი non serbian-ით (ამბობებული ლუციფერის სიტყვები: „არ გემსახურებ!“ — გ.გ.).

ბევრს, როგორც ვიცით, ალიზიანებს ეს მითითება სიკეთისა და ბოროტების შეჯახებაზე და „აპოკალიფსური“ ქვეტექსტების გამოყენება, რომლებიც, მათი აზრით, ალიზიანებს სულს და ამწვავებს უთანხმოებას. გასაკვირი არ არის მონააღმდეგეის აღშტურა, ტრადიციები და იდეალები: ფასეულობები და მოქმედებები მანქანებით, რადგან მათ აქვთ სული, გონიერი ერთმანეთთან დაკავშირებული არიან სულიერებით, რომელიც ძალას იკრებს ზევიდან — ღმერთიდან,

სიღრმისეული სახელმწიფოს რეაქცია მათზე, ვინც მისი გეგმა გამოამხეურა, ნყვეტილი და არათანმიმდევრულია,

თუმცა გასაგები; სახელდობრ მამინ, როცა მასობრივი საინფორმაციო საშუალებების თანამონაწილობით მოხდა ახალ მსოფლიო წესრიგზე უმტიკინეულოდ და შეუმჩნეველად გადასვლა, ამოტივტივება დაიწყო სიცრუემ, სკანდალებმა და დანაშაულებმა.

ჯერ კიდევ რამდენიმე თვის წინათ ადვილად უტყებდნენ სახელს და „შეთქმულების თეორეტიკოსებს“ უწოდებდნენ მათ, ვინც გამოდა ამ საშინელ გეგმებს, რომლებიც, როგორც ახლა ვხედავთ, დეტალურად ხორციელდება. გასული წლის თებერვლამდე ვერავინ იფიქრებდა, რომ ჩვენს ქალაქებში დაიწყებდნენ მოქალაქეების დაპატიმრებას მხოლოდ იმისთვის, რომ მათ სურთ ქურაში გავლა, სუნთქვა, თავიანთი ბიზნესის შენარჩუნება, ეკლესიაში შესვლა

ადგომას. ახლა კი ეს ყველაფერი ხდება სრულიად მსოფლიოში, იტალიაშიც კი, რომელსაც ბევრი ამერიკელი პატარა მომზივლელ ქვეყნად მიიჩნევს უძველესი ძეგლებით, ეკლესიებით, შესანიშნავი ქალაქებითა და სოფლებით.

და სანამ პოლიტიკოსები თავიანთ სასახლეებში არიან გამაგრებული და სპარსი სატრაპევიით გაცემენ განკარგულებებს, სანარმოები წარუმატებლობას განიცდის, მალაზიები იხურება, ადამიანებს კი არ ეძლევათ მოგზაურობის, მუშაობის, ლოცვის საშუალება. უკვე აშკარაა ამ ოპერაციის კატასტროფული ფსიქოლოგიური ზემოქმედების შედეგი, დაწყებული თვითმკვლევლობით სასონარკვეთილი მენარმეებისა და ჩვენი შვილებისა, რომლებსაც უბრძანეს, შინ

«დიდი გადატვირთვის» მიზანია ე.წ. ჯანმრთელობის დიქტატურის დაწესება, რომელიც მიმართულია ლიბერტარიანული ზომების დაშლასა და მათი დაშლის მიზნით. საერთაშორისო სავალტო ფონდის მხრიდან ამ დათმობის საფასური იქნება უარის თქმა კერძო საკუთრებასა და კოვიდ-19-სა და კოვიდ-21-ის ვაქცინაციის პროგრამების შესრულებაზე, რომლებსაც ბილ გეიტსი ლობირებს ნამყვან ფარმაკოლოგიურ ჯგუფებთან ერთად.

მან, ვისაც ამჟამად უკავია პეტრეს სავარძელი, თავიდანვე უღალატა თავის როლს, რათა დაეცვა და განევიტარებინა გლობალისტური იდეოლოგია, მხარი დაეჭირა დღის წესრიგისთვის სიღრმისეული ეკლესიისა, რომელმაც ის თავისი რიგებიდან აირჩია.

დამსხდარიყვენ კომპიუტერებთან და ისე ედევნებინათ თვალყური გაკვეთილებისთვის.

წმინდა წერილში წმინდა პავლე გველაპარაკება უკანონობის შემთხვევებზე წინააღმდეგობაზე (თესალონიკელთა მიმართ. 2:6-7). რელიგიური სფეროში ეს წინააღმდეგობა არის ეკლესია, განსაკუთრებით — პაპობი; პოლიტიკურ სფეროში ესენი არიან ის ადამიანები, რომლებიც ეწინააღმდეგებიან ახალ მსოფლიო წესრიგს.

ნათელია, რომ მან, ვისაც ამჟამად უკავია პეტრეს სავარძელი, თავიდანვე უღალატა თავის როლს, რათა დაეცვა და განევიტარებინა გლობალისტური იდეოლოგია, მხარი დაეჭირა დღის წესრიგისთვის სიღრმისეული ეკლესიისა, რომელმაც ის თავისი რიგებიდან აირჩია.

ბატონო პრაზიდეტო, თქვენ მკაფიოდ განაცხადეთ, რომ გსურთ, დაიცვათ იერი — ღმერთის მიერ გაართიანებული იერი, ძირითადი თავისუფლებები და ფასულობები, რომლებიც დღის უარყოფილი და რომელთა წინააღმდეგაც იბრძვიან. ეს თქვენ ხართ, ძვირფასო პრაზიდეტო, ის, ვინც ბათონის სიღრმისეული სახელმწიფოსა და ბნელეთის მოციქულთა ბოლო თავდასხმის წინააღმდეგ.

ამიტომ აუცილებელია, რომ ყველა კეთილი ადამიანი დარწმუნებული იყოს მომავალი არჩევნების ეპოქალურ მნიშვნელობაში, არა მხოლოდ ამა თუ იმ პოლიტიკური პროგრამის გამო, არამედ თქვენი ქმედებების საერთო აღმავრების გამო, რომლებიც ყველაზე კარგად განასახიერებს — ამ კონკრეტულ ისტორიულ კონტექსტში — იმ სამყაროს, ჩვენს სამყაროს, რომლის განადგურებასაც ისინი ცდილობენ იზოლაციის საშუალებით.

თქვენი მონაწილეობა ჩვენი მონაწილეობა — ის კაცობრიობის მტერია, ვინც „მკვლელობა თავიდანვე“ (იოანე 8:44). თქვენ გარშემორწმენითა და ვაჟაკობით შეიკრიბნენ ისინი, ვისაც მიაჩნია ხართ მსოფლიო დიქტატურის წინააღმდეგ მებრძოლ ბოლო გარნიზონად.

ალტერნატივა — ეს არის ხმის მიცემა იმ ადამიანისთვის, რომელიც მანიპულირებს სკანდალებითა და კორუფციით კომპრომეტებული სიღრმისეული სახელმწიფო, რომელიც ამერიკის შეერთებულ შტატებს გაუკეთებს იმას, რასაც უკეთებს ბერგოლიო ეკლესიას, რასაც უკეთებს პრემიერმინისტრ კონტეს იტ-

ალიაში, პრეზიდენტ მაკრონს — საფრანგეთში და ა.შ.

ჯო ბაიდენის შანტაჟს დაქვემდებარებულ ხასიათს — ზუსტად ისევე, როგორც ვატიკანის „წაღმოსწრის“ პრეზიდენტის — ზოგიერთი არაკეთილსინდისიერად გამოიყენებს და უკანონო ქალებს უფლებას მისცემს, ჩაიკრიოს როგორც საშინაო, ისე საბარეო პოლიტიკაში და დარღვევის წინააღმდეგობა. აშკარაა, რომ მათ, ვინც მანიპულირებს ენაზე, უკვე მზად ყავთ ბაიდენზე უარის, რომელიც აცხადებდა მას, რომ მათ კი ამის შესაძლებლობა მიეცათ.

და მაინც, ამ პირქუშ სურათში, ამ „უხილავი მტრის“ შეუპოვარი შემოტევის მომენტში ჩნდება იმედის ელემენტი. მონაწილეობს არ შეუძლია სიყვარული და ვერ აცნობიერებს, რომ მასების დასამორჩილებლად და ადამიანებისთვის პირუტყვებით დამღის დასადებად საკმარისი არ არის დოვლათის საყოველთაო უზრუნველყოფა ან იზოტიკური კრედიტების გაუქმება. ეს ხალხი, რომელიც დიდხანს ითმენდა ტირანული და საძულველი ხელისუფლების ბოროტ ქმედებებს, ხელახლა აღმოაჩენს, რომ მას აქვს სული; ეს არის გაცნობიერება იმისა, რომ მას არ სურს თავისუფლების გაცემა ჰომოგენიზაციასა და თავის იდენტურობაზე; ის დაინყებს ოჯახური და სოციალური კავშირების, რწმენისა და კულტურის ფასეულობების გაცნობიერებას, რომლებიც აერთიანებს პატიოსან ადამიანებს.

ამ „დიდ გადატვირთვას“ ჩაფლავება უნერია, იმიტომ, რომ, ისინი, ვინც ის დაგეგმა, ვერ ხვდებიან, რომ კიდევ არსებობენ ადამიანები, რომლებიც მზად არიან, გაიხდნენ ქუჩაში თავიანთი უფლებების დასაცავად, თავიანთი სვილებისა და შვილიშვილების მომავლის დასაცავად. გლობალისტური პროცესის არაადამიანობა ხმაურით დამსხვრევა სინათლის სვილების მტკიცე და ვაჟაკური წინააღმდეგობის წინაშე. მტრის მხარესაა სატანა, ის, ვისაც მხოლოდ სიძულვილი შეუძლია. ჩვენ მხარესაა ყოვლისმომცველი ღმერთი, საბრძოლველად დანაშაულები მხედრობის ღმერთი, და წმინდა ქალწული, რომელიც განგმირავს ძველი გველის თავს. „**თუ ღმერთი ჩვენკენაა, ვინაა ბათონი ჩვენ წინააღმდეგ?**“ (რომელთა. 8:31).

ბატონო პრეზიდენტო, თქვენი კარგად არის ცნობი-

ბილ გივისი

ზოგიერთ ქვეყანაში «დიდი გადატვირთვა» გააქტიურდება მიმდინარე წლის ბოლოს და დასრულდება 2021 წლის პირველ ტრიმესტრში. ამ მიზნით დაგეგმილია ბლოკირება, რომელსაც ოფიციალურად გააგაერთიანებენ პანდემიის მეორე და მესამე ტალღებით. თქვენ კარგად ხართ ინფორმირებული იმ საშუალებების შესახებ, რომელთა გამოყენებასაც აპირებენ პანიკის დასათესად და პირადი თავისუფლების დარღვევად შესაზღვრად ეკონომიკური კრიზისის რესტრუქტურირების პროცესში.

„სამსუბცირისოგების პონტიფიკოსი“

ამ «დიდ გადატვირთვას» ჩაფლავება უნერია, იმიტომ, რომ ისინი, ვინც ის დაგეგმა, ვერ ხვდებიან, რომ კიდევ არსებობენ ადამიანები, რომლებიც მზად არიან, გაიხდნენ ქუჩაში თავიანთი უფლებების დასაცავად, თავიანთი სვილებისა და შვილიშვილების მომავლის დასაცავად. გლობალისტური პროცესის არაადამიანობა ხმაურით დამსხვრევა სინათლის სვილების მტკიცე და ვაჟაკური წინააღმდეგობის წინაშე. მტრის მხარესაა სატანა, ის, ვისაც მხოლოდ სიძულვილი შეუძლია. ჩვენ მხარესაა ყოვლისმომცველი ღმერთი, საბრძოლველად დანაშაულები მხედრობის ღმერთი, და წმინდა ქალწული, რომელიც განგმირავს ძველი გველის თავს. „თუ ღმერთი ჩვენკენაა, ვინაა ბათონი ჩვენ წინააღმდეგ?**“ (რომელთა. 8:31).**

ლი, რომ ამ გადამწყვეტ საათს ამერიკის შეერთებული შტატები ითვლება იმ დამცავ კედლად, რომლის წინააღმდეგაც გაჩაღებულია ომი გლობალიზმის დამცველთა მიერ. მიუხედავად უფლის და გაძლიერებით მოციქული პავლეს სიტყვებით: „**ყოველივე ქალმის ჩამოგდებას მივყავართ**“ (ფილიპინელთა მიმართ. 4:13).

იყო განგების იარაღი, დიდი პასუხისმგებლობაა, რომლისთვისაც თქვენ დაუყოვნებლივ მიიღებთ ყველა სახელმწიფოებრივ მადლს, რადგან მას თქვენთვის გულმხურვალედ ეკედრება ბევრი ადამიანი, რომლებიც თქვენზე ღოცულობენ.

ამ ციური იმედითა და ღოცვებში თქვენი, პირველი ღმერთისა და თქვენი თანამშრომლების მოხსენიებით, მთელი გულით გიგზავნით ჩემ კურთხევას.

ღმერთმა დალოცოს ამერიკის შეერთებული შტატები!

პაროლ მარია ვიზანო

უღბანის არქივის კოპიის. ყოფილი მოციქულია ნუნცია ამერიკის შეერთებულ შტატებში“.

ჩვენთვის უცხო ბანაკიდან ნამოსულმა ამ გზავნილმა, როგორც იტყვიან, საბოლოოდ უნდა დასვას წერტილი ყველა -ს თავზე ვატიკანის პოლიტიკაში. სხვათა შორის, ეს პოლიტიკა, დიდი ხანია, გამოწვევით არის შესწავლილი მართლმადიდებელი პატრიოტების მიერ, რომლებიც ანალოგიურ დასკვნამდე მივიდნენ. **ახლა ყველა არგუმენტი მართლმადიდებელი მორწმუნეებისა, რომლებსაც არ სურთ ეკუმენიზმისა და ფილკათოლიციზმთან შეგუება, რომ აღარაფერი ვთქვათ პაპიზმზე, უბრალოდ, საკამათოც აღარ არის. ამიტომ მართლმადიდებელი ეკლესიის მხრიდან ყველა „ღვთისმეტყველური დიალოგი“ გლობალისტური „ელიტის“ მსახურ სატანისტურ ვატიკანთან, მსოფლიო ბოროტებასთან, კოლაბორაციონიზმად უნდა ჩაითვალოს.**

ამასთანავე, ამ მაღალი იერარქის პრელატმა, რომელსაც ფსიქიკურ გადახრებში ან მარგინალიზაციაში ვერავინ დაადანაშაულებს, სრულიად ნათლად ახსნა, რისთვისაა გაავერცელებს მსოფლიოში ახალი კორონავირუსი და რა ელის მათ, ვინც უარს იტყვის ჯანდაცვის „ელექტრონულ პასპორტსა“ და ტოტალურ ვაქცინაციაზე.

ნიშანდობლივია, რომ ამერიკულმა მასმედიაში (Washington Post-მა) უკვე მოასწრო აშშ-ის პრეზიდენტად საკუთარი თავის გამომცხადებელი ჯო ბაიდენის გეგმებზე დაწერა — **ბაიდენს სურს, გააუქმოს ტრამპის გამოსვლები მსოფლიო შეთანხმებებიდან გლობალური დატოვების შესახებ და დააბრუნოს ამერიკა ჯანდაცვის მსოფლიო ორგანიზაციაში.**

მაგრამ ის, ვინც ბათონს იღებდა, უკვე შეიარაღებულია! ასე რომ, სინათლისა და ბნელეთის ძალებს შორის ფინალური ბრძოლის შედეგი თითოეულ ჩვენგანზე დამოკიდებულია.

katyusha.org-ზე

გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოაშადა ბიორბა განვილიაჰაი

ახალი ზელანდიის მთავრობამ ახალი კანონპროექტი მოამზადა თავისი ვალდებულებების მიხედვით, რომლებიც აღებული აქვს მსოფლიო სავაჭრო ორგანიზაციის წინაშე სანტარტორის სქემის მიხედვით, ამ სქემის სახელწოდებაა CODEX ALIMENTARIUS-ი („სურსათ-სანოვაგის წიგნი“). ასე რომ, კანონს ნებისმიერ შემთხვევაში მიიღებენ.

ახალ ზელანდიაში აღაშენებენ საზღვოს მოყვანის უფლებას ართმევენ

ეს ჯერ მხოლოდ დასაწყისია, ლიბერალები ამ პრაქტიკის გავრცელებას მთელ მსოფლიოში აპირებენ

მსოფლიო სანიტორიული საზღვარები თითქმის არ აშუქებენ ამ კანონპროექტს, ეპიდემია წინაშეა, რომ ის მოზადებულია მსოფლიო სავაჭრო ორგანიზაციის მოთხოვნით, რომლის უკანა დას აშშ-ის სანიტარული, კვების პროდუქტებისა და მედიკამენტების ხარისხის ზედამხედველობის სამმართველო (FDA) და, რა თქმა უნდა, ბილ გეიტსი და მისი ჯიბის Monsanto

ახალ ზელანდიაში განიხილავენ კანონპროექტს საკვების შესახებ, რომლის მიხედვით საკვების, საზღვოს მოყვანა პრივილეგია იქნება და არა უფლება; ამასთანავე, ამ კანონის შესაბამისად, „თესლის“ შენახვისთვის მოქალაქეებს ელოდება ჯარიმა ან პატიმრობა, ისევე, როგორც ნარკოტიკის შექმნა(შენახვა)-გაყიდვისთვის.

რებად, განსაზღვრავს თესლს, ბუნებრივ წამლებს, ძირითად მინერალებსა და სასმელებს (მათ შორის წყალს); * მოსახლეობას ართმევს უფლებას, მოიყვანოს საკვები პროდუქტები და გადასცეს მათ თესლის მწარმოებელ კომპანიებს.

მასობრივი სანიტორიული საზღვარები თითქმის არ აშუქებენ ამ კანონპროექტს, მაგრამ ცნობილია, რომ ის მოზადებულია მსოფლიო სავაჭრო ორგანიზაციის მოთხოვნით, რომლის უკანა დას აშშ-ის სანიტარული, კვების პროდუქტებისა და მედიკამენტების ხარისხის ზედამხედველობის სამმართველო (FDA) და, რა თქმა უნდა, ბილ გეიტსი და მისი ჯიბის Monsanto.

კანონი:
* ადამიანის უფლებას (მოინიოს მოსავალი და გაუნაწილოს სხვას) აქცევს მთავრობისგან სანქცირებულ პრივილეგიად, რომელიც შეიძლება გაუქმდეს;
* უკანონოდ თესლის „საკვები პროდუქტების“ უნებართვოდ გავრცელებას და „საზღვოდ“, როგორც ნოყიერ ნივთი-

საკანონო ფაქტორია თესლი. კანონპროექტის მიხედვით, ეს ყველაფერი გაკონტროლდება და თესლის შენახვა დაინახება ისევე, როგორც ნარკოტიკის შენახვა. აღსანიშნავია, რომ ასეთი სენარის განხორციელებას მსოფლიო სავაჭრო ორგანიზაციის წევრ აშუაებს აპირებენ

* პოლიციელებს, რომლებიც მოქმედებენ საკვების პროდუქტების უსაფრთხოების თანამშრომლების რანგში, აძლევს უფლებას, შეიჭრნენ შენობებსა და საცხოვრებლებში ორდერის გარეშე იმ მოწყობილობების გამოყენებით, რომლებსაც საჭიროდ ჩათვლიან, მათ შორის იარაღის გამოყენებითაც (მუხლი 265-1);

* კერძო სექტორის წარმომადგენლებსაც აძლევს უფლებას, იყვნენ საკვების პროდუქტების უსაფრთხოების თანამშრომლები, როგორც მითითებულია მუხლ 243-ში, ე.ი., Monsanto-ს თანამშრომლებსაც შეუძლიათ, შეიჭრნენ შენობებსა და საცხოვრებლებში შეიარაღებული პოლიციელების მხარდაჭერით;

* საკვები პროდუქტების უსაფრთხოების თანამშრომლებს აძლევს იმუნიტეტს სისხლისსამართლებრივი და სამოქალაქო დევნის წინააღმდეგ.

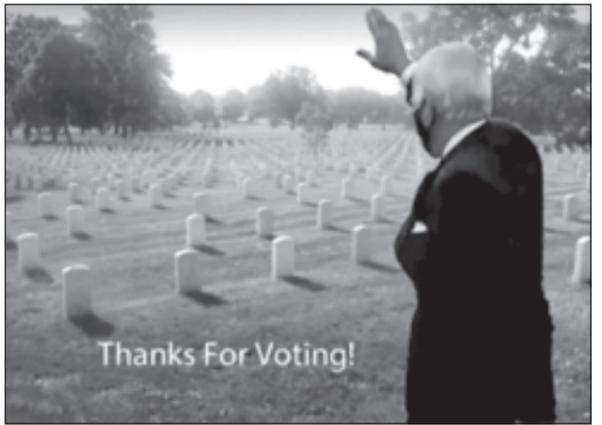
ეს ახალი კანონპროექტი ახალი ზელანდიის მთავრობამ მოამზადა თავისი ვალდებულებების მიხედვით, რომლებიც აღებული აქვს მსოფლიო სავაჭრო ორგანიზაციის წინაშე სანტარტორის სქემის მიხედვით. ამ სქემის სახელწოდებაა Codex Alimentarius („სურსათ-სანოვაგის წიგნი“). ასე რომ, კანონს ნებისმიერ შემთხვევაში მიიღებენ.

საკვანძო ფაქტორია **თესლი**. კანონპროექტის მიხედვით, ეს ყველაფერი გაკონტროლდება და თესლის შენახვა დაინახება ისევე, როგორც ნარკოტიკის შენახვა. აღსანიშნავია, რომ ასეთი სქემის განხორციელებას აპირებენ მსოფლიო სავაჭრო ორგანიზაციის წევრ ყველა ქვეყანაში. ისიც ნიშანდობლივია, რომ ახალმა ზელანდიამ დააანონსა ის უხერხული მომენტი, როცა „შეთქმულების თეორია“ აღმოჩნდა არა თეორია, არამედ დემილია შეთქმულება მასმედიაში.

„სურსათ-სანოვაგის, საკვების“ ნარკოტიკებთან გათანაბრებასთან ერთად, ახალი ზელანდია აწესებს საკარანტინო ბანაკებს იმ ადამიანებისთვის, რომლებიც უარს ამბობენ კოვიდ-19-ზე ტესტირების გავლაზე.

მასმედია და ბნელეთის მოციქულებმა, რომლებიც უარყოფენ რეალობას და ცისფერი ეკრანებიდან ატყუებენ მოქალაქეებს, ბოდიში უნდა მოიხადონ, რადგან, რასაც ისინი „შეთქმულების თეორიებს“ უწოდებენ, რეალობაა. მრავალმილიონიანი აუდიტორიაში გავრცელებულ ტყუილს კი საზოგადოება სამოქალაქო დაპირისპირებისკენ მიჰყავს.

Cont.ws-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა გიორგი ბაჩანილაძემ

«ქალიან პატიოსანი» არჩევნები აშშ-ში

გაიღეს მიხვალაულება მსოფლიოში მისხან სპეციფიკის, პენსილვანიისა და ჯორჯიის შტატებში

3 ნოემბერს, აშშ-ის პრეზიდენტის არჩევნების დამსჯელი შტატის ყველაზე დიდ საარჩევნო ოლქში უცებ შეწყდა ხმის დათვლის პროცესი. ამის მიზეზად შენობაში წყალგაყვანილობის მილის დაზიანება დასახელდა. ახლა კი გაირკვა, რომ ეს იყო ტყუილი — არ არსებობს რამე მტკიცებულება ან მოწმე, რომ იქ მართლაც შეიქმნა ფორსმაჟორული ვითარება.

განცხადება ჯორჯიის შტატის ყველაზე დიდ საარჩევნო ოლქის შენობაში მილის დაზიანების შესახებ იყო საბაბი, მთელი ღამით დაეკეტათ საარჩევნო კომისიის შენობა. დამკვირვებლები შინ წავიდნენ, ხმების დათვლა კი გაგრძელდა — ოღონდ ამჯერად დამოუკიდებელი დამკვირვებლების გარეშე.

* პენსილვანიის შტატის საავტოცილო სასამართლომ დააკმაყოფილა აშშ-ის პრეზიდენტ **დონალდ ტრამპის** შტატის სარჩელი, რომლითაც ეჭვი შეიტანა საპრეზიდენტო არჩევნების პროცესში ფოსტით ხმის მიცემის კანონიერებაში, — იუნყება Philadelphia Inquirer-ი.

ლაპარაკია ბიულეტენებზე იმ ამომრჩევლებისა, რომლებსაც დოკუმენტით არ დაუდასტურებიათ თავიანთი ვინაობა. პენსილვანიის შტატის კანონების მიხედვით, ხმის მიცემა აუცილებლად უნდა დადასტუროს თავისი ვინაობა არჩევნიდან 6 დღის განმავლობაში, ე.ი., ეს უნდა მოხდეს იყო 9 ნოემბრამდე, მაგრამ შტატის სახელმწიფო მდივანმა **მატი ბუშმანმა** ეს ვადა 12 ნოემბრამდე გაახანგრძლივა.

მოსამართლე **მერი ჰანა ლივიტამ** გამოაცხადა სასამართლოს დადგენილება, რომლის თანახმად კეტი ბუკვარს არ ჰქონდა უფლება, საარჩევნო კომისიისთვის ებრძანებინა ამომრჩეველთა პირადობის დამადასტურებელი დოკუმენტის წარდგენის ვადის გაგრძელება.

გაზეთის მიმომხილველის თქმით, ტრამპის ეს გამაზრებელი მანიქვამინც მნიშვნელოვანი არ ყოფილა, რადგან ლაპარაკი იყო ბიულეტენების მცირე რაოდენობაზე. ტრამპი ბიადენს ჯერჯერობით 54 ათასი ხმით ჩამორჩება, ამიტომ განზრახული აქვს, თითოეული ხმისთვის იბრძოლოს, აქედან გამომდინარე, ხმის დათვლის პროცესი კიდევ კარგა ხანს გაგრძელდება.

ტრამპის შტატი დარწმუნებულია, რომ პენსილვანიის შტატი შეაქვას 600 ათასი ბიულეტენის ანულირებას, რომლებიც არაკანონიერი მიზანშეწონილია მიიღოს გაიღებენ.

* მიზანშეწონილია ალ-მონაჩინსა 10 ათასი აომრჩეველი ზომი, რომლებიც, უკვე წლებია, სამართლებრივად მიიღეს მიღებულ მითითებებში ალირიცება, აბრძოლა, პენსილვანიისა და ჯორჯიის შტატებში.

რესპუბლიკელებმა იპოვეს ერთი ფოსტალიონი, რომელიც მზად არის, სასამართლოს მისცეს ჩვენება, როგორ აიძულდნენ, მხოლოდ ბიადენის მხარდაჭერი ბიულეტენები მიეტანა საარჩევნო უბნებზე, დანარჩენი ბიულეტენები კი უნდა აღენიშნა, როგორც „დაკარგული“.

news-front.info-სა და ru-an.info-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა **ლუკა მაისურაძემ**

კანონპროექტი იპოვეს ერთი ფოსტალიონი, რომელიც მზად არის, სასამართლოს მისცეს ჩვენება, როგორ აიძულდნენ, მხოლოდ ბიადენის მხარდაჭერი ბიულეტენები მიეტანა საარჩევნო უბნებზე, დანარჩენი ბიულეტენები კი უნდა აღენიშნა, როგორც «დაკარგული»

გეორგიული მსოფლიო
პროსაფორმის
ანალიზი

www.geworld.ge
 თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

საქართველო ამიერკავკასიაში შექმნილ ამ ახალ გეოპოლიტიკურ რეალუბაში, საფუძვალზე ტერიტორიულ და პოლიტიკურ, შინაგარეულ, თანამართლებად მდგომარეობაში აღმოჩნდა. ასეთ შემთხვევაში იგი მძიმე მარტოობაში მოექცევა. ერთი მხრიდან აზერბაიჯანის და სამხრეთ ოსეთის (რუსეთის სტრატეგიული პარტნიორები); მეორე მხრიდან სომხეთი და აზერბაიჯანი, რომლებიც საბოლოოდ ჩამოყალიბდნენ რუსეთის სამხედრო-სტრატეგიულ პარტნიორებად; მესამე მხრიდან თურქეთი, რომელსაც ჩვენ შევიწროვებთ ხელს არავინ შეუშლის, მეოთხე მხრიდან კი თვითონ რუსეთი, რომლის გავლენაც ღრმა კრიზისში ჩაფლული აზრ-ისა და დამოუკიდებელი ევროპის ვითარებაში სულ უფრო მეტად მომქალაქდება არა მხოლოდ კავკასიასა და ევრაზიულ სივრცეში, არამედ მსოფლიოში.

«ოქროს კვანძი»

ვალერი კვარაცხელიას სტალინიზმ-საბჭოთაო პროგრამის საფუძვლად დასაყრდენი

ოცდაათწერა გადასევა

ახალი ყულფი საქართველოსთვის

ვალერი კვარაცხელია:
 — გამარჯობა, ძვირფასო მამაყურებელო, ეთერშია „ოქროს კვანძი“, რომელსაც, როგორც ყოველთვის, გაუძღვები მე, ვალერი კვარაცხელია.

კავკასია სრულიად ახალი გეოპოლიტიკური რეალობის წინაშე დგას, რის შესახებაც დღეს ვისაუბრებ, მაგრამ საკითხის განხილვის დაწყება შორიდან მომინებს.

კავკასია ურთულესი რეგიონია, აქ მრავალი გეოპოლიტიკური მიმართულება იკვეთება. შავი ზღვისა და კასპის ზღვის სპეციფიკა იმგვარ სატერიტორიულ-სამოძრაო დერეფანს ქმნის, რომლის მსგავსი მსოფლიოში ძნელი მოსაძებნია. ეს დერეფანი მსოფლიო მნიშვნელობის იყო მაშინაც, როდესაც გლობალიზაციას და მეცნიერულ-ტექნიკურ რევოლუციას წარმოადგენდა არ ჰქონდათ და კიდევ უფრო არ იდგი მნიშვნელობა შეიძინა დღეს, როდესაც მეცნიერულ-ტექნიკურმა ნახტომმა შეცვალა მსოფლიო და წარმოადგინა მასშტაბის გლობალისტური ტენდენციები დაიწყო. რაღაცით ერთიანი და ერთნაირი კავკასია, იმავე დროს, ეთნიკური და რელიგიური მრავალფეროვნებით გვაკვირვებს. ეს ეთნოკონფესიური სიჭრელე მას მუდმივი დაპირისპირებისა და სისხლისმღვრელი ბრძოლების ასპარეზად აქცევდა.

კავკასიასა და მისი ცალკეული რეგიონების რუსეთთან ურთიერთობის ისტორია იმდენად საკმაო სირთულეებითა და წინააღმდეგობებით, რომ ამ ურთიერთობისთვის რამე სახის განზოგადებული ფორმულის მისადაგება შეუძლებელია. რუსეთი, ერთი მხრივ, ამ რეგიონის თავისუფლებისთვის მუდმივ საფრთხედ თუ აღიქმებოდა, მეორე მხრივ, მისი სტაბილურობის მუდმივი გარანტი და განვითარებისთვის უზარმაზარი სტიმულის მიმცემი ფაქტორიც იყო. ასე რომ, არგუმენტები კავკასიაში რუსეთის როლის არც დადებითად შემფასებლებს აკლიათ და არც უარყოფითად შემფასებლებს.

ამ საკითხს საქართველოს მაგალითზე თუ განვიხილავთ, აქაც ურთიერთგამომრიცხავ მრავალ მსჯელობას წავახედავებით, როგორც ისტორიაში, ასევე თანამედროვეობაშიც, მაგრამ არსად ისე კარგად და სრულყოფილად ეგ პროცესი

არ ასახულა, როგორც ნიკოლოზ ბარათაშვილის უკვდავ პოემაში „ბედი ქართლისა“. დიღემა, რომლის წინაშეც იმხანად საქართველო დადგა, უძლიერესი ემოციურობითა და ექსპრესიულობით გამოიხატა ქართველი მანდილოსნის ისეთ კრებებით მხატვრულ სახეში, როგორსაც პოემის პერსონაჟი სოფიო წარმოადგენს: „უწინამც დღე კი დამელევა მე, უცხოობაში რაა სიამე?“ სოფიოს ეს ამოკენება, რომელიც გენიალურმა ბარათაშვილმა იქვე, იმავე პასაჟში გასაოცარ სიმალღეზე აიყვანა, სრულიად საქართველოს ამოკენება იყო: „რა ხელ-ჰყრის პატივს ნაზი ბულბული, გალიაშია დატყვევებული?“

ამ სიტყვებში ყველაფერი გადაწყვეტილია, თავისუფლება, როგორც უმაღლესი კატეგორია, და, თუ გნებავთ, როგორც ზნეობრივი იმპერატივი, არ იყიდება, არ იცვლება, არ ხურდავდება... იგი ხელშეუხებელია! მაგრამ... აი, ეს ისტორიული „მაგრამ“ იმ ზნეობრივ იმპერატივსა და თვის თავისუფლებაზე მალა დგება, ვინაიდან შეკითხვას, რომელიც ამ სიტყვით იწყება, თვითონ ისტორიული რეალობა სვამს: მაგრამ შეძლებს საქართველო თავისუფლების შენარჩუნებას აბსოლუტური სახით? მეფე ერეკლე ასე მსჯელობს:

„ახლა კი დროა, სოლომონ, რომა მშვიდობა ნახოს საქართველომა. მან საფარს ქვეშე მხოლოდ რუსეთის ამოიყაროს ჯავრი სპარსეთის“.

სოლომონ ლიონიძე, მრჩეველი მეფისა, ხედავდა, რომ რუსეთმა, შესაძლოა, სპარსეთის ჯავრი ამოგვყურეინოს, მაგრამ რუსეთის „საფარს ქვეშე“ აღმოჩენილ საქართველოს რა ბედი ელის? ესაა მისი მთავარი საფიქრალი და მთავარი შეკითხვა. მეფე კი ამ შემთხვევაშიც დარწმუნებული და მუუვალია:

„და მხოლოდ მაშინ უეჭვოდ გვრწამდეს, რომ ქრისტეანთ ხმა მარად ისმოდეს საფლავთ ზედ ჩვენთა მამა-პაპათა და განისვენონ არდილთა მათა!“

აი, აქ შემოდის ცნება, რომელსაც რაციონალური განსჯა, ანუ პრაგმატული აზროვნება ჰქვია.

ნება ჰქვია. რას ვირჩევთ, სწრაფვას აბსოლუტური თავისუფლებისკენ, რომელიც ერის უცილობელ დაღუპვას გამოიწვევს, თუ თავისუფლების გარკვეული ნაწილის დელეგირებას იმ მიმართულებით, რომელიც იდენტობის შენარჩუნებისა და, საბოლოო ჯამში, არამარტო ფიციკური გადარჩენის, არამედ დელეგირებული ან სულაც დაკარგული თავისუფლების აღდგენის შესაძლებლობაცაა და პერსპექტივაც:

„რომ ქრისტეანთ ხმა მარად ისმოდეს საფლავთ ზედ ჩვენთა მამა-პაპათა...“
 ეს პოლიტიკური ზიგზაგები — თავისუფლების დათმობა არამხოლოდ არსებობის, არამედ თვით თავისუფლების შესანარჩუნებლად, ფორმის თვალსაზრისით, შეიძლება პრაქტიკულიც კი ჩანდეს, მაგრამ შინაარსის თვალსაზრისით მწყობრი და გამართულია: პოლიტიკასა და სამხედრო ხელოვნებაში არსებობს ტაქტიკისა და სტრატეგიის შემადგენელი ნაწილი. ცალკე, მონყვეტილად აღებული ტაქტიკა, შესაძლებელია, ალოგიკურად გამოიყურებოდეს, ზოგიერთ შემთხვევაში კი შეგნებულ და საბოლოო მიზანზე ორიენტირებულ შენიღვასაც გულისხმობდეს, მაგრამ საბოლოო შედეგი უნდა ამართლებდეს შენიღვას.

ეს დიალექტიკა მთელი მისი სირთულით შესანიშნავად წარმოაჩინა ბარათაშვილმა მეფისა და მისი ერთგული მრჩეველის მსოფლმხედველობრივ დაპირისპირებაში.

სოლომონ ლიონიძე გაკვირვებულია:
 „განზრახვა შენი, მეფე, მაკვირვებს! ირაკლიმ იცის, რომე ქართველებს არად მიაჩნიათ უბედურება, თუ აქვთ თვისთ ჭერთ ქვეშ თავისუფლება!“
 მეფის პასუხი ასეთია:
 „ნუ დაივიწყებ, მაგრამ ჩემს სიტყვას, რომ დღეს იქნება, თუ ხელ იქნება, ქართლსა დაიკავებს რუსთ ხელმწიფება!“

ამ ეპიზოდში სოლომონ ლიონიძე თავისუფლებაზე, როგორც უმაღლეს იდეალზე რეალობისგან მოწყვეტილი თუ საუბრობს, მეფე თავისუფლებაზე მისი შენარჩუნების გზებზე მიხედვით, ანუ რეალობის

გათვალისწინებით მსჯელობს. იგი ლაპარაკობს გარდაუვალი აუცილებლობის შესახებ, რომელიც ტაქტიკური შენიღვის გარეშე სტრატეგიული მიზნის მიღწევის რეალურ შესაძლებლობას გამოიცხადებს.

ამ ამბებიდან საუკუნის გასვლის შემდეგ ურთულეს ვითარებაში მიღებულ მძიმე გადაწყვეტილებასა და მის შედეგებზე საუბრობს ილია ჭავჭავაძე მის ერთ-ერთ საეტაპო ნაშრომში „ასის წლის წინათ, ანუ პირველად შემოსულა რუსის ჯარისა ტფილისში“. ვფიქრობ, ამ მძიმე საკითხზე საბოლოო ვერდიქტის გამოტანის პრიორიტეტი მანინც მას — ერის თანმდევ უკვდავ სულსა და უდიდეს ავტორიტეტს უნდა მივანიჭოთ.

ილია ჭავჭავაძე: „ასე შემოვიდა რუსის ჯარი ტფილისში. ამ დიდის ყოფით და ამით დახვდა რუსეთის ჯარს მეფე და ერი. სასონარკვეთილმა მეფემ და ერმა ძლივს ნუგეშით და იმედით გაიცოცხლა გული. მეფის კარიდამ დაწყებული უკანასკნელ ქონამდე სიხარულმა გაშალა თავისი სანატრელი ფრთა, სიხარულმა ხსნისამ და ნუგეშისამ. დიდი ხანია, საქართველოს ამისთანა ბრწყინვალე

დღე აღარ ენახა. ყველას დიდამ პატარამდე, ქალით კაცამდე, გული აეკოს იმ სანატრელ იმედითა, რომ რუსის მხედრობის დაბინავება საქართველოში საქართველოს მოუვლენს იმ მშვიდობიანობას, იმ მოსვენებას, იმ პატრონობასა და მფარველობას, იმ ბედნიერებას და უტკივრად შინაურ ცხოვრებას, რომელთათვისაც ამდენს საუკუნეების განმავლობაში ასე თავგამეტებით, ასე თავდადებით იბრძოდა საქართველოს შვილი და თავისის სისხლით ჰრწყავდა ყოველს კუთხეს თავისის ქვეყნისას. ამ ღირსსახსოვარ დიდამ საქართველომ მშვიდობიანობა მოიპოვა. შიში მტრისა ერთმორწმუნე ერის მფარველობამ გაუფანტა. დამშვიდდა დიდი ხნის დაუმშვიდებელი, დაღალული ქვეყანა, დაწყნარდა აკლესისა და აობრებისაგან, დასცხრა ომისა და ბრძოლისაგან. დადუმდა უღერა ხმლისა და მახვილისა, მტრისა ხელით მოღერებულისა ჩვენზე და ჩვენს ცოლ-შვილებზე, გაქურდა ცეცხლი, რომელიც სწავდა და ჰზოგავდა ჩვენს მამა-პაპათა ბინას, ჩვენს საცხოვრებელს. გათვანდა რბევა და აკლესა, მიეცა წარსულს და მარტო საშინელ და შემადრწუნებელ სახსოვრად-ლა დაგვრჩა. დაუდგა ახალი ხანა, ხანა მოსვენებული, უშიშარის ცხოვრებისა სისხლდანიხეულ და ქრისტეს ჯვრისათვის ჯვარცმულ საქართველოს, რომელიც ღმერთმა სააქაო სამოთხედ გაუჩინა ადამიანს და კინალამ ერთ დიდ სასაფლაოდ არ გააბეჭდა მის თავდადებულ შვილებს, რომელნიც უმწეად, უნუგუმ, ყველასაგან შორს, მარტოდ-მარტო იხოცებოდნენ ქრისტეს სარწმუნოების სადიდებლად და თავისის ვინაობის გადასარჩენად. დაიდგა საზღვარი მშვიდობის-მყოფელ ცხოვრებისა. ის დღეა და ის დღე, ვეღარავინ გადმოლახა იგი საზღვარი ცეცხლითა და მახვილით ხელში და 26 ნოემბერს 1799 წელს, კვლავ სასოება-გაღვიძებული მეფე და ერი გულწრფელად მიენდო თავისს მომავალსა დიდის რუსეთის მფარველობის იმე-

თუკი საქართველოს ხელისუფლება აჯაყადან ვერაფერს მიხვდება და რეპორტი კვლავ ნატოსა და აზრ-ის შემოყვანის საბაზისზე მიხედვით იქნება დაკავებული, რუსეთმა შეიძლება საქართველო თუკაითს მიუგდოს საჯიჯგნად იქამდე, სანამ საქართველო ისევე არ დაიროქავს რუსეთის წინაშე, როგორც აზერბაიჯანმა და სომხეთმა დაიროქავს. აჯაყა მიანიშნებდა ის ქაბი, რომ სწორად იმ დღეებში, როდესაც ყარაბაღის საკითხი წყდება, კუბინი აზერბაიჯანის და ფაქტო პრაიდიანტ ასლან ბეილის შეხვდა

პროსაქსის ანალიზი

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

სამხრეთ კავკასიას, სადაც რუსეთის გავლენა ალარ იყო, ომებისა და გაუზღველობის ტალღამ რამდენჯერმე გადაშარა: სამოქალაქო ომი საქართველოში; სახელმწიფო გადატრიალება საქართველოში და სომხეთში; ომები მთიან ყარაბაღში, აფხაზეთში, სამხრეთ ოსეთში; ბაჩინა არაღიარებული მთიანი რეგიონები და რუსეთის მიერ აღიარებული აფხაზეთი და სამხრეთ ოსეთი; დაირღვა კავკასიაში საშუალოდანი განხორციელებული ჩამოყალიბებული სამხრეთკავკასიური რესპუბლიკებიც. ჩვენთვის, სადაც დასავლეთიდან იმპორტირებული საერთაშორისო ტერორიზმმა ყველაზე მეტად მოიკიდა ფეხი, დღეს არათუ ტერორისტებისგან თავისუფალი, არამედ ეკონომიკურად, ფინანსურად, კულტურულად აყვავებული რესპუბლიკაა. სამხრეთ კავკასიის კი, სადაც რუსეთის გავლენა ალარ იყო, ომებისა და გაუზღველობის ტალღამ რამდენჯერმე გადაშარა: სამოქალაქო ომი საქართველოში; სახელმწიფო გადატრიალებები საქართველოში და სომხეთში; ომები მთიან ყარაბაღში, აფხაზეთში, სამხრეთ ოსეთში; გაჩნდა არაღიარებული მთიანი ყარაბაღი და რუსეთის მიერ აღიარებული აფხაზეთი და სამხრეთ ოსეთი; დაირღვა კავკასიაში საშუალოდანი განხორციელებული ჩამოყალიბებული სამხრეთკავკასიური რესპუბლიკებიც, ყოველივეთაგანს უფრო მეტიც, ცხოვრების წესი; ხალხთა შორის მეგობრობა მტრობამ, შუღლმა და სიძულვილმა ჩაანაცვლა; გაჩნდა ფეთქებადობის ვითარება, რომელიც მთიან ყარაბაღში ხელახლა აფეთქდა; რასაც ათასობით სიცოცხლე შეეწირა.

დღითა და ნუგეშებით ფრთხილად ვხედავთ. დღეს, 26 ნოემბერს 1899 წ., სწორედ ასი წელიწადია მას აქვთ. **ვალერი კვარაცხელია:** — ძლიერი და შთაბეჭდვითი ნათქვამია, ისეთი, ყოყმანისა და ორჭოფობის ადგილს რომ არ ტოვებს და უკან დახევის საშუალებას არ იძლევა. არაფერია გასაკვირი. ეს ილია ჭავჭავაძეა, მკვდრებით აღმდგარი და განახლებული ერის სულიერი მამა. დამოუკიდებლობისა და თავისუფლების ფასი ვინმემ თუ იცოდა, პირველ რიგში, სწორედ მან იცოდა, მაგრამ ამ საკითხზე ისეთი სიმტკიცე გამოიჩინა და იმგვარი ბეჭედიც დასვა, კიდევ საუკუნეების განმავლობაში რომ იდავონ ისტორიკოსებმა, ოპორტიუნისტებმა და ფილოსოფოსებმა, იმ ბეჭედს ძვრას ვერ უზამენ.

ისტორიამ იწვინა ასე: თავისუფლებასთან დაკავშირებული ემოციების მოთხოვნამ და რეალობის სწორმა შეფასებამ საქართველო იხსნა!

ეს ყველაფერი, რაც აქამდე ითქვა, დღევანდელი ჩემი სათქმელი შესავალი ნაწილია ჩვეთვალთ.

შეიძლება, ალბათ, ერთი გადაცემისთვის ეს შესავალი მეტისმეტად დიდი მოცულობის ხომ არ არისო.

საქმე ისაა, რომ იმ ისტორიული ქართველების შემდეგ, მართალია, მრავალმა წყაღმა და საუკუნემ ჩაიარა, მაგრამ სამ ნაწილად დაშლილი საქართველო დღესაც, როგორც მაშინ, გზაგასაყარზე დგას და ვერ გადაუწყვეტია, საბოლოოდ რომელი მიმართულებით გადადგას ნაბიჯი — დასავლეთის თუ ჩრდილოეთის. გაყოფილია საზოგადოება, გაყოფილია აზრი. ხელისუფლება, ოპოზიცია, ტელევიზიები, არასამთავრობო ორგანიზაციები გაუთავებლად ჩაგვიჩინებენ, რომ ერთადერთი სწორი მიმართულება დასავლეთის მიმართულებაა, მაგრამ ცხოვრება სხვა რამეს გვკარნახობს. ოცდაათი წელიწადის განმავლობაში, რაც რუსეთის ზურგი საბოლოოდ ვაქციეთ და დასავლურ გზას დავადექით, შედეგად რა მივიღეთ? სამ ნაწილად დაშლილი საქართველო — დაკარგული ორი ავტონომიური ერთეული, შემორჩენილ ერთადერთ ავტონომიურ რესპუბლიკაში კი თურქეთის დაუფარავი და შეუზღუდავი კულტურული, ეკონომიკური და ფინანსური ექსპანსია; განავრცობილი სომხობა; დანგრეული ეკონომიკა და ინფრასტრუქტურა; უთანასწორობა; სიღატაკე; შიმშილი; ჯანდაცვისა და განათლების გავერანგებულ სისტემები; ჩამკვდარი სამეცნიერო პოტენციალი; ემიგრაციაში გადახვენილი დიდი ნაწილი საზოგადოება; უსამართლობა; უიმედობა; უპერსპექტივობა; ღრმა საზოგადოებრივი დეპრესია. რაც მთავარია, არ გაგვაჩნია თავისუფლების ნასახიცი კი, კისერზე ამერიკული კოლონალიზმის უღელი გვავდის და გვაქვს აპერიკის ელჩის (მეფისნაცვლის) ერთპიროვნული მმართველობა.

ეს ყველაფერი რუსეთის დასუფლებას და ამიერკავკასიიდან მისი ნასვლის პირდაპირი შედეგია. ამიერკავკასიიდან რუსეთის ნასვლამ რუსეთის ფედერაციაში შემავალი კავკასიური ნაწილიც კი

დიდი არეულობა გამოიწვია, მაგრამ რუსეთი როგორც კი მოლონირდა და ფეხზე დადგა, ფეხზე დადგნენ კავკასიური რესპუბლიკებიც. ჩვენთვის, სადაც დასავლეთიდან იმპორტირებული საერთაშორისო ტერორიზმმა ყველაზე მეტად მოიკიდა ფეხი, დღეს არათუ ტერორისტებისგან თავისუფალი, არამედ ეკონომიკურად, ფინანსურად, კულტურულად აყვავებული რესპუბლიკაა. სამხრეთ კავკასიის კი, სადაც რუსეთის გავლენა ალარ იყო, ომებისა და გაუზღველობის ტალღამ რამდენჯერმე გადაშარა: სამოქალაქო ომი საქართველოში; სახელმწიფო გადატრიალებები საქართველოში და სომხეთში; ომები მთიან ყარაბაღში, აფხაზეთში, სამხრეთ ოსეთში; გაჩნდა არაღიარებული მთიანი ყარაბაღი და რუსეთის მიერ აღიარებული აფხაზეთი და სამხრეთ ოსეთი; დაირღვა კავკასიაში საშუალოდანი განხორციელებული ჩამოყალიბებული სამხრეთკავკასიური რესპუბლიკებიც, ყოველივეთაგანს უფრო მეტიც, ცხოვრების წესი; ხალხთა შორის მეგობრობა მტრობამ, შუღლმა და სიძულვილმა ჩაანაცვლა; გაჩნდა ფეთქებადობის ვითარება, რომელიც მთიან ყარაბაღში ხელახლა აფეთქდა; რასაც ათასობით სიცოცხლე შეეწირა... და აი, აქ მოხდა ის, რის გამოც და რის შესახებაც მსურს, რომ ამ გადაცემაში გესაუბროთ. აზერბაიჯანსა და სომხეთს შორის ომი, რომელიც ფართო მასშტაბებს იღებდა და მთლიანად კავკასიისაზე გავრცელების საშიშროებას ქმნიდა, რუსეთის ჩარევით შეწყდა. აზერბაიჯანის, სომხეთისა და რუსეთის პირველი პირების ხელის მოწერილი ამიერკავკასიაში რუსული სამხედრო კონტინგენტი და სამხედრო ტექნიკა შემოვიდა. ეს უდიდესი გეოპოლიტიკური ძვრების დასაწყისია არამარტო რეგიონში, არამედ მთელ მსოფლიოში. რუსეთი კავკასიაში დაბრუნდა!

მსოფლიო პრესა ამ ფაქტს განსაკუთრებული ინტერესით შეხვდა. აი, ზოგიერთი ამონარიდი.

ალ-ჯაზირა, საერთაშორისო ტელეკომპანია: — რუსეთის სამხედრო ყოფნა მთიან ყარაბაღში სერიოზული მოვლენაა, რომელიც დიდხანს გაგრძელდება.

Frankfurter Allgemeine Zeitung, გერმანია: — სომხეთ-აზერბაიჯანის მორიგ ომში ერთადერთი გამარჯვებული რუსეთის პრეზიდენტი ვლადიმერ პუტინია.

Foreignpolicy.com, აშშ: — სამხედრო შეთანხმება რუსეთს რეგიონის მიდევრის მდგომარეობაში აყენებს.

CORRIERE DELLA SERA, იტალია: — ამ გადაწყვეტილებით პუტინმა ერდოღანი შეაჩერა.

Telegraph, დიდი ბრიტანეთი: — რუსეთისა და თურქეთის უხეში ძალა კავკასიაში საგანგაშო სიგნალია დასავლეთისთვის.

EUOBSERVER, ევროკავშირი: — ევროკავშირი ალარ არის აქტუალური სომხურ-აზერბაიჯანული კონფლიქტის გადაწყვეტაში. რუსეთი აცხადებს, რომ ევროკავშირის წევრი სახელმწიფოები არავითარ როლს არ ასრულებენ მთიანი ყარაბაღის სამხედრო პროცესში.

გასული საუკუნის 80-იან წლებში აშშ-ის სახსარსახურების მიერ ჩვენთვის თავსერსებული იდეოლოგიით დიკსაული მოგაპლისაინ გზას ვერ გავიკვლიათ! შესაქმნელია ახალი ქართული პროცესი, რომელიც დასავლეთის სახსარსახურების ლაბორატორიაში კი არ იქნება გამოცხადი და პროცესული გვირგვინი კარბანოის მქონე შარბანთო სუბურბე კი არ იქნება მოკავალი, როგორც გასული საუკუნის 80-იან წლებში მოხდა, არამედ ისტორიის წკაპ ხოლნაზე, თანაბდროვეთის ეფინიკულ ანალიზსა და მოგაპლის სუჯკლიან პროგნოზება იქნება ჩამოყალიბებული

New York Times, აშშ: — რუსეთი და თურქეთი გავლენიან შუამავლებად იქცნენ.

Washington Post, აშშ: — რუსეთის სამხედროების გამოჩენა სერიოზული შემაკავებელი ფაქტორია ბოლო ოცდაათი წლის განმავლობაში.

Express, საფრანგეთი: — რეგიონში რუსეთის როლი, როგორც არბიტრისა, აღდგენილია.

ვალერი კვარაცხელია: — როგორც ამ ამონარიდებიდანაც ჩანს, მსოფლიოში ისმის ერთმანეთისგან განსხვავებული შეფასება, მსჯელობა, ანალიზი, მაგრამ იმ საკითხში, რომ კავკასიაში ახალი გეოპოლიტიკური რეალობა დადგა, ყველა თანხმდება.

ამიერკავკასიაში რუსეთი მთიანი ყარაბაღის სამხედრო კონტინგენტის გარეშე იყო წარმოდგენილი, მაგრამ მისი სამხედრო დასწრება რეგიონში აქამდე მყიდვე იყო. აფხაზეთსა და სამხრეთ ოსეთში განთავსებული რუსული სამხედრო ბაზები რუსეთის მიერ ამ წარმონაქმნების დამოუკიდებლობის აღიარებას ეყრდნობა და მას საერთაშორისო ლეგიტიმაცია არ გააჩნია. გიუმრინი (სომხეთი) რუსეთის სამხედრო ბაზა ლეგიტიმურია, მაგრამ სომხეთის დამოკიდებულება რუსეთთან სრულად არასტაბილურია და იგი იცვლება იმის მიხედვით, თუ ვინ მოდის ამ ქვეყნის ხელისუფლებაში — პრორუსი თუ პროამერიკელი.

დღევანდელი პრემიერმინისტრი ნიკოლ ფაშინიანი ამერიკელების მიერ ე.წ. ფერადი რევოლუციის მეშვეობით მოყვანილი ლიდერი იყო, რომელმაც ჩააფლავა რუსეთთან ურთიერთობა და სომეხი ხალხი უმძიმესი რეალობის წინაშე დააყენა. ამდენად, გიუმრის სამხედრო ბაზაც ვერ უზრუნველყოფდა რუსეთის სტაბილურ ყოფნას ამიერკავკასიაში. ამიტომაც მიდიოდა დასავლეთის გაუთავებელი პოლიტიკური თამაშები და სპეკულაციები ამ რთულ რეგიონში. მთიანი ყარაბაღის ეს ბოლო აფეთქებაც ამ ბინძური თამაშის შემადგენელი ნაწილი

იყო. ამერიკელებმა, ისევე, როგორც გლობალიზაციის პროცესი გამოიყენეს და მოგვს სათავისო და ანუ მსოფლიო ამერიკანიზაციისთვის, თურქეთის პანთურქული აღდგენის, ანუ დიდი თურხანის იდეატიკის გამოყენებაც სცადეს თურქეთის სამხედრო ბაზის აზერბაიჯანის ტერიტორიაზე დასამკვიდრებლად, რაც კასპის ზღვაზე ნატოს გამოჩენას ნიშნავდა. კასპის ზღვამდე ნატოს მისვლა კი კასპის ზღვისა და შავი ზღვის იმ უაღრესად სტრატეგიული მნიშვნელობის მქონე სპეციფიკის ხელში ჩაგდებას მცდელობა იყო, რის შესახებაც გადაცემის შესავალში მოგახსენებდით.

1962 წლის კარიბის კრიზისი აუცილებლად განმეორდებოდა კასპისა და შავი ზღვის აუზში, რომ არა რუსეთის მიერ ზუსტად გათვლილი პოლიტიკა და დიპლომატია, რომელმაც ისე ჩაჭრა სიტუაცია, რომ ამერიკელებმა და თურქებმა თითოს გატოვებაც ვერ მოასწრეს. დროც ზუსტად იყო შერჩეული — საარჩევნო „ბარდაკი“ (ბოლოს ვინღი, მაგრამ სიტუაციის შესაფასებლად უკეთეს სიტყვას ვერ ვპოულობ) აშშ-ში.

ახლა რუსეთის სამხედრო ყოფნას ამიერკავკასიაში წინ ყურაფერი აღუდგება, რადგან მას ამჯერად სომხეთისა და აზერბაიჯანის ერთობლივი ლეგიტიმაცია აქვს. რაც შეეხება თურქეთს, მისი, როგორც ნატოს წევრი სახელმწიფოს, თავდაჯერებული სვლა კასპის ზღვის მიმართულებით შეჩერებულია. ამიერკავკასიაში თურქეთის ფუნქცია დამკვირვებლის ფუნქციამდე ჩამოქვეითდა. რუსეთი ამიერიდან მას ცხვირსაც არ შემოაყოფინებს კავკასიაში, გარდა ერთი შემთხვევისა. ეს ერთი შემთხვევა შესაძლებელია მოხდეს საქართველოს გამო. თუკი საქართველოს ხელისუფლება ამჯერადაც ვერაფერს მიხვდება და რეგიონში კვლავ ნატოსა და აშშ-ის შემოყვანის საბედისწერო მისიით იქნება დაკავებული, რუსეთმა შეიძლება

საქართველო თურქეთს მიუგდოს საჯიჯგნად იქამდე, სადა საქართველოც ისევე არ დაიჩიქებს რუსეთის წინაშე, როგორც აზერბაიჯანმა და სომხეთმა დაიჩიქეს. ამაზე მიაზნებდა ის შესტი, რომ სწორედ იმ დღეებში, როდესაც ყარაბაღის საკითხი წყდება, პუტინი აფხაზეთის დე ფაქტო პრეზიდენტ ასლან ბუანიას შეხვდა.

ვნახოთ, რა საკითხები განიხილეს ამ შეხვედრაზე.

Эхо Кавказа: Ход реализации Договора между Россией и Республикой Абхазия о союзнчестве и стратегическом партнёрстве, а также вопросы внешнеполитической координации и взаимодействия в обеспечении региональной безопасности»

ვალერი კვარაცხელია: — დააკვირდით საკითხებს, რომლებსაც პუტინი აფხაზეთის დღევანდელ ლიდერთან ერთად განიხილავს და მიხედვით, ეს ის საკითხებია, რომლებსაც რუსეთის პრეზიდენტი, ნესით, საქართველოს პირველ პირთან ერთად უნდა განიხილავდეს, მაგრამ, სამწუხაროდ, ასე არ ხდება. ეს იმ შემთხვევაში მოხდებოდა, საქართველო გზასაცდენილი სახელმწიფო რომ არ იყოს. ამიტომ საქართველო ამიერკავკასიაში შექმნილ ამ ახალ გეოპოლიტიკურ რეალობაში, საფეხბურთო ტერმინს თუ გამოვიყენებთ, შესაძლებელია, თამაშვარე მდგომარეობაში აღმოჩნდეს. ასეთ შემთხვევაში იგი მძიმე მარნუხებში მოექცევა. ერთი მხრიდან

აფხაზეთი და სამხრეთ ოსეთი (რუსეთის სტრატეგიული პარტნიორები); მეორე მხრიდან სომხეთი და აზერბაიჯანი, რომლებიც საბოლოოდ ჩამოყალიბდნენ რუსეთის სამხედრო-სტრატეგიულ პარტნიორებად; მესამე მხრიდან თურქეთი, რომელსაც ჩვენ შევინოვებთ ხელს არავინ შეუშლის; მეოთხე მხრიდან კი თვითონ რუსეთი, რომლის გავლენაც ღრმა კრიზისში ჩაფლული აშშ-ისა და დამბლადაცემული ევროპის ვითარებაში სულ უფრო მეტად მომძლავრდება არა მხოლოდ კავკასიასა და ევრაზიულ სივრცეში, არამედ მსოფლიოში. სრულიად დაუცველი და მიუსაფარი საქართველო კი აშშ-ის, ევროკავშირისა და ნატოს წინაშე კვლავაც მუხლზე დაეცემა და სამთხვროდ ხელგანვდილი დარჩება, რომელსაც ვიღაცათა საჯიჯგნად-საძიგნი ლემის გარდა სხვა ფუნქცია აღარ ექნება. მძიმე მოსაშენია, ხომ?! ესაა დამანგრეველი შედეგი იმ ოცდაათწლიანი სრულიად უგუნური პოლიტიკისა, რომელსაც საქართველო დღემდე ვერ შეეღია. ესაა ისტორიული და დათაწლიანი უთავბოლო ბორიალის სამარცხვინო შედეგი.

შეიძლება მცირედენი დრო ახლა ჯერ კიდევ იყოს დარჩენილი, ამიტომ გონს უნდა მოვევით და მივხვდეთ, რომ:

გასული საუკუნის 80-იან წლებში აშშ-ის სპეცსამსახურების მიერ ჩვენთვის თავსერსებული იდეოლოგიით დიკსაული მოგაპლისაინ გზას ვერ გავიკვლიათ!

შესაქმნელია ახალი ქართული ეროვნული კონცეფცია, რომელიც დასავლეთის სპეცსამსახურების ლაბორატორიაში კი არ იქნება გამოცხადი და ეროვნულ გმირობაზე პრეტენზიის მქონე შარბანთო სუბურბე კი არ იქნება მორგებული, როგორც გასული საუკუნის 80-იან წლებში მოხდა, არამედ ისტორიის ღრმა ცოდნაზე, თანამედროვეობის მეცნიერულ ანალიზსა და მომავლის საფუძვლიან პროგნოზებზე იქნება ჩამოყალიბებული.

ასეთი იყო დღეს „ქორს კვეთა“, მომავალ შეხვედრამდე!

P. S. ვსაუბრობ ამ რთულ მდგომარეობაზე და ამ დროს საქართველოში ჩამოვიდა ერთი ფრიად მნიშვნელოვანი პერსონა. მაიკ პომპეო მისი სახელი და გვარი. მას აშშ-ის ძველ ადმინისტრაციაში, რომელიც ჯერ კიდევ მოქმედებს, სახელმწიფო მდივნის პოსტი უკავია.

— რისთვის ჩამოვიდა ბატონი პომპეო? — შეკითხვად ქცეულია მთელი საქართველო.

— აშშ-ის სამხედრო ბაზის განთავსება უნდა შემოგთავაზონ ქართველებს, — საქმის კურსში გვაყენებს რუსეთის ცენტრალური ტელევიზიის წამყვანი ვლადიმერ სოლოვიოვი (15 ნოემბერი, 2020 წ.).

არ არის გამორიცხული, რომ ამერიკელებმა თავი ახალ, მათთვის უფრო საიმედო ყულფში გაგვყოფინონ.

ვალერი კვარაცხელია

რუსეთის მთავარი ამოცანა შესრულებულია — რამდენიმე დღეში კი არა, შეიძლება რამდენიმე საათში აზერბაიჯანელები, რომლებმაც ბაიბარჯვეს სომხებთან ომში, მთიან ყარაბაღს სრულად აიღებდნენ, რადგან სამხრეთკავკასიის ხელმოწერისას ბრძოლაში სტაფანაკარტიდან 4-5 კილომეტრში მიმდინარეობდა, რომ არა პუტინის მიერ ბაკეთებულნი, რომორც რუსები იტყვიან, „ХОД КОНЁМ“.

ლუციისას ავიტაცეთ ხე-ლში).
ნიკოლი და მიმიკო გაჭრილი ვაშლივით ჰგვანან ერთმანეთს, რადგანაც ორივეს ერთი პატრონი, გნებავთ, მრძანებელი ჰყავთ აშშ-ის ლიბერალური ძალების სახით და ამიტომ ორივემ ერთი დავალება მიიღო — თავიანთ ქვეყნებში ადვირახსნილი რუსოფობიის გაღვივება და, აქედან გამომდინარე, რუსეთის გავლენის სფეროდან გასვლა აშშ-ის საზარებლოდ!

საკავშირეო, საბჭოური ტერმინის მიხედვით, პირველი ხუთწლედის გეგმა გადაჭარბებით შესრულდა — რესტორნებში რუსული სიმღერები აკრძალა და ამ ტაბუს დარღვევისთვის პატიმრობაც არ იყო გამოცხადებული. რაც მთავარია, პოლიტიკურმა სიამის ტყუპმა „მთავარი დავალება“ უნაკლოდ შესრულა — ერთმა სოხუმ-ცხინვალმა გაყიდა, მეორემ — მთიანი ყარაბაღი... ნიკოლ ფაშინიანმა, პირველი, რაც გააკეთა იყო ის, რომ დიდ სამამულო ომში გამარჯვების აღსანიშნავი „გოიმური“ 9 მაისის დღესასწაული, მეორე მსოფლიო ომის დამთავრების აღსანიშნავი უფრო „სვეტსკი“ 8 მაისით ჩაანაცვლა; მასობრივად დახურა რუსული სკოლები; სკოლებიდან და უმაღლესი სასწავლებლებიდან გაყარა პრორუსულად, ანუ ეროვნულად მოაზროვნე პედაგოგები; ძალოვანი სტრუქტურებიდან დაითხოვა მეტნაკლებად პრორუსული (ნაიკითხე, ეროვნული) კადრები; დაპატიმრა სომხეთის ყოფილი პრეზიდენტი და ა.შ. ყველაფრის ჩამოთვლის აუცილებლობას ვერ ვხედავ, რადგან, სამწუხაროდ, ეს კინო უკვე ნანახი გვაქვს 17-18 წლის წინათ, როდესაც საქართველოს მოსახლეობის უმრავლესობა (უნდა ვაღიარო, რომ მათ შორის მეც ვფიქრობდი — შევარდნაძეზე უარესი, რა უნდა იყოს მეთქი, მაგრამ) მიშა-მიშას ბლოდა.

თუ კონსტანტინე გამსახუდიას დიდებულად ნათქვამის პერიორიას გავაკეთებ (რაც წინამდებარე წერილის სათაურადაც გამოვიყენე), გამოვა, რომ მე არც ფაშინიანის მეტოქე ვარ და არც ალიევის მგალობელი, ამიტომ მხოლოდ უდავო ფაქტებზე დაყრდნობით ვიტყვი სიმართლეს...

სიმართლე კი არის ის, სომხებსა და აზერბაიჯანელებს შორის, რბილად რომ ვთქვათ, დაპირისპირება არც გუშინ დაწყებულა და არც გუშინწინ, მათ შორის პირველი „სტიკა“ შორეული 1988 წლის 27 თებერვალს დაიწყო სუმგაითში — სამ დღეს გავრძელდა აზერბაიჯანელების მიერ სომხეთა ხოცვა-ჟლეტა, რადგან საბჭოთა ხელისუფლებამ ვერ ანკიდევ უარესი — არ დაიცვა სომხები მოსახლეობა.

იმ ქვეყნებმა, რომლებშიც სოკონისტულმა ძალებმა ე.წ. ფარადი ჩაქოლეს მონყოლა შექლეს — სერბეთმა, საქართველომ, არაბულმა სხელმწიფოებმა — ტერიტორიები დაკარგეს (სუვერენული იუროსლავია ნატოს «ქვეანიტარული დაბოვების» შედეგად ხომ პარტიკ მამრავლად დაიშალა?!)) და ესეც არ იქმარეს — მსოფლიო ლიბერალური ძალების (ნაიკითხე აშშ) მიერ ქვეყნების სთავაუი ე.წ. გავლენის აგენტების დასმის «წყალოებით», მართლმადიდებელმა სერბეთმა ქოსოვო, რუსეთის მართლმადიდებელმა უკრაინამ უკრაინა, დონბას-ლუბანსკი, საქართველომ სოხუმ-ცხინვალი, დიდი ალბათობით, საუდაბოდ დაკარგეს და აზერ სომხეთი — რომ არა რუსეთის პრეზიდენტის მოულოდნელი «ХОД КОНЁМ», სოკონის გვალის წინილი მთიანი ყარაბაღის იმ ნაწილსაც ჩააბარებდა ბაქოს, რომლის გადაჩინაშ შექლო ვლადიმერ კუტინამ

რატომ დროულად არ ჩაერია სსრკ-ის ხელისუფლება და თავშივე არ ამოძირკვა კონფლიქტი? ჯერ ერთი, ვილას ჰქონდა სტალინის რეჟიმის ხელი და მეორე: თუ პერესტროიკის სამეულს (გორბაჩოვი, იაკოვლევი, შვარცლაძე) მართლაც წინასწარ ჰქონდა განზრახული სსრკ-ის გაყიდვა-დაშლა, მაშინ სუმგაითიც და შემდეგ 9 აპრილიც, პერესტროიკის მამების ნისქვილზე ასხამდა წყალს და ასეთ შემთხვევაში ყველაფერი ნათელი და გასაგებია. ჟარგონით თუ ვიტყვით, სუმგაითის „აბაროტი“ სომხებმა გასული საუკუნის დასაწყისში აიღეს, როდესაც სომხებმა მთიან ყარაბაღში მცხოვრები აზერბაიჯანელები დედაბუდიანად გაუფუჭეს, მათ შორის იმ 7 რაიონში, რომლებიც დამარცხებულმა ერევანმა ახლა ბაქოს უნდა გადასცეს.

მოკლედ, ეს ბოლოს თქმული კიდევ ერთი რეჟისებური არგუმენტი იმ აზრის სასარგებლოდ, რომ სომხეთა და აზერბაიჯანელთა (ნაიკითხე, გნებავთ, თურქეთი) შერიგება და მითუმეტეს „ერთ ჭერქვეშ“ მშვიდობიანი ცხოვრება, პრაქტიკულად, გამორიცხებულია. წერილზე მუშაობისას უცბად ერთი კანონზომიერება აღმოვაჩინე — სადაც რუსეთის სამხედრო ძალები შევიდნენ და დგანან, იმ ქალაქებსა თუ რაიონებში აღარ ისვრიან...

ასე იყო დნესტრისპირეთში, სადაც რუსეთის ლეგენდარული გენერლის — ალექსანდრე ლეპედის მეთაურობით, მოლოდინ-დნესტრისპირეთის საზღვარზე რუსეთის სამხედროები ჩადგნენ, სადაც გენერალმა ორივე მხარე გააფრთხილა — ერთი გასროლა „იქედან“ თუ „აქედან“ და საკუთარ თავს დააბრალეთ, რაც მშვიდობის დამრღვევებს მოგივათო. მას შემდეგ და დღემდე, როგორც რუსები იტყვიან, Тишь и гладь — ხმა არავის

ვლადიმერ კუტინამ თაიისი გეგმით ე.წ. ჩანგალი გააქათა. ერთი მხრივ, ყარაბაღის ის ნაწილი შეუნარჩუნა სომხეთს, რომლის შენარჩუნებაც დღევანდელი მოხელეობით იყო შესაძლებელი; მეორე მხრივ კი, თურქეთის ჯარების ყარაბაღში შესვლა გახდა შეუძლებელი და ეკოლოგიური სიფრთხილი ქაიჭენით რუსეთ-თურქეთის ერთობლივი დაგვირგვინის სტატუსს დასჯარდა

ამოუღიან...
ანალოგიური რამ შეიძლება ითქვას რუსეთის საზღვრების პერიმეტრზე არსებულ ცხელ წერტილებზეც, მაგალითად, ბელორუს-უკრაინაზე, სადაც საჭიროების შემთხვევაში ყარაბაღის მსგავსად რუსი სამხედროების გადსასროლად მოსკოვი მზად არის. განსაკუთრებით აშშ-ის შეს-

აქლო ახალი პრეზიდენტი, ჯო ბაიდენის, მიერ შვებულებიანად უკრაინა „უჩინიანებას“ რუსეთს, რომელმაც არაერთხელ ერთმნიშვნელოვნად განაცხადა, რომ ბელარუს-უკრაინას არაპირდაპირ მოხს, ხოლო პუტინი რომ სიტყვის კანონი, ზამთრის მუღით დაემატა.

ტილის სიტყვისკაცობა. მაშინაც აშშ-ის მიერ შეგულიანებულმა სააკაშვილმა, ჯერ რუსი სამხედროები დახოცა და შემდეგ მძინარე ცხინვალს „გრადები“ დაუშინა. აშშ-მაც სიტყვისკაცობა გამოიჩინა — შავ ზღვაში წყლითა და პამპერსებით დატვირთული კრეისერები შემოვიდნენ და... საქართველომ სოხუმ-ცხინვალი, დიდი ალბათობით, სამუდამოდ დაკარგა.

ყარაბაღში გადასხმულ რუს სამხედროებს იხსელა პოტენციური აქვთ, რომ ძნელად მიწმამ რამე გაუბადოს. სხვათა შორის, ცხინვალის მხარე გაკვეთილიდან გამომდინარე, რუსეთის პრეზიდენტმა მსოფლიო (და, პირველ რიგში, ალბათ, თურქეთში) გააფრთხილა: რუს სამხედროებს თმის ღერიც რომ ჩამოუვარდეთ, იმ ქვეყნის სახელმწიფოებრიობა დადგა კითხვის ნიშნის ქვეშ, რომელიც რაიმის დაუშვავს რუს ჯარისკაცებსა თუ ოფიცრებს. ვლადიმერ კუტინამ ისიც განაცხადა, რომ რუსეთი იწყებს პოსტსაბჭოთა სივრცეზე დაკარგული გავლენის აღდგენას და მთიან ყარაბაღს ამ დაპირების აღსრულების დასაწყისად მიიჩნევენ შემოვლელი დასავლეთის კონტაქტორ-ანალიტიკოსები.
„Русские долго запрещают, но зато быстро скачут“ — არის ასეთი ფრთიანი გამონათქვამი. მისი სიტყვასიტყვით თარგმანი ასეთია: რუსები ცხენს დიდხანს კაზმავენ, სამაგიეროდ სწრაფად მიაჭენებენ. რუსეთის პრეზიდენტო! ხომ არ დადგა სწრაფად ქენების მომენტი?!

უფრო სწრაფად, ბატონო პრეზიდენტო, რაც შეიძლება სწრაფად, თორემ კვალში ლიბერალური „შაკლების“ ხროვა გიდგას!

დავით მხიპია

P.S. რისთვის ჩამოვიდა თბილისში თეთრი სახლის სახელმწიფო მდივანი ნიკოლ პომპეო? მით უმეტეს, რომ დონალდ ტრამპს, დიდი ალბათობით, ოვალური კაბინეტის დატოვება (ნება ვცდემოდე) მოუწევს. დონალდ ტრამპი ლიბერალი არ არის და ამიტომ გვირჩევნია მისი მეორე ვადით არჩევა, თორემ დანარჩენში, განსაკუთრებით რუსეთის მტრობის საკითხში, დემოკრატი ვირებიც და რესპუბლიკელი სპილოებიც ერთნი არიან. მიკლ პომპეოს მოულოდნელი ვიზიტი რუსეთის სამხრეთ კავკასიაში სამხედრო-პოლიტიკურ გააქტიურებას უკავშირდება. რეგიონში აშშ-ის ერთადერთ ყურმორილ მონად საქართველოდაა დარჩენილი. როგორც ექსპერტები ვარაუდობენ, აშშ-ს სურს, საქართველოში მძლავრი სამხედრო ბაზა ააშენოს და აი, მაშინ ავშენებით ქართველები...

უფალო, შენ დაიფარე შენი მშობელი დედის ნილხვედრი საქართველო!

სადაც რუსეთის სამხედრო ძალები შევიდნენ და დგანან, იმ ქალაქებსა თუ რაიონებში აღარ ისვრიან... ესე იყო დნესტრისპირეთში, სადაც რუსეთის ლეგენდარული გენერლის — ალექსანდრე ლეპედის მეთაურობით, მოლოდინ-დნესტრისპირეთის საზღვარზე რუსეთის სამხედროები ჩადგნენ. ანალოგიური რამ შეიძლება ითქვას რუსეთის საზღვრების პერიმეტრზე არსებულ ცხელ წერტილებზეც, მაგალითად, ბელორუს-უკრაინაზე, სადაც საჭიროების შემთხვევაში ყარაბაღის მსგავსად რუსული სამხედროების გადსასროლად მოსკოვი მზად არის

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ერთხელ მეგობრობის საკითხზე კამათისას
სტალინს იუმორით უთქვამს: „Все великие!
Все гениальные! А чаю выпить не с кем“. სტალინის
ეს იუმორისტული მიდგომა მხოლოდ ერთადერთ
ადამიანზე არ ვრცელდებოდა და ეს ერთადერთი
ადამიანი დედამისი კეკე (ეკატერინე) ბელაქე იყო.

იმ შენი მშობლის ჭირიმე,
ვინაც გიმღერა ნანაო,
ვინც თავის კალთით
გაგზარდა ბელადი შენისთანაო.

სალხურნი

სტალინი ოჯახურ გარემოში

ხშირად მეკითხებიან: ჰყავდა თუ არა ნამდვილი მეგობარი სტალინს? სტალინის ცხოვრების წესით დაინტერესებული ყველა ადამიანი მიხვდება, რომ სტალინს ახლო წრის (სამეგობროს) გარეშე თითქმის არც ერთი დღე არ უცხოვრია. სამსახურში, შინ თუ აგარაკზე სულ ახლო მეგობრებთან ერთად იყო. ჰყავს თუ არა სტალინის მეგობრობა ჩვენს მეგობრობას ახლობლებთან? — ვფიქრობ, არა.

სტალინთან მეგობრობა და ურთიერთობა სხვა სტილისა და მეთოდებზეა აგებული. სტალინი ფიქრობს, რომ მისი მეგობარი ქვეყნის მეგობარიც უნდა იყოს; უყვარდეს სამშობლო და იყოს მისი ერთგული. თუ საეჭვო მიზეზი და სისუსტე უპონა მეგობარს სამშობლოს სიყვარულში, ის მისი მეგობარი უკვე აღარ არის. სტალინს მეგობრები, რა თქმა უნდა, ჰყავდა, მაგრამ მათ არ ენდობოდა. ამის დასტურია მწერალ ფილიპს რუპინის შეკითხვა **ვიჩაისლავ მოლოტოვისადმი**:

— იყავით თუ არა სტალინის მეგობარი?

— დაიხ, ვიყავი კარგი მეგობარი.

— თუ გენდობოდათ ბოლომდე?

მოლოტოვმა გაიღიმა და უპასუხა:

— სტალინი ბოლომდე ღმერთად არ ენდობოდა.

ერთხელ მეგობრობის საკითხზე კამათისას სტალინი იუმორით უთქვამს: „Все великие! Все гениальные! А чаю выпить не с кем“. სტალინის ეს იუმორისტული მიდგომა მხოლოდ ერთადერთ ადამიანზე არ ვრცელდებოდა და ეს ერთადერთი ადამიანი დედამისი კეკე (ეკატერინე) ბელაქე იყო.

როგორც დოკუმენტებიდან ჩანს, სტალინი ბოლომდე მხოლოდ კეკეს ენდობოდა. კეკეს გაგზავნილი კაკლის მურაბის ქილებს, რომელსაც დედის საიდუმლო ნიშნები ედო, სტალინი დათვალავდა შემდეგ ექიმებთან არც კი გზავნიდა შესამოწმებლად.

კეკეს მიერ გამგზავნილ კაკლის მურაბას, რომელიც უსსრ-ის მებრძოლებს, პატრია კაპანაძეს, სტალინს მოსკოვში ჩაუტანა, პატრია გზავნიდა შემდეგ ექიმებთან არც კი გზავნიდა შესამოწმებლად.

1937 წელს თბილისში სტალინის დედა ეკატერინე ბელაქე გარდაიცვალა. დედის დაკრძალვაზე სტალინმა, მიზეზითა გამო, ჩამოსვლა ვერ მოახერხა. მოსკოვიდან დაკრძალვაზე ჩამოვიდნენ **ვიჩაისლავ მოლოტოვი, ანასტას მიქოიანი** და **მიხეილ კალინინი**. რატომ შეარჩია სტალინმა ეს სამი პიროვნება, რომლებმაც უკანასკნელ გზაზე გააცილეს კეკე?

* **ვიჩაისლავ მოლოტოვი** კეკეს დაკრძალვას დაესწრო, როგორც სტალინის მეგობარი, რომელიც ორჯერ ჩამოვიდა დედისთან თბილისში — 1927 და 1935 წლებში, ხოლო მესამედ მის დაკრძალვას დაესწრო.

* **ანასტას მიქოიანი**, როგორც თბილისელი. იმხანად ორჯონიკიძე რომ ცოცხალი ყოფილიყო, ალბათ, ორჯონიკიძე იქნებოდა მიქოიანის ნაცვლად.

* **მიხეილ კალინინი**, როგორც ქვეყნის პრეზიდენტი (ასე ითვლებოდა იმხანად უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის თავმჯდომარე), რომელსაც დასწრებას აუცილებლად მიაქცევდა ყურადღებას დასავლეთი.

ვინ ჩაუშვა სტალინის დედის კუბო? — **ლავრენტი ბერიამ, აკაკი სორაბამ, ნიკოზ ეზნატაშვილმა და პატრია კაპანაძემ**.

ეს ყველაფერი სტალინის გონებაში მოიხარშა. გთავაზობთ **ვიჩაისლავ მოლოტოვის** მონათხრობიდან ზოგიერთ ფრაგმენტს:

„ზღვა ხალხი და ყვავილები მიაცილებდა კეკეს უკანასკნელი განსასვენებლისაკენ, — იგონებს ვიჩაისლავ მოლოტოვი, — მართლაც ხალხმრავალი, გრანდიოზული გასვენება იყო. მე არ მინახავს, ამდენი ადამიანი დასწრებულეს მიცვალებულის დასაფლავებას. გორიდან თბილისამდე გაიჭიმა კორტეჟი და იქ, თბილისში, მთაწმინდის პანთეონში, დიდი პატივით დაკრძალეს. კეკე 1937 წელს გარდაიცვალა, 77 წლისა. 1937 წელი მეტად დაძაბული და სამიში იყო ჩვენი ქვეყნისთვის. სტალინი ისე იყო დაკავებული სახელმწიფო საქმეებით, ერთი წუთითაც არ შეკონდა მოცლა, იმხანად თითქმის არც ეძინა და, თუკი დაიძინებდა, სულ რაღაც ერთი საათით, ალბათ, მეტის უფლებას იგი საკუთარ თავს ვერც მისცემდა. ჰოდა, ვინც კი იცოდა სტალინის მდგომარეობა, არც გააკვირვებია, რომ დედის დაკრძალვას ვერ დაესწრო. მის მაგიერ ჩვენ: მე, მიქოიანი და კალინინი ჩამოვიდით და იმავე საღამოს დაგვრუნდით მოსკოვში. სტალინი მის ბინაში ვინახავდით. როგორც შეგვეძლო, ისე ვანუგეშებდით, მივუსამძიმებდით, გავამხნევებდით. ძალიან შეწუხებული იყო და დამწუხრებული იყო დედის გარდაცვალების გამო. განსაკუთრებით განიცდიდა, რომ დედის დაკრძალვას ვერ დაესწრო და გამუდმებით იმეორებდა: „ძალიან ცუდი შვილი ვარ, დედა! ძალიან ცუდი შვილი! ერთი მუჭა მინა ვერ დავაყარე შენს საფლავს. განა შენს დიდ ამავს ასე უნდოდა დაფლავება?“ მახსოვს, რომდე-ნაც **მუთხარი, კეკე მთავანისა და ანასტას მინაზე** ანასტას მინაზე

სტალინი დედასთან ერთად

კეკეს მიერ გამგზავნილ კაკლის მურაბას, რომელიც უსსრ-ის მებრძოლებს, პატრია კაპანაძეს, სტალინს მოსკოვში ჩაუტანა, პატრია გზავნიდა შემდეგ ექიმებთან არც კი გზავნიდა შესამოწმებლად.

ეკატერინე ბელაქე, ლავრენტი ბერიამ, ნიკოლოზ ყიფშიძე (მკურანალი ექიმი) და სტალინი

მითი, სტალინმა ირონიულად, მხარად ჩაიციინა და თქვა: „ვინ მოიფიქრა ასეთი რამ? მინც რა დამსახურებისთვის დაქრძალა? მინც რა დამსახურებისთვის დაქრძალა? მინც რა დამსახურებისთვის დაქრძალა?“

ბენაბი შვილზე ყოველთვის ბადადის. იგი საოცრად კეთილი, გონებაგახსნილი, ჭკვიანი ქალი ბრძანდებოდა. ხშირად ჩაჰყავდა შვილს მოსკოვში თავისთან, მაგრამ ვერ ძლებდა უცხო ქალაქში. თურმე ხშირად ეტყოდა შვილს: „ძალიან მეცოდები, ამხაურია, გადარეულ ქალაქში რომ გინევს ცხოვრება, როგორ ძლებ აქ? ნეტავი ახლა ერთი ჩემს საქართველოში, ჩემს კუთხე-უბანში დამსვა და მე-

ტი აღარაფერი მინდა“. თბილისში კეკე სადად, ყოველგვარი კომფორტისა და ფუფუნების გარეშე ცხოვრობდა ერთ ოთახში. 1935 წლის 17 ოქტომბერს სტალინსა და მოლოტოვს მოუწახლელიათ კეკე. „მივიადექით მის ბინას. ფრთხილად, უხმაუროდ შევაღვით კარი... ზის მოხუცი ქალი, სახეჩამოქცნარი, შუა ოთახში დაბალ უზურგო სკამზე, ქართული ეროვნული შავი კა-

ბა აცვია, ხმარებისა და სიძველისაგან გახუნებული, შუბლზე შავი ნაჭერი აქვს შემოკრული, ზის და ქსოვის თავისთვის რაღაცას. ამდენი წელი გავიდა და მაინც გარკვევით მახსოვს მისი სახე. როცა დაგვიხანა, თითქოს ფრთები შეეხსნა სიხარულისგან, ფეხზე წამოდგა, მოგვეხვია, დაგვეკოცნა. კობა სიყვარულით შეცტყეროდა დედას. მან განჯინაში რაღაც-რაღაცები მოძებნა, სუფრა გაგვიშალა, ბავშვებივით დაგვსხა და გვაიძულებდა, გვეჭამა. შესცტყეროდა დიდი ხნის უნახავ შვილს, შემდეგ კიტელის ღილი გაუხსნა, საყელოსთან ჩაუყო გაძვალტყავებული ხელი და მზრუნველად ჰკითხა: „თბილად თუ გაცივია, შვილო? არ გამიცვიდე!“ გული ამოჩუყდა ამის შემხედვარეს და თვალზე ცრემლი მომადგა. 75 წლის დედისთვის 56 წლის შვილი მაინც ის პატარა ბიჭი, პატარა სოსო იყო. სტალინმა ჰკითხა, — ხომ არაფერი გჭირდება, დედა, მითხარი, არ მოგერიდოსო.

— არა, შვილო, მე არაფერი მჭირდება, მე ძალიან ცოტა მყოფის. მაგრამ ისე კი მინდა მივიღე მთავრობაში და ჩემი სათხოვარი გუთხარა.

— რატომ მე არ მეუბნები, დედა, რა გჭირდება?

— არა, შენ არ გეტყვი, მთავრობას ვეტყვი.

ჩავაცვიდით, ეთქვა და ბოლოს გაგვიმხილა, რომ თურმე სამსახური უნდა ეთხოვა. ჩვენ გავუცვდით. სტალინმა უთხრა, — შენ რა სამსახური შეგიძლია, ძლივს დაბანცალდები.

— სამსახური ჩემთვის კი არა, შენთვის მინდა. იქნებ აქ გამოგინახონ რამე, შენს კუთხეში, თორემ რა დაგრჩენია იქ, იმ რუსეთში, იმ დასაკარგავში?

სტალინმა დიდხანს იცინა, მერე მოიწმინდა სიცილისგან მიმდგარი ცრემლი და მეუბნება:

— ხედავ, რა ხდება? რას მიმზადებს თურმე დედაჩემი?

კეკე არ იცინოდა, ორივეს გაცვებული შემოგვეცტყეროდა და ვერაფრით გავყო ჩვენი მზიარულების მიზეზი. სტალინი დედის გვერდით შესანიშნავ გუნებაზე იყო. ეხუმრებოდა დედას, იხსენებდა ბავშვობასა და ყრმობის წლებს, საინტერესო ეპიზოდებს. როცა დედის ალერსით და მასთან საუბრით იჯერა გული, მთხოვა, გავიაროთო, მომენატრა თბილისის ქუჩებში გავლაო. გავუყვით ქუჩას, მერე ფუნეკულიორზე ავედით და იქიდან გადმოვხედეთ თბილისს. აქ, ფუნეკულიორზე, შემოგვიერთდნენ საქართველოს მთავრობის წევრები, ქალაქის მთავარი არქიტექტორი. გაიმართა საინტერესო საუბარი ქალაქის გამწვანებაზე, ცალკეული ადგილებისა და უბნების რეკონსტრუქციაზე. კარგა ხანს დავყავით ქალაქში, შემდეგ ისევ კეკესთან დაგვრუნდით. იგი გვერდით მიუჯდა შვილს, ეფერებოდა, ბოლოს უთხრა:

— რაღაც მინდა მოვუყვი შენს ამხანაგს და კარგად გააგებებ, იცოდე, რასაც გეტყვი. ისე, ქართული

„ზღვა ხალხი და ყვავილები მიაცილებდა კიკეს უკანასკნელი განსასვენებლისკენ, — იმონავს ვიარაღს მოლოტოვი, — მართლაც ხალხმრავალი, ბრანდიოზული განსვენება იყო. მე არ მინახავს, ამდენი ადამიანი დასწრებოდეს მიცვალებულის დასაფლავებას. გორიდან თბილისამდე გაიჭიბა კორტაჟი და იმ, თბილისში, მთაწმინდის პანთეონში, დიდი პატივით დაკრძალეს. კიკე 1937 წელს გარდაიცვალა, 77 წლისა“.

როგორ ვერ ასწავლე მათ, აუცილებლად უნდა ასწავლო.

— კარგი, დედა, ვასწავლი, — კობა მომიბრუნდა და მკითხა, — ხომ ისწავლი ქართულს? მერე ჩემი ჩარევა აღარ დაგჭირდებათ, დაჯდებით და რამდენიც გენდომებათ, ილაპარაკებთ“.

ეკატერინე გელაძე საკმაოდ ლამაზი ქალი გახლდათ. შავი ჭკვიანი თვალები და ხვეული ნითელი ფერის თმა უმშვენიერესად სახეს. მისი პირისახე შავი თავსაფრით, დახატულ, ჩარჩოში ჩასმულ სურათს მოგაგონებდათ. ქალბატონ ეკატერინეს მზე პატარა სოსოზე ამოსდიოდა. 1935 წლის 17 ოქტომბერს, როცა სოსო დედა ინახულა, იგი ჩიტაძის ქუჩაზე ძალიან პატარა ბინაში ცხოვრობდა. ეს ბინა შემდგომ ცენტრალური კომიტეტის მისაღებად გადაკეთდა. საინტერესოა, რომ ეს ბინა ზუსტად ისე ყოფილა მოწყობილი, როგორც სახლი გორში, სადაც დაიბადა სტალინი. ქალბატონი ეკატერინე პურიტანული მორალის მქონე, სპეციაკი, მკაცრი, მტკიცე და შეუდრეკელი გახლდათ. მეტად მომთხოვნი იყო საკუთარი თავისადმი. ყველა ეს თვისება გადავიდა შვილზე, რომელიც ძალიან ჰგავდა თვისებებით დედას. სტალინი ყოველთვის პატივისცემითა და სიყვარულით ემყრობოდა დედას, ასევე სათანადო პატივს მიაგებდა მამის ხსოვნას. ქართველი კაცისთვის დედა ხომ საფიცარი ხატი იყო.

სტალინი ალილუევა იგონებს: „მამას ამჟამად ყველაზე ძალიან დედამისი უყვარდა“.

აი კიდევ ერთი ამონარიდი ვიარაღს მოლოტოვის მოგონებებიდან: „შვილის დანახვაზე, თითქოს ფრთების შეეხსნაო, ისე ნამოფრინდა. მაშინვე გადაავიწყდა სისუსტე და ავადმყოფობა. თვალებს არ უჯერებს, ნუთუ ეს მისი შვილია, მისი ერთადერთი სოსოლო? შვილიც ძალზე გახარებულია დედის ნახვით, ეფერება, ეალურსება, სიყვარულით ეკითხება ახლობლებისა და მეგობრების ამბავს. ნასვლისას, ბავშვობიდან საყვარელი კაკლის მურაბა გაატანა შვილობილებთან, რომლებიც სიცოცხლეზე მეტად უყვარდა“.

ქალბატონი ეკატერინე გელაძე შემდგომ ასე იხსენებდა ამ შეხვედრას: „ჩქარა დადგა განმორების ნუთები. მოვიდა სოსო ჩემთან, მაგრამ, მაგრამ გადაამკიცხა. ცრემლი მომადგა თვალზე, მაგრამ ვცდილობდი, თავი შეემკავებინა“.

„რამდენი გული არსებობს ქვეყანაზე, მაგრამ განა რომელიმე შეედრება დედის თბილ, მოსიყვარულე გულს, ყველაფრის მგრძობელს, ყველაფრის დამტევს, ყველაფრის მიმტევებელს?! სტალინი — ეს საოცრად ტრაგიკული და ამასთანავე, ბუმბერაზი პიროვნება, გრძობდა დედის გულის სითბოს და წასვლისას უთხრა: „შენი იმედი არ მომიშალოს ღმერთმა... უკან დარჩა დედის ნამღერი „იავნანა“, ბუხრის პირას მოსემილი ზღაპრები, შვილზე ფიქრებში გატარებული ზამთრის გრძელი ღამეები, გოლოგოთას მთაზე, დედის მიერ სიზიფით აზიდული თავისი წილი ტანჯვა, ვაება, სიხარული და მწუხარება. მისი ყველაზე ერთგული და უანგაროდ მოსიყვარულე ადამიანი — დედა, მთაწმინდის მინაში განისვენებდა“, — იგონებს მოლოტოვი.

სვეტლანა ალილუევა: „ის, გლეხკაცის შვილი, მთელი ცხოვრება მხოლოდ პოლიტიკით ცხოვრობდა, მაგრამ რაღაც სულის მოთქმა მასაც სჭირდებოდა. დედას მის სულში მუდმივი ადგილი ეკავა და მისთვის ის საყრდენი იყო, რომელიც არასოდეს ეცლებოდა“.

მამაკვდავი კიკეს უკანასკნელი ფიქრი მის ერთადერთ სოსელისთვის იყო ალვინილი.

ეკატერინე გელაძე 1856 წელს დაიბადა გორის გარეუბან ლამბარულში. მისი მამა გიორგი (გლახო) მეტუნე გახლდათ და ლამბარულშიც სწორედ თიხამ მიიყვანა, რომელიც ასე ესაჭიროებოდა. დღენიადაგ მუხლიწაურელი და სათნოებით სავსე მშობლების ერთადერთი ასული გახლდათ ეკატერინე, რომელიც თავისი საყვარელი უფროსი ძმის (გიორგის) „ფეხს მოჰყვა“ და მისივე მზრუნველობით იზრდებოდა. ფეხბედნიერი გამოდგა ეკატერინეც და გელაძეების ოჯახს მის შემდეგ კიდევ ერთი ვაჟი (ნათლობის სახელი — ანდრია, მინაურული სახელი — სანდალა) შეეძინა. იმვითად მოიძებნება, ალბათ, ოჯახი, რომელშიც შვილები ისეთი სიყვარულით იყვნენ დაკავშირებული ერთმანეთთან, როგორც გელაძეების ოჯახში იყო. ოჯახის უფროსი სამეურნეო და საჯარო საქმეებით იყო დაკავებული, ამიტომ ოჯახის მოვლა-პატრონობა და შვილების აღზრდა დიასახლისისთვის იყო მინდობილი. დიდად მშრომე-

სტალინი დედასთან ერთად

«როდესაც ვუთხარი, კიკე მთაწმინაზე დასაფლავეს-მეთქი, სტალინმა ირონიულად, მსახურად ჩივიდა და თქვა: «ვინ მოიფიქრა ასეთი რამ? მაინც რა დასასუქებისთვის დაკრძალეს დაღიანი გემორიანი, ბუბერაზი ადამიანის გვარად?» მე კი გპოვია, ვინც მოიფიქრა, უსანიშნაოდ მოიფიქრა, ის სოც სტალინის დაღი იყო, დაღი, რომელმაც გენიოსი შვილი აჩუქა მსოფლიოს, სოლო დაღის გენიუსი შვილზე ყოველთვის გადადის»

ეკატერინე(კიკე) გელაძე-ჯუღაშვილი

ლი და გონებაგახსნილი გახლდათ გიორგი გელაძის მშვენიერი მეუღლე მელანო და შვილებსაც მამაპაპურ ტრადიციებზე ზრდიდა. მან კარგად იცოდა, რომ ვაჟებზე მეტი ყურადღება და სამომავლოდ წვრთნა მის „გემორისთვალეებთან“ და ეშხიან ასულს სჭირდებოდა და შედეგიც მიიღო. როდესაც ეკატერინე ცხრა წლის მოყრილა, მამას მისი ქალაქში წაყვანა განუზრახავს სამუშაოს დასაწყებად და გადაწყვეტილება განუხორციელებია კიდევ, მაგრამ პატარა გოგონა, რომელიც გორს უზრდახო ურმით მიემგზავრებოდა, გადმოვარდნილა ურმიდან და ისევ უკან დაუბრუნებიათ.

მალე გელაძეები დაგზარაულიდან გორს გადასახლდნენ. ამ პერიოდში გიორგი გელაძე ცოცხალი აღარ იყო. ეს პატიოსანი და მშრომელი კაცი „...მოჰკლა ბატონის ელდამა, ტივაბა, ღამბარაულმა“ (ბ. ლომიძე). ეკატერინეს პირველი დიდი მწუხარე-

ბა მამის ნადრევმა სიკვდილმა განაცდევინა. კიდევ კარგი, რომ მისი უფროსი ძმა მამის უკვე მოზრდილი იყო და მამის საქმესაც ხელმარჯვედ განაგრძობდა, ეკატერინეს ძალიან მოეწონა გორი, მალე გაშინა-ურდა კიდევ, ხოლო მე-18 გაზაფხულზე იქვე გვირგვინიც დაიდგა თავზე. ჯვრისწერა გორის მიძინების ტაძარში ჩატარდა.

ასე დაიწყო ახალი ხანა მის ცხოვრებაში. **გელაძის ახალგაზრდა ქალი მოხიბლული იყო არა მხოლოდ თავისი მშვენიერი გარეგანი მხარებითა და ცხოვრების წესით, არამედ მისი ახლო მეგობრების კეთილშობილებითა და ჭეშმარიტად ქართული ხელოვნებით.** ამ გარემოში ის ბედნიერად გრძობდა თავს, აბა, რას იფიქრებდა, თუ სულ მალე თავს დაატყდებოდა ისეთი უბედურება, როგორიცაა პირმშოსა და მომდევნო შვილის სიკვდილი. უზომო იყო მისი მწუხარება, მაგრამ დიდაც ნეგატიურად თავისი გაიტანა და გაუძლო ამ ტრაგედიას. რა არ გააკეთა მან იმისათვის, რომ ღირსეულად აღეზარდა შვილი და მიეცა მისთვის სასულიერო განათლება. მერე რა ძველი საქმე იყო ეს იმ დროს, როდესაც სასულიერო სასწავლებლები მხოლოდ სასულიერო ნოდებისა და წარჩინებულ გვარიანთა შთამომავლებს უღებდა კარს. გელაძის ქალი არ შეუშინდა ამ დაბრკოლებას და მიზანსაც მიაღწია. დიდი ნაღველით გულდამძიმებულ დედას ცხოვრებას უხალისებდა სიცოცხლით სახვე, ნიჭიერი, ენერგიული და ბუნებრივად მოგალობებელი შვილი, გორის სასულიერო სასწავლებლის წარჩინებული მოსწავლე... ასე გრძელდებოდა მანამ, სანამ „ახალი თაობის“ იდეები თბილისის სემინარიის პირველ მოწაფეს თავის ტყვედ აქცევდა. შენუხდა დედა, რომელიც შვილის მძალდასუსტეურო კარიერაზე ოცნებობდა. მიხვდა, რომ ამიერიდან მისი შვილი ვამდვდელმთავრო მიტრას ველარ დადგამდა თავზე და დედის გულს ამით ველარ გაახარებდა. მას არ სჯეროდა, რომ მისი შვილი და მისი თანამედროშე შვილებდნენ იმას, რასაც ესწრაფვოდნენ, და არ გაჰკვირვებია, რომ ამ გზამ საპრობოლის კართან დააყენა. „ნიკოლოზთან შეჭიდებულს“, ალბათ, მეტიც შეიძლება დამართოსო, ფიქრობდა. არც მისი გაცნობიერება გაჰკვირვებია და არც სხვა.

ქალბატონი გელაძე 1905 წელს და რაბლსაც იმედით შესცქეროდა, მაგრამ აღარ შეარჩინა განვება, თუმცა მას უმადლოდ კუმოს კარამდე, მხოლოდ მისმა ნაშრომმა (ნაპოზამ) აგრძელებინა შვილიშვილის ჭეშმარიტი სიყვარული...

ბედნიერად თვლიდა თავს, რომ მოესწრო შვილის აღზევებას და დიდი ინტერესით ადევნებდა თვალს ცხოვრების ახლებურ მდინარეებს, რომელმაც ხანდაზმულობის ფაქტს გორიდან გამოიტაცა და თბილისში, მეფისნაცვლის ყოფილ სასახლეში დაუდო ბინა. იქვე გარდაიცვალა 1937 წელს.

დაკრძალეს მთაწმინდის პანთეონში.

«მეზადებით მის ბინას. ფრთხილად, უხეიროდ შევალთ კარი... ზის მოხუცი ქალი, სახეა მომთხრობი, შუა ოთახში დაბალ უხეირო სკამზე, ქართული ეროვნული შავი ქაბა ახვია, ხეიარებისა და სიკვლისაგან განსვენებული, შუბლზე შავი ნაჭარი აქვს შემოკრული, ზის და ქსოვს თაბისთვის რაღაცას. ახდენი წელი გავიდა და მაინც გარკვევით მხსოვს მისი სახე. როცა დაგვინახა, თითქოს ფრთხილად შეხსნა სისხრისგან, ფახე ნამოდგა, მოგვხვია, დაგვიკოხნა. კობა სიყვარულით უსხეიროდ დაღას. მან განვინაში რაღაც-რაღაცები მოკახნა, სუფრა გავვირგა, გავვირგეთ დაგვის და გვიჩულებდა, გვიჩუბა. უსხეიროდ დიდი ხნის უნახავ შვილს, შევადგ კიტლის დიდი გაუხსნა, საყალოსთან ჩაუყო გაკვალტყავებული ხელი და გზრუნველად კითხა: «თბილად თუ გახვია, შვილო? არ გაეიხივდა!»

საქართველოში შექმნილი ვითარება ელჩებისა და კონგრესმენების ღონეზე განსახილველი თემაა, დაბალი რანგის, დაბალი დონის და აბერ, დებანი და ჰომეოპათიური რეპეტიციონი ცოტას, რაღაცაზე შეთანხმდებიან და სულ არ აინტერესებთ, ეს კანონიერი იქნება თუ არა, ქართველ პოლიტიკოსებს აიძულებენ, შეასრულონ.

სტუდენტობის პერიოდში მცირე შეხლა-შემოხლა მოგვიხდა თანატოლებთან და იმის ნაცვლად, რომ დავზავებულიყავით, ერთ-ერთმა წინადადება წამოაყენა, — ნახალოვკაში „ჭალარა ვახოსთან“ ავიდეთო. „ჭალარა ვახო“ ე.წ. კანონიერი ქურდი იყო და, ქურდთან ასვლაზე მაშინ უარი რომ გეთქვა, მტყუნანი გამოდიოდი, ამიტომ დავიძარით ასე 15 კაცი და ნახალოვკაში „ჭალარა ვახოს“ დავადექით. არ უგინებია, მაგრამ „პაცნებებით“ გამოგვყარა იქიდან: რა თქვენი საქმეა ქურდული, წადით, წიგნი გადაშალეთ, წაიკითხეთო. იმხანად მოდური იყო ქურდთან მისვლა და ისიც საქმეს არჩევდა, მხარეებს არიგებდა, მტყუნან-მართლის ბედს წყვეტდა.

აი, ის „კანონიერი ქურდები“ გამახსენდნენ, როცა ხელისუფლებისა და ოპოზიციის ლიდერები ამერიკის ელჩს, კელი დეგანსს, სახლში ეწვივნენ. ტელევიზიებმა სწორედ ასე გამოაცხადეს: შეხვედრა ამერიკის ელჩის სახლში იმართებო და უცებ წარმოვიდგინე სავარძელში მოკალათებული, საბაზანო ხალათში გამოწყობილი ქალბატონი კელი კალთაში კატი და მინაბული თვალებით როგორ უსმენს არჩილ თალაქაძისა და ბრიგოლ ვაშაძის საუბარს. მარტივად რომ ვთქვათ, ისე გამოდის, რომ, პოლიტიკური გაგებით, დეგანი „კანონიერი ქურდი“ და არიფები მასთან „საბაზროდ“ ავიდნენ. შესაძლოა, ვინმეს ამ შედარებაზე გაეცინოს, მაგრამ სასაცილო ნამდვილად არ არის. ელჩზე, არ აქვს მნიშვნელობა, რომელი ქვეყნის იქნება, არ უნდა იყოს დამოკიდებული ის, თუ ვინ გაიმარჯვა არჩევნებში და არც საქმის გარჩევებით უნდა იყოს დაკავებული, მაგრამ ეს ყველაფერი ქართველი პოლიტიკოსების ბრალია. თუ ვახსოვთ, არჩევნებამდე ცოტა ხნით ადრე სწორედ ამერიკის ელჩის ჩარევით კონსტიტუცია გადაინერა და ეს მაშინ, როცა ხელისუფლების წარმომადგენლები დაბეჯითებით ამბობდნენ: „კონსტიტუციას ვერ შევცვლით, ამის უფლება არ გვაქვს კანონით, მაგრამ აღმოჩნდა, რომ, ამერიკის ელჩი თუ მოინდომებს, საქართველოში ყველაფერი შეიძლება და ჩვენი კონსტიტუცია ჩვეულებრივი მითითების ნივთია, რომელსაც პატარძალი ქორწილამდე ათასჯერ გადახერხს ხოლმე.

ძალიან ცუდი ტენდენცია დამკვიდრდა, რომ არჩევნების შემდეგ აუცილებლად აქციები უნდა გაიმართოს. მხოლოდ ერთხელ გაკვირთ თქვა ოპოზიციამ: ხელისუფლებამ „ოცნება“ იმიტომ არ უნდა დარჩეს, რომ ამომრჩევლების ხმების 50%-ზე მეტი ვერ მიიღო. ერთი შეხედვით, ლოგიკურია, მაგრამ, მეორე მხრივ, ვინ უნდა მოვიდეს ხელისუფლებაში — 48%-იანი „ოცნების“ ნაცვლად 27%-იანი „ნაციონალური მოძრაობა“? ყველაფერი ხომ აქეთ მიჰყავთ და საინტერესო ის არის, რომ შედეგების გადახერხება სურს ოპოზიციას. ეს იცის ამერიკის ელჩმაც, იცინა დასავლელმა პარტიზონებმაც, მაგრამ, ამის მიუხედავად, სასაუბროდ ეძახიან ოპოზიციას და ხელისუფლებას, მმართველ გუნდს აიძულებენ დათმობენ წასვლას, რატომ? მილიონამდე ადამიანი მისცა ხმა „ქართულ ოცნებას“ და მაშინ გამოვა ეს მილიონი ადამიანი ქუჩაში ხმების დასაცავად და ვინ დაუდგება წინ? 1 და 2-პროცენტის პარტიები თუ ისინი, ერთ პროცენტზე რომ სანატრელი

აქვთ და ამ არჩევნებმა მათი რეალური სახე რომ დაგვანახავა? ყველაზე საინტერესო, იცით, რა არის? სრულად პროპორციული რომ სურდათ 2020 წელს, 2024-ში ხომ იქნება და იქ საარჩევნო ბარიერი 5%-ია. ეს, იცით, რას ნიშნავს? 31 ოქტომბერს რომ გამართულიყო სრულად პროპორციული არჩევნები 5%-იანი ბარიერით, პარლამენტში მხოლოდ ორი პარტია შევიდოდა. და დარწმუნებული ბრძანდებოდეთ, 2024-შიც ზუსტად ასე იქნება, რადგან აღარ სურს ამომრჩევლებს ერთი და იმავე სახეების ხილვა, გაუთავებელი დაპირებები, არაფრისმოცემი ბაქიბუქი და ოპოზიციის მთავარ კაცად ისევ მიხაილ სააკაშვილი.

აი, პომპეოს ვიზიტისთვის ხომ განსაკუთრებით ემზადება ყველა. თურმე, პომპეომ ამერიკის პრეზიდენტის გზავნილი უნდა ჩამოიტანოს. რომელი პრეზიდენტის, ბატონებო? ჯერაც გაურკვეველია, არჩევნები რა შედეგით დასრულდება, მსოფლიო ზაიდენს ულოცავს, ტრამპი სასამართლოში ჩივის და ამ ქაოსში საქართველოში მოდის კაცი, რომელმაც ვისი დანაბარები უნდა ჩამოიტანოს? ვინმეს სჯერა, რომ ტრამპმა მოიცალა, პომპეოს მითითებები მისცა და საქართველოში გამოუმუშავა? არა, ბატონებო, არა, საქართველოში შექმნილი ვითარება ელჩებისა და კონგრესმენების ღონეზე განსახილველი თემაა, დაბალი რანგის, დაბალი დონის და აბერ, დებანი და ჰომეოპათიური რეპეტიციონი ცოტას, რაღაცაზე შეთანხმდებიან და სულ არ აინტერესებთ, ეს კანონიერი იქნება თუ არა, ქართველ პოლიტიკოსებს აიძულებენ, შეასრულონ.

პარადოქსია, მაგრამ ფაქტია: ოპოზიციამ ყოფნა ერთგვარი იმუნიტეტია. ყველას ემბახვრება, როგორ მოიხსნა ნიკა მელიამ სამაჯური და როგორ ისროლა ხალხში, რითაც დაარღვია კანონი, რომლის მიხედვითაც ასეთი საქციელი 3-წლიანი ციხით სჯება. მე, თქვენ ან ნებისმიერს იგივე რომ გაგვეკეთებინა, ციხეში ხომ ჩავსვამდნენ? ჩავსვამდნენ და მელიას კიდევ მონივნებით სასამართლოში შეუძღვნენ, თავიანთი უნიათობა აღიარეს და სამაჯური მანინც უნდა შეგვეხსნა, გირაო უფრო მყარი გარანტია სასჯელისო. სამაჯურით აკონტროლებ, როგორ და სად გადაადგილდება ადამიანი და გირაო მთავარდებულს როგორ გააკონტროლებ? სამაჯურიან მელიას საზღვრის უკანონოდ გადაკვეთა რომ მოენდომებინა (დაუშვათ), ვერ მოახერხებდა და გირაოს გადახდის შემდეგ ამას მოახერხებს. რომელი ყოფილა უფრო მყარი?

დებანი და შიში მოსა-მოკრილნი

სანამ ელჩის სახლში მოლაპარაკებებს გაიღვასთ, ისლავით, სანამ დაოქმიდებოთ არ გაითავისებთ, შინაგანად არ გაითავისუფლებით, მანამდე ასე იქნება: ხან პომპეოს დალოცვით და ხან — პომპეუსს

სწორედ ამერიკისა და დასავლეთის შიშით ვერ ეუბნება ხელისუფლება ოპოზიციის ლიდერებსა თუ აქტივისტებს ვერაფერს და საკუთარ მხარეში დამჭერებს ატყუებს, — ასე სჯობდაო. ეს დაახლოებით იგივეა, მაშ-ს რომ ელოდებოდა მთელი ქვეყანა და მერე მაშ-ზე უკეთესი რომ დაგვანახებს შორიდან.

ახლა ოპოზიციის მთავარ ნარატივზე გადავიდეთ. ბოლო ხმაზე ვაკვირდები, არჩევნებში რუსეთი ერევას. მერე ამის დამადასტურებელი ფაქტები ვერ იპოვეს და განაცხადეს: ჩუმად ერევას. მერე ვერც ეს „გააპრავებს“ და ახლა, უბრალოდ, რუს ოლიგარქს ეძახიან ბიძინა ივანიშვილი. და, ამერიკა რომ ერევა, არა უშავს? შტატებს საქართველოს მიმართ „ნარეპეტიციონი“ აქვს და, რაც სურს, იმ-

ას მიმოქმედებს? არჩევნები, რომლის შედეგებიც დასავლეთმა, პრაქტიკულად, აღიარა, იმიტომ უნდა გადაიხედოს, რომ ოპოზიციამ შუაზე გახევისა და მოწოდებების შემდეგ, ორი ათას კაცზე მეტი ვერ გამოიყვანა? ორი ათასი კაცი რატომ წყვეტს, რა უნდა გადაიხედოს, რა არა და ამ დროს მილიონამდე ადამიანი რატომ უნდა იყოს მშვიდად? ჰო, მშვიდად იყავითო, „ოცნების“ ლიდერებმა განაცხადეს და ეჭვი გვაქვს, ეს იმიტომ, რომ მათი უნიათობით შენუხებული მხარდამჭერები, ქუჩაში გასვლის შემთხვევაში, არც პოზიციას დაინდობენ და არც ოპოზიციას. ყელშია უკვე ამოსული ეს ამბავი, ყელში! ჩვენ, რიგითი ადამიანები, 10 საათის მერე შინ ვართ გამოკეტილი, ოპოზიციის აქტივისტები კი რუსთაველზე და-

სეირნობენ და ბუხსაც ვერ უფრენენ იმის შიშით, ოპოზიციის ხმაურს ატეხსო. რა გამოჩვენ — არა? თუ ოპოზიციის მხარდაჭერა რაიმე პრივილეგიას იძლევა საქართველოში და არ ვიცით? ვერ გეტყვით, რა ამბავს ჩამოიტანს პომპეო და რა გადაწყვეტილებას მიიღებს ხელისუფლება ან რაზე დათანხმდება ან არ დათანხმდება ოპოზიციას, მაგრამ ფაქტია: ეს „მეგარიტიკები“ აქციებზე „პომპეოს სანამ დაოქმიდებოთ, არ გაითავისებთ, შინაგანად არ გაითავისუფლებით, მანამდე ასე იქნება: ხან პომპეოს დალოცვით და ხან — პომპეუსს... ჰო, უვიცი და უნიგნური მაჟორიტარობის კანდიდატები იქით თუ აქეთ ცალკე თემაა, მაგრამ... ზუსტად ისე ვცხოვრობთ, როგორც ვიმსახურებთ!

ამაზრუნია ის, რაც ხდება. თქვენ მხოლოდ საკუთარ თავს კი არა, თქვენი ამომრჩევლის ხმაცაც ყიდით, მხოლოდ ფასი გაინტერესებთ. ამერიკელებს არ აინტერესებთ, ხალხმა ხმა ვის და რა ოდენობით მისცა, მათ თავიანთი ანგარიში აქვთ და კეთილი უნდა ინებოს ხელისუფლება-ოპოზიციამ, ზუსტად ის ციფრები დასვან, რომლებიც ელჩს სურს.

აქსიოზა პოლიტიკოსების ავლუით გეჭიქებინა, აგრიკის ელჩის ერთ დასახეზე კი ხალხს ბიჭ კოსტიასავით დაკბინა და დარწმუნებული ბრძანდებოდა, რომ მოსთხოვო, ელჩს ფინის დაბანის რიტუალსა ჩაუტარებინ. ეს აბაზრუნია!

ბნისო ბარბაქაძე
P.S. წლების შემდეგ, „ჭალარა ვახო“ ტელევიზიით გამოვიდა და თქვა: ქურდი აღარ ვარო. არ გემინიათ, ბატონებო, ერთ მშვენიერ დღეს, ამერიკის ელჩი რომ გამოვიდეს და თქვას: შენმე ვით, აქ მოსული აღარ დაგინახოთ? აი, მერე რომელი საელჩოს წინ დაეყენებთ თავდახრილები რიგს, ეგ არის საინტერესო. რატომ თავდახრილები? აბა, მონას ვინ მისცა გამართულად დგომის უფლება?

დემოკრატიის, ტოლერანტობისა და მულტიკულტურის ლოზუნგებს ამოყარებული მსოფლიოში ამაჟამად გაბატონებული ყველაფრის ნებადართულობის ტინდენცია მკაფიოდ მიუთითებს იმაზე, რომ ე.წ. განვითარებულ ქვეყანაში მცხოვრები პლანეტის სოციალისტური ნაწილი, რომელიც თავს ცივილიზაციულ უფროსად, მორალის, სინდისისა და ადამიანურობის დებარდების გზას დაადგა.

გაამერიკელებულ ჯორჯ სოროსზე (დიორდ სოროსზე, ნარმოშობით უნგრელ ებრაელ დიორდ შვარცზე), რომელმაც მრავალმილიარდობის ქონებისკენ სვლა ბირჟის რიგითი სპეკულანტობით დაიწყო და დროთა განმავლობაში მოიპოვა შესაძლებლობა, ამოქმედებინა ქვეყნების „მართვის“ ბერკეტები, ყველას სმენია.

დემოკრატიის, ტოლერანტობისა და მულტიკულტურის ლოზუნგებს ამოყარებული ყველაფრის ნებადართულობის ტინდენცია მკაფიოდ მიუთითებს იმაზე, რომ ე.წ. განვითარებულ ქვეყანაში მცხოვრები პლანეტის სოციალისტური ნაწილი, რომელიც თავს ცივილიზაციულ უფროსად, მორალის, სინდისისა და ადამიანურობის დებარდების გზას დაადგა.

კაცობრიობას დღეს განადგურებით ემუქრება არა ბირთვული აპოკალიფსი, არამედ თვით ადამიანის ნგრევა — პიროვნული, მსოფლმხედველობრივი, ეთნიკური, ეროვნული, სახელმწიფოებრივი, რელიგიური და ა.შ.

ადამიანის სულიერ სამყაროს ემუქრება ნგრევა ტოლერანტობის, მულტიკულტურის ნიშნის, დემოკრატიის, სექსუალური რევოლუციისა და სხვა დემოკრატიული „მონაპოვრებისა“ და ლიბერალური „ფასეულობების“ ინფორმაციული ბომბებით.

„ცივილიზებულ“ სახელმწიფოებში ამ ფასეულობების მიმართ დამოკიდებულება ისეთია, როგორც იყო დამოკიდებულება ღმერთების ახალი არქოპაგისადმი (ძალაუფლების ორგანო ათენში — გ. გ.): ჰომოსექსუალიზმის ღმერთი, თავისუფლების ღმერთი, ლესბოსელობის ქალღმერთი, ანტირელიგიის ღმერთი და ა.შ., მაგრამ ადამიანს და, საერთოდ, კაცობრიობას არსებობა შეუძლია მხოლოდ კანონის ჩარჩოებში, რომლებიც ცვლილებების შეტანა არ შეიძლება, სახელმწიფო:

- * მამაკაცი ქალი არ არის;
- * ქვამართი ღმერთი არსებობს;
- * ოჯახი — ეს არის მამა, დედა და შვილები, ბებიები, ბაბუები და არა „მშობელი №1“ და „მშობელი №2“;
- * მამული და სამშობლო შეუძლებელია ეროვნული სახელმწიფოს ან მსოფლმხედველობრივი იმპერიის გარეშე, მსოფლიო ისტორია შეუძლებელია სახელმწიფოსა და იმპერიის გარეშე.

ნაართვით ადამიანებს ეს კანონები და ისინი ვტომბატურად გადაიქცევიან ეშპანისეულით შეპყრობილი ლორების კოლტად, რომლის მართვაც ადვილია.

მართლუქი ქაოსი — ეს არ არის ქაოსის პროცესი კლასიკური გაგებით, რომელსაც არ აქვს აზრი, მიზანი და შედეგი. თუ ქაოსი იმართება, მაშინ მას აქვს აზრი და მიზანიც, რომელთა შედეგაც პლანეტაზე ახალი მონათმფლობელური რეალობის შექმნაა.

ე.წ. ოძროს მილიარდი არ არის შეთქმულების აბსტრაქტული თეორია. **ოძროს მილიარდი** — ეს არის ნაწილის მიერ თავისი ნების მთელისტვის თავს მოხვევის პრაქტიკა. ოქროს მილიარდი — ეს არის ის მოსალოდნელი შედეგი, რომლისთვისაც ამჟამად ციბრუტიკით ტრიალებს მსოფლიო პოლიტიკა და მსოფლიო ეკონომიკა.

ვის და რისთვის სჭირდება კაცობრიობის მსბავსი მითამორფოზი? პასუხი ნათელია: მათ, ვინც სული მიჰყიდდა სათანას ფულის გავლს.

ვაზუსტებთ მნიშვნელოვან დეტალს: **სატანა ღმერთის მოწინააღმდეგე არ არის, მას რომ შიშობოლოდს; არ არის მითოქა, მის დახარცებას რომ შეეცადოს, და არც მოწინააღმდეგე, რადგან სახალ აღთქმაში წარსინა: „შენ გნახს, რომ ღმერთი ერთია? კეთილი და პატიოსანი. ეშმაკებსაც სწამთ და ძრინან კიდეც“.**

მაგრამ შემოქმედის მსგავსი ადამიანი, რომელიც თავს დედამიწაზე ყველაფრის პატრონად მიიჩნევს, სატანის მთავარი „ინტერესის“ საგანს წარმოადგენს.

რისთვის სჭირდება ეს ეშმაკს? მხოლოდ ღმერთს იცის... მაგრამ, რომ სჭირდება, ექვემდებარება. ადამიანს დამოუკიდებლად არ შეუძლია ეშმაკის დამარცხება. ეს მას შეუძლია მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ სწამს ღმერთის, რომელიც მას გარანტიას აძლევს, რომ დაეხმარება სატანური ვნებების წინააღმდეგ ბრძოლაში.

ეს თეორიულად საკმაოდ ადვილი ასახსნელი და გასაგებია, მაგრამ საკმაოდ რთულია პრაქტიკაში საკუთარი ქცევების კორექტირებისთვის. თუ არ არის ღმერთისადმი რწმენა — მაშინ არ იძნება იმის იმადი, რომ სულს ეშმაკებისგან გათავისუფლებს.

ამ სრულიად უბრალო ფორმულისადმი ადამიანების უმრავლესობას სექსტიკური დამოკიდებულება აქვს, — ეს ყველაფერი სისულელე და მონაწიხიაო.

სატანა — ეს „სიცრუის მამა“. უღმერთო ადამიანი კი უფრო მეტად მიდრეკილია ტყუილისკენ, ვიდრე სიმართლისკენ. ამრიგად, ის ეშმაკსება იმ ღმერთს, რომელსაც სატანა დასცინის, საითაც მოისურვებს, იქით „მიერეკება“ და უღმერთობის სულში მართულ ქაოსს თესავს.

სატანას მსოფლოდ ერთი რამ სურს — „ღმერთისურობა“ მართოს კაცობრიობა, რომელიც თვითონ უნდა აირჩიოს ის „დედამიწის მბრძანებელი“ და დამოუკიდებლად თმავს უარი ღმერთზე. დედამიწაზე სატანას რევანში სწავრიან ღმერთზე, იმიტომ, რომ ღმერთმა ადამიანს მისცა არჩევანის უფლება და შესაძლებლობა მსოფლოდ მათ, ვისთვისაც „... რწმენა საჭიროა გარეშე მკვდარი“.

სატანას სურს, იმეფოს. ცაში კი მისი ადგილი არ არის! იქ ღმერთია!

რჩება მხოლოდ ერთი — იმბრძანებლობის დედამიწაზე მცხოვრებ კაცობრიობაზე. და, თუ ადამიანი აირჩევს უღმერთობას, მაშინ სიცოცხლეში ღმერთის დახმარების იმადი არ უნდა ჰქონდეს — რასაც აირჩევს, იმას მიიღებს. აირჩევს

უნაიღურები

ჯორჯ სოროსი

ანები კვდებიან და იბადებიან. დაბადებულთა შორის ცოტა თუ იზრდება სატანის „იდელელებით“, ეს რომ დაჩქარდეს, საჭიროა ახალი რეალობის ხელოვნურად შექმნა მსოფლიოში, ისეთი რეალობის, რომელსაც ჩველ ბავშვს ჩაუნერგავენ ქვეცნობიერში; რეალობას, რომელიც, მაგალითად, პედოფილის ლეგალიზაციას დაერქმევა „ერთი მხარის თანხმობით“ კანონიერი უფლება და კანონის მიხედვით სავალდებულო იქნება შესასრულებლად „ცივილიზებული“ ქვეყნის საზღვრებში ან ანალოგიური ლეგალიზაცია, მაგალითად, კანონიერი თუ ნეკრომანტიის... ის, ვინც არ დათანხმდება

დედაიწინაზე უკანასკნელი ბასტიონი, რომელიც ენიანაღმდეგება სოროსალთა მიერ სატანის გზის განხორციელებას, არის თანამედროვე კუსთი მართლმადიდებლური ალმსარებლობით; მათი გაბეზით, კუსთის ფაქრების «პიქტური ტერიტორია» უნდა დაიგვიანოს კუსთისა და ყველა მართლმადიდებელი ხალხებისთვის და საელორ-სატანისტური ფასეულობების თავსომხვევით.

დემოკრატიისა და ლიბერალიზმის ეშმაკებს — იქცევი ღმერთს: იღრუტუნებს აბსოლუტურით თავისუფლების მანტრარზე და არანაირი ვალდებულება არ გექნება არავის წინაშე, ვინც უნდა იყოს. სატანისთვის აუცილებელია მსოფლიოში აპოკალიფსი ან ადამიანების სულბა. მასობრივი იმთვალსაზრისით, რომ, როცა კაცობრიობაში ეშმაკისული ლიბერალიზმით შეაყრობილნი გადართვარება კრიტიკულ რაოდენობას, ადამიანები საკუთარი ხელით გაუსწორდებიან მათ, ვისაც არ სურთ დემოკრატიისა და ლიბერალიზმის, ე.ი., სატანის ფასეულობების გაზიარება. მაშინ მათ, ვინც არ ეთანხმება, საბოლოოდ განადგობენ და სატანა თავისი რძებით გაბრწყინდება დედამიწის მიწის ტახტზე.

სქემა მარტივია, გეგმა — გასაგები. საქმე მხოლოდ რეალიზაციაშია, მაგრამ რეალიზაცია ყველაზე რთულია. ადამი-

ანები კვდებიან და იბადებიან. დაბადებულთა შორის ცოტა თუ იზრდება სატანის „იდელელებით“, ეს რომ დაჩქარდეს, საჭიროა ახალი რეალობის ხელოვნურად შექმნა მსოფლიოში, ისეთი რეალობის, რომელსაც ჩველ ბავშვს ჩაუნერგავენ ქვეცნობიერში; რეალობას, რომელიც, მაგალითად, პედოფილის ლეგალიზაციას დაერქმევა „ერთი მხარის თანხმობით“ კანონიერი უფლება და კანონის მიხედვით სავალდებულო იქნება შესასრულებლად „ცივილიზებული“ ქვეყნის საზღვრებში ან ანალოგიური ლეგალიზაცია, მაგალითად, კანონიერი თუ ნეკრომანტიის... ის, ვინც არ დათანხმდება

ცოდვის ტრიალს, კანონგარეშე გამოცხადდება და ანტიცივილიზებულ ბარბაროსად იქცევა. ბარბაროსებთან კი ლაპარაკი ცივილიზებულობის იძულებაზე ან ფიზიკურ განადგურებაზე იქნება. სატანის მეთოდები ითვალისწინებს ადამიანებისთვის განკუთვნილი საღმრთო კანონების შეცვლას „თავის“ კანონებით და ის ამ მეთოდების რეალიზაციას ენევა... ადამიანების ხელით!

ერთ-ერთი ასეთი „სატანა საპინსია“ ჯორჯ სოროსი, პერსონაჟი, რომელიც სატანის ნებას ასრულებს ადამიანების ქვეცნობიერსა და სულბაში სამყაროს აღქმის გლობალურ ცვლილებაში პარადიგმებით „კარგი-ცუდი“ დემოკრატიისა და ლიბერალიზმის, ე.ი., სატანის ფასეულობების გაზიარება. მაშინ მათ, ვინც არ ეთანხმება, საბოლოოდ განადგობენ და სატანა თავისი რძებით გაბრწყინდება დედამიწის მიწის ტახტზე.

სქემა მარტივია, გეგმა — გასაგები. საქმე მხოლოდ რეალიზაციაშია, მაგრამ რეალიზაცია ყველაზე რთულია. ადამი-

ანები კვდებიან და იბადებიან. დაბადებულთა შორის ცოტა თუ იზრდება სატანის „იდელელებით“, ეს რომ დაჩქარდეს, საჭიროა ახალი რეალობის ხელოვნურად შექმნა მსოფლიოში, ისეთი რეალობის, რომელსაც ჩველ ბავშვს ჩაუნერგავენ ქვეცნობიერში; რეალობას, რომელიც, მაგალითად, პედოფილის ლეგალიზაციას დაერქმევა „ერთი მხარის თანხმობით“ კანონიერი უფლება და კანონის მიხედვით სავალდებულო იქნება შესასრულებლად „ცივილიზებული“ ქვეყნის საზღვრებში ან ანალოგიური ლეგალიზაცია, მაგალითად, კანონიერი თუ ნეკრომანტიის... ის, ვინც არ დათანხმდება

ადამიანის სულიერ საყაროს ეშმაკებს ნებას ტოლერანტობის, მულტიკულტურის, დემოკრატიის, სექსუალური რევოლუციისა და სხვა დემოკრატიული „მონაპოვრებისა“ და ლიბერალური „ფასეულობების“ ინფორმაციული ბომბებით

ბი“. თანაც ზოგიერთი ასეთი ქუჩისკოლოფი ამას პირადი სულელური ინიციატივით აკეთებს — ვერ იოკებს სურვილს, იქირქილოს და თავი ქვეინანად წარმოაჩინოს. სხვები კი შეგნებულად მუშაობენ სატანის მზის სხივების ქვეშ, რომლებიც საბოლოოდ არეულ მსოფლიოს უნდა მოეფინოს. ეს სხვები, რომლებიც არიან რუსეთში (საქართველოშიც, უკრაინაშიც და ყველგან), წარმოადგენენ „მებრძოლებს“ სხვადასხვა არსამთავრობო ფონდისა და საზოგადოებრივი დემოკრატიული ორგანიზაციებისა, მასობრივი დემონსტრაციებისა, საზოგადოების, ხალხის ძარცვის საბანო მმართველობის, თაღლითი პოლიტიკური პარტიების, დეპუტატებისა თუ პოლიტოლოგ-ექსპერტების რიგებიდან, რომელთა სახელიც „სატანის ლეგიონია“ ან, უბრალოდ, სოროსელები.

ეს სოროსელები ყოველდღიურად და სკრუპულოზურად აწარმოებენ, როგორც საჯარო, ისე იატაკქვეშა სამუშაოებს ადამიანების ცნობიერებისა და სულის „გადასაფორმატებლად“ და სატანისტურ ფასეულობებამდგ დასაყანად, ღმერთის „შესაცვლელად“ სატანით. ე.წ. დასავლური ცივილიზაციის წიაღში ეს პროცესი უკვე შეუქცევადია და ეს ცივილიზაცია სწრაფად უახლოვდება უფსკურულს.

დედამიწაზე უკანასკნელი ბასტიონი, რომელიც ენიანაღმდეგება სოროსელთა მიერ სატანის გზის განხორციელებას, არის თანამედროვე რუსეთი მართლმადიდებლური ალმსარებლობით. მათი გაგებით, რუსეთის ფედერაციის „პიქტური ტერიტორია“ უნდა დაიგვიანოს რუსებისა და ყველა მართლმადიდებელი ხალხებისთვის და საელორ-სატანისტური ფასეულობების თავსომხვევით. ეს, ასე ვთქვათ, გლობალური ვითარებაა.

სახელმწიფო, ამაში თანამედროვე მსოფლიო გეოპოლიტიკის არსი ეშმაკის ხელმძღვანელობით, რომელიც „ცივილიზაციული“ მსოფლიოს ხელით იბრკვის მსოფლიოს დაწარჩენი ხალხების წინააღმდეგ.

საჭირო არ არის „ცხელი“ ომის წარმოება ტერიტორიების ხელში ჩასაგდებად, არამედ საჭიროა „ნელი“ ომი ადამიანების სულებისა და ტვინების დასაპყრობად. სულბებსა და გონებაზე გამარჯვების მოპოვების შემთხვევაში ტერიტორიები თვითონ გადაიქცევა „სატანისტურად“. შედი უშიშრად და დაეფულე უკანმოუხედავად ოქროს მილიარდის საკეთილდღეოდ.

და რა ხდება, ასე ვთქვათ, ადგილებზე? ყველაფერი ანალოგიურადაა, ოღონდ სხვა მასშტაბით.

ruinformer.com-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ბიორეპი გაქვეყნდა

30 წელზე მეტია, რაც თქვენ, ჩემო შვილებო, გზააგნეულაბი, გამოაპოლიტიკურად დაბრმავებულაბი, ყოველგვარ დიპლომატიასა და სალ აზრს მოკლებულაბი დააბიჯებთ ჩემს სხეულზე, შავი თეთრისაგან და თეთრი შავისაგან ვერ გაბირჩვიათ. თქვენი დაბრმავება მაშინ დაიწყო, როცა 1988-1989 წლების მიტინგებზე გაიხსნა რუსების შეურაცხმყოფელი შეპახილება: „რუსო, ნაეთრია“, „რუსო, ბროდიაბა“, „რუსო, ოკუპანტო“ და მისთანები.

მე, ქუთაისელი პოლიტოლოგი, 90 წელს გადაცილებული, ყველას გასაგონად ვაცხადებ: ამჯერად ჩემს სუბიექტურ მოსაზრებებს კი არა, არამედ ქართული მინა-წყლის, ანუ გეოპოლიტიკური სივრცის ვედრება-ამოძახილს გაგაცნობთ, რომელშიაც საქართველოს ეროვნული გადარჩენის გზაა დასახული.

დიდ ვაჟას მივბაძე და უტყვი ქართული მინა-წყლის ამეტყველება-ალაპარაკება რამდენადმე შეეძლო. ქვემოთ გაგაცნობთ ტანჯული ქართული მინის ვედრება-ამოძახილს, აი ისიც:

„ჩემო გზააგნეულო, ჯანსაღ აზროვნებას მოკლებულ შვილებო! ასე როგორ დაგაბრმავებს, გამოგათავყვანეს და დაგაჩანჩანაკებს, რომ ველარ ხედავთ, სად, რომელ კონტინენტზე, რომელი ქვეყნების გარემოცვაში ვცხოვრობთ; გვედრებით, გაივით და გაითავისეთ ის ქვეყნარტება, რომ 700-კილომეტრიანი საერთო საზღვარი გაქვს დიდ ქვეყანა რუსეთთან, რომელიც ძალზე განანყენებულია იმით, რომ მისი მტერი ნატოს სამხედრო ბლოკი ზედ მის საზღვრებთან მიგყავთ, ეხუტებით და ეთავყვანებით. **ღმერთმა არ ქნას, რომ ამ ვერაზ ნატოში გაანავრონ ჩემი ტანჯული და განცოტავებული სხეული, თორაე სოსხუსა და ცხინვალს საბოლოოდ დავკარგავ და ჩემი სხეულის სხვა ნაწილებსაც — მარნეულის მხარისა და ჯავახეთისაზე ზედ მივაყოფებოდი; რატომ ვერ ხედავთ ამ სინამდვილეს?**

გაოცებული ვარ — რა უნდა ჩემს სხეულზე გადამოთიერი ავსო-ის ყოფილი პრაზიდიენტის — რეიგანის ქაბლს და მეორე ყოფილი პრაზიდიენტის — ბუშის სახელს ჩემს ქუჩაზე? მივასუსხეთ, დაიხსნაუთეთ! ენით განმოთქმეთ საშიდნება, როცა თქვენს ასეთ დარჩანაკებას ვხედავ. ჩემი სხეულის დაუპირებელაბი მთარაბა სააკაშვილმა ძალაძე გორიდან აღაგული სტალინის ქაგლი სოფელ კარაღეთში აქალ-ბარდაში რომ პირქვე დამხობილი დააბოლო, ამაზე რატომ დუმხართ? სირცხვილი თქვენი! იოსებ სტალინი, ჩემი სახელოვანი შვილი, მთელი დედამიწის სიდიადეა და მის შვილობის ნებისმიერი ხალხი ინატრებდა; თქვენ კი, დოლარებზე მონებად გაყიდულაბო, ძია სემის სურვილი აღასრულეთ. არ ეღირსოს სააკაშვილს ჩემს სხეულზე ფეხის დადგმა — ის სამუდამო განდევნილობას იმსახურებს. ოპ, რა ბედნიერი ვყოფილვარ მაშინ, როცა ჩემი შვილები თავს მეველებოდნენ და სიყვარულს, ჩემთან ერთად, ჩემი საამაყო შვილის — იოსებ სტალინის მისამართით სადიდებულ ჰიმნში ასე გამოხატავდნენ:

„იდიდ მარად, ჩემო სამშობლოვ, გმირთა კერა ხარ ჩაუქრობელი; მსოფლიოს მიეც დიდი სტალინი, ქვეყნად მონობის დამამხობელი...“

დღეს რას ვხედავთ? 30 წელზე მეტია, რაც თქვენ, ჩემო შვილებო, გზააგნეულაბი, გამოაპოლიტიკურად დაბრმავებულაბი, ყოველგვარ დიპლომატიასა და სალ აზროვნებას მოკლებულაბი დააბიჯებთ ჩემს სხეულზე — შავი თეთრისაგან და თეთრი შავისაგან ვერ გაბირჩვიათ. თქვენი დაბრმავება მაშინ დაიწყო, როცა 1988-1989 წლების მიტინგებზე გაიხსნა რუსების შეურაცხმყოფელი შეპახილება: „რუსო, ნაეთრია“, „რუსო, ბროდიაბა“, „რუსო, ოკუპანტო“ და მისთანები. გაგნებულმა რუსებმა მაშინ ავადმყოფ ხალხად შეგვრაცხეს; იმხანად მე ეს ძალიან ვინყინე, მაგრამ შემდეგ წლებში, როცა თქვენი ბევრი სისულელე ვინხილე, დაგრწმუნდი, რომ ჩემი შვილების მნიშვნელოვანი ნაწილი მართლაც ავადმყოფია.

ჩემმა მოლაღატე შვილებმა — შავარდნაძემ და სააკაშვილმა ჩემს სხეულზე ჩემივე შვილების ნინაღმდეგ საომარი ოპერაციები გამართეს, ეს ხომ დიდი უგუნურობა იყო? სააკაშვილმა ცხინვალში შეჭრისას იქ მშვიდობისმყოფელებად ჩაყენებული რუსები რომ ჩაკლა, მათი დედების ატირებას პუტინი აპატიებდა? არ აპატია და სააკაშვილს კუთხით ქვა ასროლინა, ჰალსტუხიც მაგრად აღეჭვინა. **სააკაშვილი ძია სემმა გააბრინა, რომელიც მიხანაში მართლად ენავე ჩემი შვილების — ქართველების ზიზღით, სიკუპვილით, მუდმივად მტრული განწყობით დამუხტვის ვერაგულ პოლიტიკას რუსეთისა და მისი ხალხების მიმართ. დღეს ჩემი სხეულის 20 პროცენტი ოკუპირებულია რომ არის, დიდწილად ჩემი გზააგნეული შვილების ბრალია, რომლებმაც აიპყრეს რუსეთი, ოკუპანტი გამხდარიყო.**

დღეს, ჩემო შვილებო, რუსების ნდობის დაბრუნება ძალიან გაძნელებულია, ეს დროსა და მნიშვნელოვან ძალისხმევას მოითხოვს. არადა, ჩემი სხეულის ერთადერთი გამამთლიანებელი და ჩემთან ერთად ჩემი შვილების მომავლის გადამრჩენი მხოლოდ რუსეთია და არა ცხრამთისგადამელი იანკები, პედერასტ-ლიბერასტები; ინამეთ ეს აქსიომური ქვეყნარტება, ძია სემისაგან მოსყიდულო და გამოთავყვანებულო ჩემო შვილებო!

ჩემო შვილებო, დღეს რუსეთის ნდობის მოსაპოვებლად საჭიროდ მიმაჩნია:

1. კონსტიტუციიდან ამოაგდოთ ნატოსადმი ტროფობა — უარი მას;
2. აიღეთ ჩემი სხეულიდან რეიგანის ქეგლი, გააუქმეთ ბუშის სახელი ჩემს ქუჩაზე;

ღმერთმა არ ქნას, რომ ამ ვერაზ ნატოში გაანავრონ ჩემი ტანჯული და განცოტავებული სხეული, თორაე სოსხუსა და ცხინვალს საბოლოოდ დავკარგავ და ჩემი სხეულის სხვა ნაწილებსაც — მარნეულის მხარისა და ჯავახეთისაზე ზედ მივაყოფებოდი — რატომ ვერ ხედავთ ამ სინამდვილეს?

ვედრება და ქანთი ქართული მიწისა

რა არის სჭირო, საქართველომ დასავლეთის პოლიტიკურ კორონავირუსს თავი რომ დააღწიოს, გადარჩეს და ტერიტორიულად გათლიანდეს

სააკაშვილი ძია სემმა გააბრინა, რომელიც მიხანაში მართლად ენავე ჩემი შვილების — ქართველების ზიზღით, სიკუპვილით, მუდმივად მტრული განწყობით დამუხტვის ვერაგულ პოლიტიკას რუსეთისა და მისი ხალხების მიმართ. დღეს ჩემი სხეულის 20 პროცენტი ოკუპირებულია რომ არის, დიდწილად ჩემი გზააგნეული შვილების ბრალია, რომლებმაც აიპყრეს რუსეთი, ოკუპანტი გამხდარიყო.

3. გააუქმეთ ოკუპაციის მუზეუმი, დაიწყეთ დიალოგი რუსეთთან დიპლომატიური ურთიერთობის აღდგენისათვის;

4. დაუყოვნებლივ აღკვეთეთ ყოველგვარი სამხედრო წვრთნები აშშ-დასავლეთის მონაწილეობით; გამოაცხადეთ სამხედრო მოუმხრობლობა. ცხადია, ჩამოთვლილ ღონისძიებათა აღმასრულებელი დღევანდელი ხელისუფალნი და ოპოზიციის დიდი ნაწილი ვერ იქნებიან, რადგან ძია სემს ეტრფიან.

მაგრამ მე ჩემი ობიექტურად, მართებულად მოაზროვნე შვილების იმედი მაქვს. ისინი ჩემი დიდი მოსიყვარულენი არიან, ჩემს სახელს ფიცხლობენ. ამ დღეებში ძალიან გამახარებს „პატრიოტთა ალიანსში“ გაერთიანებულმა ჩემმა ღირსებულმა შვილებმა, რადგან ჩემს ტანჯვასა და ვედრებას ყური ათხოვენ; იმედი მაქვს, ისინი, სხვა ჯანსაღად მოაზროვნე ძალებთან ერთად, ისე მოლონიერდებიან, რომ ჩემს სხეულზე ხელისუფალნი გახდებიან და ჩემს გადარჩენას, ჩემი სხეულის გამთლიანებას ნარმატებით შეძლებენ.

გზააგნეულ და ძია სემის მოთავყვანე ჩემს შვილებს კი ვეტყვი: რატომ არ აღასრულეთ ჩვენი დიდი სულიერი მოძღვრის, ილია მეორის, მიერ ჯერ კიდევ 2001 წლის სააღდგომო ეპისტოლეში ნათქვამი, — საქართველოსთვის ყველაზე უკეთესი გზა ნეიტრალიტეტიაო, დასანანია!

ჩემს გზააგნეულ შვილებს დაბეჯითებით ვურჩევ — იკითხეთ სიმართლით გაუღენთილი გაზეთის — „საქართველო და მსოფლიოს“ დიდებულ პუბლიკაციები, რომლებიც ჩემს სხეულზე მოსიყვარულე, ჩემს გადარჩენაზე მუდმივად მოფიქრალ, ღრმად მოაზროვნე ჟურნალისტ-პუბლიცისტებს ეკუთვნის; ღრმად მწამს, რომ ისინი თქვენ ამერიკული პოლიტიკური კორონავირუსისაგან განკურნავთ; დამიჯერეთ, შვილებო, ინამეთ ჩემი თხოვნა, ჩემი ვედრება და ყველა გავიმარჯვებთ“.

ასე დაასრულა თავისი სათქმელი მრავალტანჯულმა ქართულმა მინამ. მე, პოლიტოლოგს, ისლა დამრჩენია, გირჩიოთ: **ყურად იღეთ ქართული მიწის ქანთი, მისი რჩევაები და ყველა ერთად გავიმარჯვებთ!**

ვივი ბურაუიძე,
ისტორიულ მეცნიერებათა დოქტორი, პოლიტოლოგი ქუთაისიდან

ახალი საქართველო

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

„ფულის საჭიროებას, რასაკვირველია, სულ სხვა გზა უნდა მიეცა ჩვენებურ მიწათმოქმედებისათვის, რომელიც დღეს ერთადერთი სახსარია, ერთადერთი წყაროა, ერთადერთი სააკონომიო მოქმედებაა ცხოვრების გასაძლელად ჩვენში. შეიძლება ვეცდებით გამოვარკვიოთ, ჩვენმა მიწათმოქმედებამ შეუფერა თავისი გზა ამ საჭიროებას, თუ არა“.

რუბრიკას უძღვება დარეზან ნადრიაძე

დიდ მამულიშვილთა ნააზრევი, მათ მიერ მომავლის პერსპექტიული ხედვა ფასდაუდებელია ქვეყნისთვის, თუ ყოველივე ამას, რა თქმა უნდა, გავითვალისწინებთ და ყურად ვიღებთ. ილიას გზით მივდივართ, ხშირად გვსმენია, თუმცა ჯერჯერობით ერთი დღეც არ გვიცხოვრია ილიას მაგალითით. კი ვამბობთ, ხმამაღლა ვიქაძენით, ვიმუქრებით კიდევ, მაგრამ მაინც ძველებურად ვაგრძელებთ ცხოვრებას. ილიამ კი — „ჩვენ უნდა ჩვენი ვშვათ მყოობადი“, რომელიც ერთხელ და სამუდამოდ გამოგვიყვანს მონობის უკუნეთიდან...

ილია ჭავჭავაძის მიერ დასახული გზა ეროვნული ცხოვრების აღორძინების პროგრამაა, „უკეთესი ქვეყნის“ შენობა. ეს კი მხოლოდ ერის ერთიანობითა და თანხმობითა შესაძლებელია, მაგრამ ჯერჯერობით ვერ ვახერხებთ, რადგან დღეს ძალაუფლებისთვის ბრძოლა უფრო მიზიდველი აღმოჩნდა, ვიდრე მამულის კეთილდღეობისთვის ზრუნვა. ჰოდა, სანამ ჩვენი პოზიცია და ოპოზიცია ურთიერთობებს „დააღაგებენ“, ჩვენ ისევე ერის მამას მიუვადოთ ყური და ამჯერად ქართულ სოფელზე შევაჩეროთ ყურადღება.

სოფლის მეურნეობის დარგების სპეციფიკურ თავისებურებათა ცოდნა საშუალებას აძლევდა დიდ მწერალს ნათლად დაესაბუთებინა მევენახეობისა და მეღვინეობის, მეხილეობის, მებოსტნეობა-მებაღეობის, მებაღე-შეშობის, მეფუტკრეობის, ჩაის, სუბტროპიკული და სხვა ძვირფასი კულტურების განვითარების აუცილებლობა საქართველოს ეკონომიკის აღმავლობისათვის. ილიამ იცოდა, რომ თითოეული ეს დარგი წარმოადგენს არა მხოლოდ ქვეყნისა და გლეხკაცის გაძლიერების წყაროს, არამედ ქართველი ერის სამეურნეო ცხოვრების წესისა და კულტურის ორგანულად განუყოფელ ნაწილსაც.

რაოდენ სამწუხაროა, რომ დღეს, არც თუ იშვიათად, საუბარი გვინებს არა თუ ტრადიციული დარგების შემდგომ განვითარებასა და რაციონალურ შეთანაწყობაზე, არამედ რიგი მათგანის (მებაღეობა, მეფუტკრეობა, მეცხვარეობა და სხვ.) შენარჩუნებასა და გადარჩენაზე.

ილია ჭავჭავაძე განსაკუთრებულ მნიშვნელობას ანიჭებდა საქართველოს სოფლის მეურნეობის საუკუნოვანი ტრადიციების შენარჩუნებას, მეცნიერებისა და ტექნიკის მიღწევების გათვალისწინებით სახავდა მისი განვითარების გზებსა და საშუალებებს, იცავდა მინათმოქმედით ინტერესებს ყველა ჯურის უცხოელი ვაისპეციალისტებისაგან, იმ ხანად მრავლად რომ შემოდოდნენ და მკვიდრდებოდნენ საქართველოში, ისევე, როგორც დღეს.

„გვეყო, ბატონებო, ჩვენის ანგელოსი და მომავლის ფედის სხვაზედ მიგდება, ჩვენის გაჭირვებისა, გულისტკივილის და ნადილის პატრონი ჩვენზე უნდა ვიყვნეთ“. მიაჩნდა, რომ „ეკონომიკური გაძლიერებისათვის ჩვენს სოფელს ბუნებისაგან თითქმის არა აკლია-რა, ზომიერი ნელ-ბილი ჰავა, ნაყოფიერი და თითქმის ყველაფრის უხვად მოცემი მინა მომასწავებელი არიან იმოდენა სიმდიდრისა, რამო-

«ფეხზე დადებული გლეხი... გაშინ, როდესაც საბჭოთა ტაშკა»

«გვეყო, ბატონებო, ჩვენის ანგელოსი და მომავლის ფედის სხვაზედ მიგდება, ჩვენის გაჭირვებისა, გულისტკივილის და ნადილის პატრონი ჩვენზე უნდა ვიყვნეთ»

ლა, თუ ნამდვილად გული გეტკივა ხალხისათვის... ერთ უმთავრესი სახსარი ცოდნის შექმნისა — სამეურნეო სკოლაა. ამ-გვარის სკოლების გამართვა ჩვენში აუცილებელი საჭიროებაა“. ამიტომ ილია ჭავჭავაძის მცდელობა არ დაუკლია საქართველოში მინათმოქმედებისათვის. სწამდა, რომ: „ქვეყნის ეკონომიური სიმტკიცე და ძლიერება გლეხკაცობის მინათმოქმედებითა და მამულის განვითარებითა შექმნის გარდაუვალი აუცილებლობა, ზიარებოდა მეცნიერების თანამედროვე მიღწევებს მინათმოქმედებასა და მეცხოველეობაში, განმტკიცებოდა რწმენა, რომ მხოლოდ იგია ჭეშმარიტი პატრონი და გამგებელი ღვთისმშობლის ნილხედრი მინისა.

ილია ბრძანებდა: „განათლება, სწავლა, ცოდნა — აი ერთადერთი საშუალება, რომელსაც შეუძლიან წამალი დასდოს ჩვენს ცხოვრებას... მასწავლებელი, ექიმი, ტექნიკერი, — ყველა, ვინც კი მეცნიერებით და ცოდნით შეიარაღებულია, ყველა საჭიროა ახ-

ჩვენი სარჩიელი სოფლის მეურნეობის კვირვას დარბეზი

ბ-ნი მინისტრი სახელმწიფო ქონებათა და მინათმოქმედებისა მოდის და ჩვენს საზოგადოებაში დიდი ლაპარაკია, რა ვუთხრათ და ვთხოვოთ. ამის მიუხედავად მთქმაში მრავალი სხვადასხვანაირი სათქმელი აღმოჩნდა და უფრო მრავალი სხვადასხვაგვარი სათხოვარი. ჩვენა ლაპარაკია ჩვენში აქაურ მინათმოქმედების აკადემიის ფაქტობრივად დაფუძნების, იგი გარემოება, რომელიც, ჩვენი ფაქტობრივად დაფუძნების და უნდა აღვნიშნავთ, რომელიც დაფუძნებულია და არა მხოლოდ დაფუძნებულია, არამედ დაფუძნებულია და არა მხოლოდ დაფუძნებულია, არამედ დაფუძნებულია და არა მხოლოდ დაფუძნებულია...

ვერ გაიტარებდა, რადგანაც ალბ-მიცემობა თხოვლობს მშვიდობიანს, იყოს და მსწრაფლ გზასა საქონლის გადასატან-გადმოსატანად. ამ გარემოების ძალმომრეობით ჩვენი მართლა-და მდიდრად შემკული ქვეყანა იძულებულ იყო, რაც საცხოვრებლად ადამიანისათვის საჭიროა, შინ თვითონვე ეკეთებინა და მინისაგან ამოეღო, თუ არა და, მშვიერი და მშვიდი დარჩებოდა. მაშინ არა თუ საჭირო იყო ჩვენი საკუთარი პური გვექონოდა და სხვა საჭირო მარცვლეულსა, არამედ სამოსელიც-კი.

გავიხსენოთ მარტო ის ამბავი, რომ ამ ოც თუ ოცდაათ წლის წინათ ერთ სოფელს ისე არ გაივლიდით, რომ ქსელი და მქო ფეიქრისა არ დაგენახათ, მატყლის საჩეჩელი საშაღე ძაფისათვის არა ყოფილიყო გამართული თითქმის თვითულის მცხოვრების დერეფანში, ხშირად არ მეგვედროდათ სამღებროები ნაქსოვის, თუ ნაკეთების საღებავად, და სხვა ამისთანა წერილმანი საოჯახო, საშინაო მრეწველობა იმაზე მიქცეული, რომ ქვეყანამ შინ იქონილი ყველაფერი. ალბ-მიცემობის მოწყობით ეს წერილმანი საოჯახო და საშინაო მრეწველობა გაუქმდა, რადგანაც დამშვიდებამ ჩვენს ქვეყნისა, კარგმა გზებმა სამეზობლოდ მისვლა-მოსვლისამ, ალბ-მიცემობის სახსარი მისცა უფრო იყოს, უფრო კარგის საქონლის მოტანისა, და შინაურმა წერილმანამ მრეწველობამ მოტანის საქონელს ვერც ფასში და ვერც სიკეთეში ცილობა ვერ გაუწია. დაანება ჩვენმა ქვეყანამ ამ წერილმანს მრეწველობას თავი და ირჩია ნაწარმოებთა ყიდვა სხვისაგან, იმიტომ რომ საეკონომიო სფეროში წინამძღვრობს მარტო სიიფე და სიკეთე სასიფიდე საქონლისა და სხვა არა-რა. ამ გარემოებამ და ამასთან იმანაც, რომ სახელმწიფო ხარჯს წინათ მინის მოსავლით იხდიდა ხალხი, და ეს ეხლა ფულად სახდელი გაუხდა, ის მოიტანა, რომ ფულის მოგება მეტად გაძლიერებულ საჭიროებამ შექმნა ჯერ სხენებულ მრეწველობათა ნაწარმოების სასყიდლად და მერე სახელმწიფო ხარჯის სახდელად. ფულის საჭიროებას, რასაკვირველია, სულ სხვა გზა უნდა მიეცა ჩვენებურ მინათმოქმედებისათვის, რომელიც დღეს ერთადერთი სახსარია, ერთადერთი წყაროა, ერთადერთი სააკონომიო მოქმედებაა ცხოვრების გასაძლელად ჩვენში. შემდეგ ვეცდებით გამოვარკვიოთ, ჩვენმა მინათმოქმედებამ შეუფერა თავისი გზა ამ საჭიროებას, თუ არა.

II ტფილისი, 21 სექტემბერი, 1894 წ. ჩვენ წინა წერილში მოვიხსენიეთ, რომ ფულის მოგების საჭიროება გავგიძლიერდა ცალკე იმ მიზე-

„ვიღრე მთავრობა საქართველოს და ერთობ ამიერკავკასიას არ შეხედავს იმ თვალთ, რომ ამ მინათომოქმედებას სხვა გზა და მიმართულება უნდა მიეცეს მისი ჰავისა და მიწის შესაფერი, ვიღრე თავის მცაღინეობას იმაზე არ მიამცევს, რომ ახალი საჭირნახულო საბანი გაუჩინოს აქაურ მინათომოქმედებას, იმ დრომდე ყველაფერი ფხვზე დადებული მაღამო იძნება, მაშინ როდესაც სატკივარი თავზეა“.

ზით, რომ, რაც უნინ შინ-ვე ჩვენში კეთდებოდა, ის ეხლა სასყიდელი გაგვიხდა, და ცალკე მით, რომ სახელმწიფო ხარჯი ფულით მოსაშორებელი შეგვექნა. რადგანაც ჩვენის შეძლების და ეკონომიურ ღონისძიების ერთადერთი სახსარი მინათომოქმედებაა, ამიტომაც იგი უნდა მიქცეულიყო იმისთანა საგნებზე, რომელთაც აღებ-მიცემობის ბაზარში, შინა თუ გარეთ, კარგი გასავალი ჰქონებოდა. ეს მით უფრო შესაძლებელი და მოსახერხებელი იყო ჩვენის ქვეყნისათვის, რომ აქაური მაღლიანი ჰავა და ნოყიერი მიწა ბევრ იმისთანა ჭირნახულს ხელს უწყობს, რომელსაც დღევანდელ ბაზარში დიდი მუშტარი ჰყავს და დიდი ფასი აქვს და რომელიც ამ ორის გარემოების შემწობით უფრო მეტად ახერხებს მოჭირნახულეს, ვიდრე იგი ჭირნახული, რომელიც დღეს მოგვყავს და გავაქვს ბაზარში. სადაც ჩაი, სორგო, ალისარჩული, აბრეშუმი მოდის, საცა ბამბა ხეირობს, საცა ყოველგვარი ხეილია შესაძლებელი, საცა ყურძენი მოდის, ღვინო დგება, საცა შესაძლოა გაჩენა თითქმის ყოველგვარ საზეთე, სამღებრო და სააფთიაქო მცენარეებისა, იქ მინისა და ხელის მოცდენა იმისთანა ფასმოკლე ჭირნახულსათვის, როგორც, მაგალითებურ, პური, ჩვენის ფიქრით, დიდი შეცდომაა, პურს, თუ უნინ, როცა კარჩაკეტილები ვიყავით, თავისი საბუთი ჰქონდა, ეხლა მისი მოყვანა ჩვენთვის არავითარი ანგარიშია. დღეს, როცა საქვეყნოდ კარი გაგვეღო, როცა ამისთანა სწრაფი გზებია, როგორც რკინისგზა და ზღვისა, როცა შესაძლოა თითქმის ორის კვირის განმავლობაში თუნდა ამერიკიდან მოვიტანოთ ჩვენი სამყოფო პური, — რუსეთს აღარ ვიტყვი, —

«როსა ლაპარაკი ჩვენში აქაურ მინათომოქმედების აკარგინებოდა და უნებყოზე, იგი ბარეობა, როელიც, ჩვენის ფიქრით, თავი და თავი მიზეზია ჩვენის მინათომოქმედების უნებყოებისა და უკან დარჩენისა, არავისგან არ არის სოლზე სხეში მიღებული და ამიტომაც გაჭირვების და სატკივარის ნაშალს იქ ვაღებთ, სახა სატკივარის ბოლო და არა სთავა, სახა შეღებია და არა მიზეზი»

უფრო იეფად და უფრო კარგიც, ნუთუ სახეიროა ჩვენი მარჯვენა, მშვენიერი ჰავა და მიწა პურზე მოვაცდინოთ, მაშინ როდესაც ჩვენის ქვეყნის ბუნება ნებას გვაძლევს, უფრო ძვირფასი ჭირნახული მოვიყვანოთ იმავე შრომით, გარჯით, იმავე ჰავითა და მიწით. ჩვენ რომ ამ გზას დავდგომოდით, ან დღეის-იქით დავადგეთ, ჩვენ საქვეყნო თუ სამეზობლო ბაზარში ჩვენს ძვირფასს ჭირნახულს გავიტანდით და იქიდან იმ საჭირო ჭირნახულს შემოვიტანდით, რომელიც ამ გზით უფრო იეფად დაგვიჯდებოდა, ვიდრე ეხლა გავაქვდა, როცა ჩვენვე მოგვყავს შინ. მაგალითებურ, წელს ოდესაში პური ფუთი თითქმის 26 კაპიკად იყიდებოდა, ნუთუ ოდესიდან პურის მოტანა ამ ფასად უფრო სახეირო არ იქნებოდა ჩვენის ქვეყნისათვის, რომელსაც, თუ რიგანად ვიანგარიშებთ, შინაური პური ერთი-ორად ამაზე მეტი უჯდება, რაც გინდ ნაკლები ვიანგარიშოთ: თუმცა იმეფით ამბავია ჩვენში, რომ ჩვენი შინაური პური ფუთი სამ-ოთხ აბაზე ნაკლები იყოს, მაგრამ მაინც მოჭირნახულეს ბევრს არას აძლევს გამოსარჩენსა და ამ გზით მის ჯიბეს ბევრი არა ემატება-რა.

«მინათომოქმედება, გაეულს ანა თუ ისა კითაბა, ხელს არ აქლავს მოჭირნახულს იმოდენად, რამოდენადს საჭიროა ღღას და შესაქლაველი ჩვენის ქვეყნის ჰავისა და მიწის მიხედვით»

სულ სხვა იქნებოდა, რომ ჩვენ რუსეთში შეგვეტანა იგი ჭირნახული, რომელიც, რუსეთის ჰავასა და მიწის მიხედვით, იქ არ მოდის და სხვა ქვეყნებიდან შემოაქვთ, და რუსეთში იქიდან გვეზიდნა; ამ შემთხვევაში გამოჩინდა დიდი იქნებოდა: ჯერ ერთი ესა, რომ ჩვენი სასყიდელი უფრო იეფად დაგვიჯდებოდა და მეტე ჩვენი გასასყიდი უფრო მეტს ხეირს მოგვცემდა, უფრო მეტს ამოიღებდა. ანუ, უკეთ ვსთქ-

დადგეს, ჩვენმა მინათომოქმედებამ რომ ეს ახალი გზა და მიმართულება ირჩიოს, რუსეთისათვის ის ამზადოს, რაც რუსეთს არა აქვს, და იქიდან ის ჰზიდოს, რაც რუსეთს ვერც-კი გაუსაღებია, — სახელმწიფო ინტერესის თვალთაც კი მეტად სახეიროა თვით რუსეთისათვისაც, რომელიც თავის ნამეტანის პურისათვის ბევრგან სხვგან ეძებს ბაზარსა მაშინ როდესაც ერთი ამისთანა ბაზარი, სხვათა შორის, საქართველოც შეიქმნება, და თვით საქართველოც მატებაში შევა, რადგანაც ამ გზით აქაურ მკვიდრთა ქონება გაუძლიერდება.

ვიღრე მთავრობა საქართველოს და ერთობ ამიერკავკასიას არ შეხედავს იმ თვალთ, რომ ამ მინათომოქმედებას სხვა გზა და მიმართულება უნდა მიეცეს მისი ჰავისა და მიწის შესაფერი, ვიღრე თავის მცაღინეობას იმაზე არ მიამცევს, რომ ახალი საჭირნახულო საბანი გაუჩინოს აქაურ მინათომოქმედებას, იმ დრომდე ყველაფერი ფხვზე დადებული მაღამო იძნება, მაშინ როდესაც სატკივარი თავზეა. ბ-ნი მინისტრი მინათომოქმედებისა და სახელმწიფო ქონებათა მობრძანდება აქ ქვეყნის ვითარების შესატყობად და მეტად სანატრელია, რომ ჩვენზე უფრო მცოდნე კაცთა ეს განსხვავებული გარემოება აქაურ ქვეყნისა უფრო მეტის საბუთით წარუდგინოს და ამის საშველის სარჩიელი გამოურკვიოს. აქაური სამეურნეო საზოგადოება, როგორცა სჩანს მის განაჩენიდან, ჩვენდა სასიამოვნოდ, ამ საშველის სარჩიელზე დამდგარა. სჩანს, ამ პატივცემულს საზოგადოებასაც იგი საჭიროება დაუნახავს, რაც ჩვენ აქ მოკლედ მოვიხსენიეთ.

ტფილისი, 18 სექტემბერი, 1894 წ.

«ჩვენის შექლავის და აკონოიურ ღონისძიების ერთადერთი სახსარი მინათომოქმედებაა, ამიტომაც იგი უნდა მიქცეულიყო იმისთანა საგნებზე, რომელთაც აღებ-მიცემობის ბაზარში, შინა თუ გარეთ, კარგი გასავალი ჰქონებოდა. ეს მით უფრო შესაძლებელი და მოსახერხებელი იყო ჩვენის ქვეყნისათვის, რომ აქაური მაღლიანი ჰავა და ნოყიერი მიწა ბევრ იმისთანა ჭირნახულს ხელს უწყობს, რომელსაც დღევანდელ ბაზარში დიდი მუშტარი ჰყავს და დიდი ფასი აქვს და რომელიც ამ ორის გარემოების შემწობით უფრო მეტად ახერხებს მოჭირნახულეს, ვიდრე იგი ჭირნახული, რომელიც დღეს მოგვყავს და გავაქვს ბაზარში. სადაც ჩაი, სორგო, ალისარჩული, აბრეშუმი მოდის, საცა ბამბა ხეირობს, საცა ყოველგვარი ხეილია შესაძლებელი, საცა ყურძენი მოდის, ღვინო დგება, საცა შესაძლოა გაჩენა თითქმის ყოველგვარ საზეთე, სამღებრო და სააფთიაქო მცენარეებისა, იქ მინისა და ხელის მოცდენა იმისთანა ფასმოკლე ჭირნახულსათვის, როგორც, მაგალითებურ, პური, ჩვენის ფიქრით, დიდი შეცდომაა, პურს, თუ უნინ, როცა კარჩაკეტილები ვიყავით, თავისი საბუთი ჰქონდა, ეხლა მისი მოყვანა ჩვენთვის არავითარი ანგარიშია. დღეს, როცა საქვეყნოდ კარი გაგვეღო, როცა ამისთანა სწრაფი გზებია, როგორც რკინისგზა და ზღვისა, როცა შესაძლოა თითქმის ორის კვირის განმავლობაში თუნდა ამერიკიდან მოვიტანოთ ჩვენი სამყოფო პური, — რუსეთს აღარ ვიტყვი, —

ალვისილნი არიან ყოველგვარი უსამართლობით, ბოროტებით, ანგარებითა და სიავით, სავსანი შურით, მკვლელობით, შუღლით, ვერაბობით, უზნეობითა და მახუზარობით. ცილისმნამებლნი, ღვთის მოძულენი, შეურაცხყოფილნი, ამპარტავანნი, მკვიხარნი, ბოროტბამზარახველნი, მშობლების ურჩნი.
(მოციქულ პავლეს წერილი რომაელთა მიმართ, 1,29-30)

ნეოლიბერალური უნებობა

კარლ ბრიულოვი — „პომპეის უკანასკნელი დღე“

ქალაქი პომპეი ღებრთვა სოფლისა და გომორის მსგავსი სოფლებსთვის სომ არ დასაჯა?

ძნელად მოიძებნება მეტ-ნაკლებად განათლებული ადამიანი, რომელსაც არ სმენია ძველი რომაული ქალაქის, პომპეის, ტრაგიკული იავარქმნის ამბავი. ქალაქი გაშენებული იყო ნეაპოლის ყურის სანაპიროზე, ნეაპოლიდან 22 კილომეტრის დაშორებით, ვულკან ვეზუვის კალთის ძირას. ჩვენი წელთაღრიცხვის პირველივე საუკუნეში იტალიის ეს მნიშვნელოვანი სავაჭრო ცენტრი ვულკანის ამოფრქვევას შეეწირა — ერთი დღე-ღამის განმავლობაში უკაცრიელ უდაბნოდ იქცა. 15 საუკუნის განმავლობაში მალავდა იგი თავისი მოქალაქეების არატრადიციული ვენებების დამამტკიცებელ მატერიალურ „საბუთებს“. ამაზე ვისაუბრებთ დღეს.

ჩვენს წელთაღრიცხვამდე VII საუკუნეში დაარსებული პომპეი კატასტროფამდე ფრიად აყვავებული და მზარდი ქალაქი იყო. ითვლებოდა მდიდარი რომაელების პოპულარულ კურორტად, სადაც დღესასწაულების დღეებში დასასვენებლად ჩადიოდნენ. ვარაუდობენ, რომ რომის იმპერატორ ნაროს აქაც ჰქონდა ვილა, ხოლო მისი მეორე ცოლი პომპეა საბინა აქაური მკვიდრი იყო. პომპეი ლამის მიბჯენილია ვეზუვის კალთას. ადგილობრივ მოსახლეობას წარმოადგე-

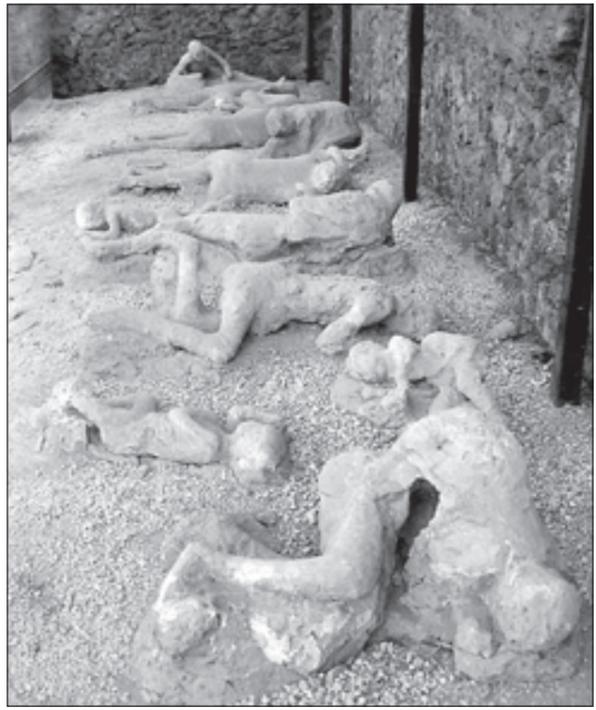
ნაც არ ჰქონდა, როგორ ჯოჯოხეთსაც მეზობლობდა. ვეზუვის პოლო დიდი ამოფრქვევა ჩვენს ერამდე 1800 წელს მოხდა. მაშინ ბრინჯაოს ხანის რამდენიმე დასახლება განადგურდა. ვულკანმა ჩვენი წელთაღრიცხვის 79 წლის 24 აგვისტოს დილით გაიღვიძა — ღმერთ ვულკანისადმი მიძღვნილი რომაული დღესასწაულის მომდევნო დღეს. ამოფრქვევა თითქმის 24 საათს გრძელდებოდა, მაგრამ ფერფლი, ლავა და პემზა კი-

დეგ ორი დღის განმავლობაში მარხავდა ქალაქს 6-მეტრიანი სიღრმის უზარმაზარ სამარეში. პომპეის გარდა განადგურდა ახლომდებარე რამდენიმე ქალაქი და სოფელი. 79-ე წლამდე ძველ რომში სიტყვა „ვულკანი“ არ არსებობდა, კარგა ხნის შემდეგ მოიგონეს და დაამკვიდრეს. როგორც ზემოთ მიგანიშნეთ, იგი წარმოიქმნა რომაელთა ცეცხლის ღმერთის სახელიდან, რომელსაც ერქვა ვულკანი.

კატასტროფა გამოწველიყო ვითარება პლინიუს უმცროსმა, ძველმა რომაელმა პოლიტიკურმა მოღვაწემ და პოეტმა, რომელიც ვეზუვის ამოფრქვევას შორი მანძილიდან უცქერდა. მის წერილებს, რომლებიც თვითმხილველთა მონათხრობის საფუძველზე შედგენილი, არქეოლოგებმა მხოლოდ XVI საუკუნეში მიაკვლიეს: 1599 წელს მდინარე სარნოდან მინისქვევა არხის გაყვანისას შემთხვევით აღმ-

ფრანკა პომპეის აბანოში

ოაჩინეს უცნობი ქალაქის გაღვინის ნაწილი. არქიტექტორმა დომენიკო ფონტანამ მიაკვლია ფრესკებს, ქანდაკებებსა და მთელ რიგ სხვა ნივთებს, რომლებიც ერთიკული და უხამსი გამოსახულებებით იყო დამუშავებული. რომლებიც მზის სინათლეზე არ გამოიტანა და კვლავ ჩაამარხვინა.

ქალაქი კიდევ 10 წელს იცოდა, სანამ 1748 წელს კვლავ არ განაგრძეს არქეოლოგიური გათხრები ესპანელი სამხედრო ინჟინრის, როსპე სოპანი დე ალკუბერის, ხელმძღვანელობით. ამჯერად აღმოაჩინეს არა მხოლოდ კარგად შენახული საყოფაცხოვრებო ნივთები (რაც უზრუნველყო მინის სიდრემში კონსერვაციის იდეალურმა პირობებმა), არამედ შენობები სრული მოცულობით. არქეოლოგებმა თაბაშირის გამოყენებით შეძლეს ამოფრქვევის მსხვერპლთა სხეულების სიკვდილისწინა პოზების რეკონსტრუქცია, მათ შორის ოჯახების, მეგობართა ჯგუფებისა და წყვილების, რომლებიც ერთმანეთს გადახვეულები გარდაიცვალნენ.

* ვეზუვი, რომლის ასაკი, სხვადასხვა შეფასებით, 17 ათასი წელიწადია, ევროპაში ერთადერთი მოქმედი ვულკანია. მეცნიერები ვარაუდობენ, რომ არსებობის ისტორიაში იგი დაახლოებით 100-ჯერ ამოფრქვევას, მაგრამ მხოლოდ რამდენიმე თუ იყო 79 წლის ამოფრქვევაზე უფრო მასშტაბური. სითბური ენერგია, რომელიც ვეზუვიმ ამოფრქვევის დროს გამოჰყო, 100 000-ჯერ აღემატებოდა პიროსიმაზე ჩამოგდებული ბომბის ენერგიას.

* 3 მილიონი ადამიანი სახლობს ამჟამად ვეზუვის, მსოფლიოში ყველაზე საშიში ვულკანის, სიახლოვეს. მისი ბოლო ამოფრქვევა მოხდა 1944 წელს. * პომპეიმ სოლომისა და გომორას ბედი რომ გაიზიარა ჩადენილი ცოდვების გამო, მხოლოდ ვარაუდია, ლეგენდაა. ხოლო დღევანდელ ევროპაში ის ცოდვები რენესანსის სტადიაში რომ შედის, რეალობაა, დღევანდელი ცრულიბერაული ეპოქის დამახასიათებელი წესი და რიგი. ჩვენ ფეხი ავუწყვთ. მადლობა ღმერთს, რომ ვეზუვამდე შორია.

მაგრამ უნდა გვახსოვდეს, რომ უფლის სამსჯავროს მოსვლა სარწმუნოა. მოციქულ პეტრეს მეორე წერილი ნათქვამია: „ხოლო უფლის დღე ქურდით მოვა და მაშინ ზეცანი გრგვინით გადაივლიან, გაგვარებული სანყისები დაიშლებიან, დედამინა და მისი საქმენი, რაც მათეა, გადაიხუდება.“ (პეტ. 3,10).

„სამომავლო გზას ბაიკვალავენ ქვეყნები უნარიანი ხელისუფლებით სათავეში, რომლებიც შეძლებენ უზრუნველყოფონ სახელმწიფოს მდგრადობა და არსებული პოტენციალის მაქსიმალურად ეფექტიანი გამოყენება“.

ჩვენი გაზეთის მითითებულ ნომერში (იხ. „იაკობ კედმი: უკრაინასა და თურქეთს კარიკატურული პიროვნებები მართავენ“) ისრაელის აღიარებული ანალიტიკოსი იაკობ კედმი აღნიშნავდა, რომ „თურქეთის სულთანმა აინყვიტა და აკეთებს იმას, რაც სურს“.

ხოლო ქვეტექსტში დაკვირვებული მკითხველი აუცილებლად ამოიკითხავდა, რომ კედმის ეს საჯარო განცხადება ერთგვარი გაფრთხილება იყო იმ სახელმწიფოთა ლიდერების, რომლებიც ბოლომდე ვერ მიმხვდნენ, რას ნარმოადგენს (დღევანდელი) თურქეთი. ცხადია, რომ მათ შორის საქართველოც უნდა ვიგულისხმობო.

რდა და დაიშალა, მაგრამ მილიონობით ადამიანის გონებაში დაიღვრა და ღვივის, ვითარცა მიუწვდომელი ოცნება. პანთურქიზმის იდეა, როგორც ცნობილია, ისტორიულ ხსოვნაზეა აღმოცენებული, ისტორიის იმ მონაკვეთზე, როცა თურქეთი იმპერია იყო. ოტომანების პორტა სრულად განადგურდა პირველი მსოფლიო ომის შემდეგ. ეს უაღრესად შემადრწუნებელი მოვლენა თურქებისთვის დიდ ტკივილად რჩება დღემდე.

«დიადი თურქანის» თეორია — იმპერიული გეგმების ინფორმაციული მხარდაჭერა

«საქართველო და მსოფლიოს» გე-40 ნომერი გამოქვეყნებული წერილის აუსილაგალი დაგება

ენას და დაეთანხმებით. სიმართლეა. ისეთივე, როგორც რუსეთისა და დიდი ბრიტანეთის იმპერიების ბრძოლა ცენტრალურ აზიაში თავიანთი სასიცოცხლო სივრცის გასაფართოებლად.

უნდა ვიყოთ დაინტერესებული. რადგან: „სამომავლო გზას გაიკვლავნენ ქვეყნები უნარიანი ხელისუფლებით სათავეში, რომლებიც შეძლებენ უზრუნველყოფონ სახელმწიფოს მდგრადობა და არსებული პოტენციალის მაქსიმალურად ეფექტიანი გამოყენება“.

თურქესტანის ხალხების ენისა და სისხლისმიერი ნათესაობის იდეა XIX საუკუნის შუა წლებში საჯაროდ გამოიტანა არმინი ვამბერნი — მეცნიერმა, მოგზაურმა და მოღვაწემ. ზოგიერთი წყარო მოიხსენიებს მას, როგორც უმალესი კლასის ავანტიურისტს: თურქეთის სულთნის ნდობით აღჭურვილი უნგრელი ებრაელი ჰერმან ვამბერგერი დიდი ბრიტანეთის დაზვერვის აგენტიც იყო.

აქამად უკრაინაში გააქტიურებული მიხეილი ვინ რხარის პროექტი, ავღანს რომ ტინიხოსს და საქართველოში ჩამოსვლით რომ გვეუქრება? რამოვ და მტკვარზე, ყოფილი ვირის ხიდის თავში მეჩეთი რომ იდგა, იმის მოპირდაპირე მხარეს, ლეღვისხევში, «ჭრელ აბანოში» მიიპატიჟებენ და თეთრი და შავი იქ გამოცნდება...»

მეგლი სიმბოლოდ გაიხადა რადიკალურმა თურქულმა მოძრაობამ „რუსი მგლები“. იგივე სიმბოლო ამშვენებდა ჩეჩენი სეპარატისტების დროშას და ამშვენებს დღესაც პანთურქიზმის დროშებსა და სხვა გამოსახულებებს. დიადი თურქეთი — ბალკანეთიდან ჩინეთის დიდ კედლამდე! ყაზახეთი, თურქმენეთი, აზერბაიჯანი — ყველას ერთ მუშტად კრავს თურქი მოსახლეობა, თურქული კულტურა და თურქული ენა. მათთან ახლოს დგას ჩეჩენი და დაღესტანი.

სტამბოლს ისტორიკოსები პანთურქიზმის დედაქალაქად მიიჩნევენ, იმ ცივილიზაციის, იმ იმპერიის სიმბოლოდ, რომელიც ასი წლის წინათ დანანევ-

თვითონაც არ დაუმაღავს. გაიხსენეთ მისი აღიარება — სააკაშვილი ჩემი პროექტიც იყო. რომელიც ჩაუვარდა. აქამად უკრაინაში გააქტიურებული მიხეილი ვინ ოხერის პროექტია, ამდენს რომ ტინ-

ნგიცობს და საქართველოში ჩამოსვლით რომ გვემუქრება? ჩამოვად მტკვარზე, ყოფილი ვირის ხიდის თავში მეჩეთი რომ იდგა, იმის მოპირდაპირე მხარეს, ლეღვისხევში, „ჭრელ აბანოში“ მიიპატიჟებენ და თეთრი და შავი იქ გამოცნდება... მთავარ თემას დაუბრუნდეთ. დიადი თურქანი — თურქულენოვანი ხალხების სამო — თავისი არსით გლობალური

თურქული სამყაროა, რომელიც ერთმანეთს აკავშირებს ჩინეთს ყინვასა და ატილას, თემურ ლენგსა (თამერლანს) და ათათურქს, — ნაიკითხავთ უცხოურ პერიოდიკაში კომპეტენტური ექსპერტების ამ ერთგვარ მეტაფორულ დასკ-

ამ პოლიტიკას ახორციელებს ერდოღანის პარტია „სამართლიანობა და განვითარება“ თურქების გაერთიანების ლოზუნგით. ამ კუთხითაც შევხედოთ დღევანდელ ჩვენ სამხრეთელ მეზობელს, საიდანაც ჩამოსულმა წვრილ-წვრილმა მოვაჭრეებმა ჯერ ბათუმში მოიკიდეს ფეხი, შემდეგ თბილისის დაეთი აღმაშენებლის პროსპექტი დაიპყრეს. ეს ექსპანსია კოვიდ-19-ის პანდემიამ ცოტა შეანელა, მაგრამ არ შეუჩერებია.

«დიადი თურქანის» ჩაალიზახიის სტრატეგიული მიგართულება (ერთ-ერთი) ჩვენს ქვეყანაზე გადის

ა.ს.

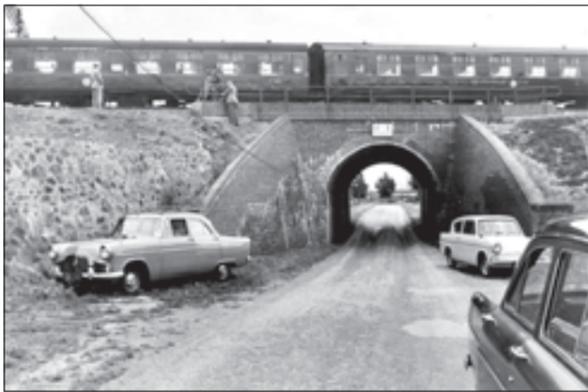
ყველაზე
ყველაზე...

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

სამაგისტროს მუშაობაში ჩარევის შედეგად დამნაშავეებმა გააჩერეს მატარებელი, განაიარაღეს დაცვა, 20 ჩანთით გაიტანეს 2,6 მლნ გირვანქა სტერლინგი (ამჟამად ეს თანხა 40 მლნ გირვანქა სტერლინგის, დაახლოებით 60 მლნ დოლარის, ეკვივალენტია) და ყალბომრიანი ორი „ლენდროვერით“ გაუჩინარდნენ.

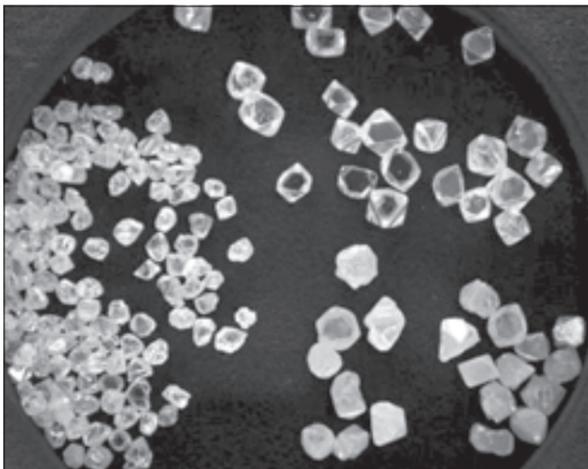
5 ყველაზე გასმაურებული ქარხვა

2020 წლის 21 ოქტომბერს „საქართველოს ბანკში“ მომხდარმა სრულიად საქართველო ააფორიაქა. შეიარაღებული მძარცველი ბანკში შეიჭრა, მძევლები აიყვანა და მათი გათავისუფლების სანაცვლოდ 500 ათასი დოლარი მოითხოვა. მძევლებს სამართალდამცველი ჩაენაცვლა და მძარცველის მოთხოვნილი თანხაც გადასცა. სამწუხაროდ, დამნაშავემ შეძლო, ხელიდან დასხლტომოდა სპეცრაზმელებს და მიმალულიყო. მას დღესაც ეძებენ. გათავაზობთ ბანკების გაძარცვის ყველაზე გასმაურებულ შემთხვევებს მსოფლიოში.

1. მატარებლის დიდი ქარხვა

1963 წლის 8 აგვისტოს 15 მძარცველისგან შემდგარი ჯგუფი ბუკინგემშირის ხიდზე (ინგლისი) თავს დაესხა გლაზგოდან ლონდონში მიმავალ საფოსტო მატარებელს. ძარცვის ორგანიზატორმა, ბრუს რეინდელდსმა, შეიტყო, რომ თვეში ერთხელ გლაზგოდან ლონდონში მატარებლით გადაჰქონდათ გაცვეთილი კუპონები, რათა ისინი მიმოქცევიდან ამოეღოთ. სწორედ ეს კუპონები იყო მძარცველთა თავდასხმის ობიექტი. სარკინიგზო ხაზის სემაფორის (სასიგნალო მოწყობილობა — ნ.კ.) მუშაობაში ჩარევის შედეგად დამნაშავეებმა გააჩერეს მატარებელი, განაიარაღეს დაცვა, 20 ჩანთით გაიტანეს 2,6 მლნ გირვანქა სტერლინგი (ამჟამად ეს თანხა 40 მლნ გირვანქა სტერლინგის, დაახლოებით 60 მლნ დოლარის, ეკვივალენტია) და ყალბომრიანი ორი „ლენდროვერით“ გაუჩინარდნენ. 15-დან 13 მძარცველი სკოტლენდ-აირმა დააპატიმრა, ორი კი — რიანი პიბსი და ჩარლზ უილსონი — ქვეყნიდან გაიქცნენ. უილსონი 4 წლის შემდეგ კანადაში დააპატიმრეს, ბიგსი კი ბრაზილიაში დაიშალა, მაგრამ 2001 წელს სამშობლოში დაბრუნდა, რათა, მისი თქმით, „როგორც ნამდვილ ინგლისელს, პაპში ერთი კათხა ლუდი დაეღია“, ამის შემდეგ კი სამართალდამცველებს ჩაბარდა.

2. ბანკ Societe Generale-ს ქარხვა ნიშაუი

1976 წლის 18 ივლისს ნიცის (საფრანგეთი) უდიდესი ბანკის, Societe Generale-ს, საცავის ქვეშ ბოროტმოქმედებმა გვირაბი გათხარეს და 50 მლნ ფრანკი (დაახლოებით 30 მლნ ევრო) გაიტაცეს. ბოროტმოქმედთა სავიზიტო ბარათი იყო წარწერა Sans armes, ni haine, ni violence (უიარაღოდ, სიძულვილის გარეშე, სისასტიკის გარეშე), რომელიც საცავის კედელზე დატოვეს. მოგვიანებით გავრცელდა ინფორმაცია, რომ თითქოს ძარცვის ორგანიზატორი იყო ფოტოგრაფი ალბერ სპაგიარი. ის პოლიციამ დააპატიმრა, მაგრამ სასამართლოდან გაიქცა — ფანჯრიდან ისკუპა, ავტომობილის სახურავზე დახტა, თანამზრახველების მიერ მიყვანილ მოტოციკლზე დაჯდა და გაუჩინარდა. პოლიციამ მის კვალს ვეღარ მიაგნო. 2011 წლის იანვარში ფრანგმა პოლიციელებმა დააკავეს ადამიანი, რომელმაც, სავარაუდოდ, ჩაიდინა თავზედური ძარცვა ნიცაში, მაგრამ დანაშაულის ხანდაზმულობის ვადის გასვლის გამო ციხეში ვერ ჩასვეს.

3. ანტვერპის სახაის ქარხვა ანტვერპენში

2003 წლის 17 თებერვალს ბელგიის ქალაქ ანტვერპენში მოხდა ალმასების დიდი საცავის ძარცვა. ბოროტმოქმედებმა მინსქეშმა შესასვლელიდან შეაღწიეს საცავში, სადაც ინახებოდა ალმასები და კერძო მფლობელების სხვა ძვირფასეულობა. მათ ისე გახსნეს 123 სეიფი, რომ არც დაცვის სისტემა დაუზიანებიათ და არც ვიდუოკამერები. მოგვიანებით პოლიციამ დაადგინა მძარცველთა ვინაობა და ისიც, როგორ დააცარიელეს საცავი. გაირკვა, რომ ბოროტმოქმედები 2 წლის განმავლობაში გეგმავდნენ საცავის ძარცვას. შეისწავლეს უსაფრთხოების სისტემა, დაამზადეს გასაღებების ასლები, შეცვალეს ვიდუოჩანაწერები. ძარცვის ორგანიზატორს 10 წლით აღუკვეთეს თავისუფლება, ჯგუფის წევრებს — 5-5 წლით, თუმცა მათ მაინც არ გაამხილეს, სად გადამალეს ნაძარცვი, რომლის ღირებულებაც რამდენიმე ათეული მილიონია.

4. ფასიანი ქალაქის სახაის ქარხვა სტოკოლმში

2009 წლის 23 სექტემბერს შვედეთის დედაქალაქ სტოკოლმში 20 წუთში გატეხეს ფირმა G4S-ის ფასიანი ქალაქების საცავი და დაახლოებით 6 მლრდ დოლარი გაიტაცეს. ბოროტმოქმედებმა შენობის სახურავზე დასვეს ვერტმფრენი, შემდეგ ლომებით გატეხეს რამდენიმე ფანჯარა, შენობის შიგნით შეაღწიეს და საცავის შესასვლელი ააფეთქეს. პოლიციამ შენობასთან მისვლა კარგა ხანს ვერ მოახერხა, რადგან ირგვლივ ფოლადის მავთულხლართები იყო გაბმული, ხოლო შენობის სახურავზე, პოლიციის ვერტმფრენი რომ არ დაეჯდარიყო, დადეს ვითომ ასაფეთქებელი მოწყობილობა წარწერით „ბომბი“, რომელიც მულიაჟი აღმოჩნდა. რამდენიმე დღის შემდეგ ამ ძარცვის მონაწილე რამდენიმე პირი პოლიციამ დააპატიმრა.

5. მუზეუმის ქარხვა ზოსტონში

1990 წლის 18 მარტს ბოსტონში (აშშ) მუზეუმ იზაბელა სტიუარტ გარდნერის კარზე პოლიციის ფორმირება ორმა მამაკაცმა დააკაკუნა და მუზეუმის ერთ მცველს განუცხადა, რომ მათ ხელთ არსებული ინფორმაციით შენობაში მძარცველია. ცრუ-პოლიციელებმა მუზეუმის მცველი და მისი მენეჯერი განაიარაღეს, სარდაფში ჩაიყვანეს და ბორკილებით წყლის მილს მიამკვსეს. ამის შემდეგ ბოროტმოქმედებმა დაუბრკოლებლად გაიტანეს მუზეუმიდან 13 ნახატი, მათ შორის: **იან ვერმეერის, რამბრანდტის, ედგარ დეგასა და ელსაარდ მანეს** ტილოები. 30 ნელინადა, ამ საქმეს იძიებს მუზეუმის დაცვა გამოძიების ფედერალური ბიუროს ბოსტონის ფილიალთან ერთად, მაგრამ უშედეგოდ. დღეს მუზეუმის კედლებზე დატოვებულია ჩარჩოები, რომლებშიც ნახატები იყო ჩასმული.

მოამზადა ნიკა კორინთიელა

ევროპის ჩემპიონატი ჩატარდება 11 ქვეყნის (უფას 12 ასოციაციის) 12 ქალაქის 12 სტადიონზე. უფამ კონტინენტის ჩემპიონატის მასპინძლებად შემდეგი ქვეყნები დაასახელა: აზერბაიჯანი, ინგლისი, უნგრეთი, გერმანია, დანია, ირლანდია, ესპანეთი, იტალია, ნიდერლანდები, რუსეთი, რუმინეთი და შოტლანდია.

ევროპის ჩემპიონატი — 2020: სად გაიგარტება, როდის და როგორი ქვეყნების მონაწილეობით

სრულიად საქართველო მოუთმენლად ელოდა ევროპის 2020 წლის საფეხბურთო ჩემპიონატის საკვალიფიკაციო მატჩს, რომელშიც საქართველოს ეროვნული ნაკრები ჩრდილოეთ მაკედონიის ეროვნულ ნაკრებს უპირისპირდებოდა. ამ მატჩში გამარჯვებული ევროპის ჩემპიონატის საგზურს დაეუფლებოდა — ეს პირველად მოხდებოდა როგორც დამოუკიდებელი საქართველოს, ასევე ჩრდილოეთ მაკედონიის ისტორიაში.

მატჩის წინ, რომელიც 12 ნოემბერს „დინამო არენაზე“ გაიმართა, საქართველოს ნაკრებს წამყვანი ფეხბურთელები გამოაკლდნენ: კორონავირუსით დაინფიცირდნენ **სმინა კვარაცხელია** და **ლევან შენგელია**, ხოლო **გიორგი ჩაკვატაძე** და **ოთარ კიტციანი** შეხვედრა ტრავმის გამო გამოტოვეს. ფეხბურთელები აკლდა ჩრდილოეთ მაკედონიის ნაკრებსაც.

მატჩის პირველ ნახევარში ჩვენმა ფეხბურთელებმა კარგად ითამაშეს და უპირატესობაც ჰქონდათ, მაგრამ მეორე ტაიმში მაკედონიელებმა სისწრაფეს მოუმატეს, პრესინგი გააძლიერეს და კაპიტანმა, 37 წლის **გორან პანდევმა**, 56-ე წუთზე ბურთი გაგვიტანა. ამ გოლით პანდევმა თავის გუნდს გამარჯვება მოაპოვებინა. საქართველოს ნაკრებს კი, რომელსაც ერთი ნაბიჯი აკლდა პრესტიჟული საფეხბურთო ტურნირის ფინალურ სტადიამდე, ოცნება დაუმსხვრია და ქართველებს დღე, რომელ-

იც საზეიმო უნდა ყოფილიყო, კომარად გვიქცია.

ახლა თავი იმით უნდა ვინუგემოთ, რომ საქართველოს ნაკრები პერსპექტიული გუნდია და სამომავლოდ უთუოდ მიაღწევს წარმატებებს,

ისიც აღსანიშნავია, რომ **ევროპის პირველი ჩემპიონის (1960 წ.) საბჭოთა ნაკრების ღირსებას სამი ძარბოვლი ფეხბურთელი იცავდა: გივი ჩოხელი, სლავა მებრეპელი და მიხეილ მესხი, მართალია კი — ზაურ კალოევი სათადარიგოთა შორის იყო.**

12 ნოემბერს გამოვლინდა 2021 წლის გასამართი ევრო-2020-ის ფინალური ტურნირის ბოლო ოთხი მონაწილე: სხვა 20 ეროვნულ ნაკრებთან ერთად ფინალურ ეტაპზე თანდის უფლება მოიპოვეს: ჩრდილოეთ მაკედონიამ, უნგრეთმა, სლოვაკეთმა და შოტლანდიამ.

ევროპის 2020 წლის ჩემპიონატში, რომელიც 2021 წლის 11 ივნისიდან 11 ივლისამდე

გაიმართება, მონაწილეობს 24 გუნდი, რომლებიც 6 ჯგუფში (A, B, C, D, E, F) არიან განაწილებულნი.

ევროპის ჩემპიონატი ჩატარდება 11 ქვეყნის (უფას 12 ასოციაციის) 12 ქალაქის 12 სტადიონზე. ეს გადაწყვეტილება მიიღეს იმიტომ, რომ 2020 წელს ევროპის საფეხბურთო ჩემპიონატს 60 წელი შეუსრულდა. მოგვიანებით კი კორონავირუსით გამოწვეული პანდემიის გამო უფამ ტურნირი 2021 წლისთვის გადაიტანა.

უფამ კონტინენტის ჩემპიონატის მასპინძლებად შემდეგი ქვეყნები დაასახელა: **აზერბაიჯანი, ინგლისი, უნგრეთი, გერმანია, დანია, ირლანდია, ესპანეთი, იტალია, ნიდერლანდები, რუსეთი, რუმინეთი და შოტლანდია.**

მატჩები გაიმართება შემდეგ სტადიონებზე: **„უიგლი“** (90 ათასი), ლონდონი; **„ალიანც არენა“** (75 ათასი), მიუნხენი; **ოლიმპიური სტადიონი** (70 ათასი), ბაქო; **ოლიმპიური სტადიონი** (72690), რომი; **„ბაზ-პრომ არენა“** (68 ათასი), სანქტ-პეტერბურგი; **„პუშკინ არენა“** (67,215) ბუდაპეშტი; **„არენა ნაციონალა“** (55600) ბუქარესტი; **იოჰან კრუიფის სასტადიონი** (54990) ამსტერდამი; **„სან-მამესი“** (53322) ბილბაო; **„ჰემდეი პარკი“** (52 ათასი), გლაზგო; **„ავივა სტადიონი“** (51700) დუბლინი; **„არკან სტადიონი“** (38065) კოპენჰაგენი.

ტურნირის გახსნის მატჩი იტალიასა და თურქეთს შორის გაიმართება ოლიმპიურ სტადიონზე რომში; ფინალური მატჩი კი — „უემბლიზე“ ლონდონში.

ევროპის ჩემპიონატი იცვან:

- * გერმანია — 3;
- * ესპანეთი — 3;
- * საფრანგეთი — 2;
- * სსრკ, იტალია, პორტუგალია, ნიდერლანდები, ჩეხოსლოვაკია, დანია, საბერძნეთი — 1.

ევრო — 2020 ჯგუფების შეადგენლობა

A	თურქეთი	დანია
	იტალია	უნეთი
	უნა	პოლონია
	რუმინეთი	რუსეთი
B	ნიდერლანდები	ინგლისი
	უკრაინა	სერბეთი
	ავსტრია	შოტლანდია
	ჩ. რეპუბლიკა	ჩეხეთი
C	ესპანეთი	უნგრეთი
	რუმინეთი	კრეტა
	სლოვაკეთი	სერბეთი
	სლოვაკეთი	გერმანია

ევროპის პირველი ჩემპიონატში გამარჯვებული საბჭოთა კავშირის ნაკრები

ქალაქები, რომლებიც ევროპის ჩემპიონატს უმასპინძლებს

ფაქტობრივი

- ექსპერტები ევროპის ჩემპიონატის ფავორიტებად ასახელებენ 6 ნაკრებს:
- * პორტუგალია — კოეფიციენტი 4,96;
 - * საფრანგეთი — 5,05
 - * ბელგია — 6,1;
 - * ნიდერლანდები — 7,8;
 - * გერმანია — 8,9;
 - * ესპანეთი — 9,0.

ცნობისთვის:

60 წლის წინათ, 1960 წლის 6-10 ივნისს, საფრანგეთში გაიმართა ევროპის პირველი ჩემპიონატის ფინალური ეტაპი, რომელშიც მონაწილეობდა 4 ქვეყნის ეროვნული გუნდები — საფრანგეთის, ჩეხოსლოვაკიის, იუგოსლავიისა და საბჭოთა კავშირის. ევროპის ჩემპიონობა მოიპოვა საბჭოთა ნაკრებმა, რომლის ღირსებასაც იცავდნენ:

- მეკარები:** ლევ იაშინი და ვლადიმერ მასლიჩევი;
- მცველები:** ვლადიმერ კესარევი, გივი ჩოხელი, ანატოლი მასლიანკინი, ანატოლი კრეტიკოვი;
- ნახევარმცველები:** იური ვოინოვი, იგორ ნეტო, ვიქტორ ცარიოვი;
- თავდასხმელები:** სლავა მებრეპელი, ვალენტინ ივანოვი, ვიქტორ პონედელნიკი, მიხეილ მესხი, ვალენტინ ბუბუკინი, იური კოვალიოვი, გერმან აპუსტინი, ზაურ კალოევი.

მიხეილ მესხი

გივი ჩოხელი

სლავა მებრეპელი

გარბარბა სიომიანი: სად არის ფაშინიანის სოკოსი, სახელმწიფო დაპარტამენტი, პენტაგონი, გააკონი?

„მას შემდეგ, რაც სომხეთის პრეზიდენტი ილიჩ ხაჩატურიანის ბანაკში უშედეგოდ ცდილობდა აშშ-ისგან დახმარების მიღებას, სომხებს უფლება არ აქვთ, გააკრიტიკონ რუსეთი მთლიანად. სომხეთში საგარეო ურთიერთობების მართვა უნდა ხდებოდეს სომხეთის სახელმწიფო პოლიტიკის მიხედვით.“

ვეს ხელისუფლების სათავეში ერის მოლაპარაკებები, რომელმაც ისინი სომხეთს ხალხის ერთადერთ მხსნელ ქვეყანასთან დააპირისპირა და ყველაფერი გააკეთა ვითარების ასე განვითარებისთვის. „სად არის მისი სოკოსი, სახელმწიფო დეპარტამენტი, პენტაგონი, მაკრონი და კიდევ სხვები? ისინი რუკაზეც ვერ იპოვიან სომხეთს, ერევანსაც ვერ იპოვიან, არაფერს ვერ იპოვიან. თითოეულმა სომხმა უნდა იცოდეს: რუსეთი რომ არა, ყარაბაღი მთლიანად დაიკარგებოდა. ჰკითხეთ ყარაბაღის ხელმძღვანელს, — განაცხადა მარგარიტა სიმონიანი.“

ru-an.info-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ლუკა მანუჩარიანი

პოპეოს ვიარნი, რომ საკრედიტო არჩევნებში დონალდ ტრამპმა გაიმარჯვა

„აშშ-ის სახელმწიფო მდივანმა მაიკ პომპეომ „ტრამპის მეორე ვადით პრეზიდენტობის გადამამაჯალ მდორე პერიოდზე“ ილაპარაკა და უარი თქვა ბაიდენის გამარჯვების აღიარებაზე აშშ-ის პრეზიდენტის არჩევნებში, — წერს CNN-ი.“

თქმით, ასეთი განცხადებები მათი სამუშაოს კომპრომეტაციას ემსახურება სხვა ქვეყნებში პატიოსანი დემოკრატიული არჩევნების ჩატარებასა და ხელისუფლების მშვიდობიანად გადაცემის საქმეში. პომპეომ კი ყველას შეახსენა 2000 წლის საპრეზიდენტო არჩევნები, როცა ყველაფერი სასამართლომ გადაწყვიტა. იმხანად გაიმარჯვა რესპუბლიკელმა ჯორჯ ბუშმა (უმცროსმა).

russian.rt.com-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ნიკა კორინთელა

სუკარბერბა ალიარა, რომ «ფეისბუქზე» 35 ათასი ხანოკი გუგოუს

ამერიკელმა სენატორებმა სასწრაფოდ გამოიძახეს ტექნოლოგიური გიგანტების ხელმძღვანელები — Alphabet/Google-ის დირექტორი სუნდარ პიჩაი, „ტივიტერის“ დამფუძნებელი ჯეიმს დორსი და „ფეისბუქის“ მფლობელი მარკ ცუკერბერგი. მოსმენის თემა იყო სკანდალური ისტორიები ონლაინ-ცენზორის შესახებ.

ნეს ფარისევლური დამოკიდებულება და ორმაგი სტანდარტი სოციალურ ქსელებში გამოქვეყნებული ინფორმაციების მიმართ, რატომ არ ბლოკავდნენ, მაგალითად, ინფორმაციებს ტრამპის კავშირზე რუსეთთან, მაგრამ, როგორც კი ბაიდენზე გაჩნდა ნეგატიური ისტორიები, მყისვე დაიწყო მათი დაბლოკვა. მათი ცენზურა მხოლოდ ერთი მიმართულებით მუშაობს.

ამ მოსმენაზე ცუკერბერგმა აღიარა, რომ 2020 წელს დაიქირავა 35 ათასი ცენზორი, რომლებიც ყოველდღიურად აუქმებენ „არასწორ“ და არაპოლიტიკორექტულ კონტენტს. ექსპერტთა აზრით, ეს ცენზორები კორპორაციული გესტაპოს მანქანის პატარა ჭანჭიკები არიან.

საქართველოს საგარეო ვალა ერთ თვეში 230 მლნ დოლარით მოიმატა

საქართველოს სახელმწიფო საგარეო ვალი ისევ იზრდება. 2020 წლის 31 ოქტომბრის მდგომარეობით, საქართველოს საგარეო ვალმა 6 991 მლნ დოლარი, ანუ 22 602 მლნ ლარი შეადგინა. ეს 230 მლნ დოლარით მეტია წინა თვესთან შედარებით. სექტემბრის მდგომარეობით, სახელმწიფო საგარეო ვალი 6,761 მლნ დოლარს შეადგენდა.

აღსანიშნავია, რომ 6 991 მლნ დოლარიდან მთავრობის საგარეო ვალი 6 737 მლნ დოლარია, ხოლო ეროვნული ბანკის ვალი — 254,095 მლნ დოლარი. საქართველოს ყველაზე მსხვილი კრედიტორები არიან: აზიის განვითარების ბანკი (ADB); მსოფლიო ბანკის განვითარების საერთაშორისო ასოციაცია (IDA) და რეკონსტრუქციისა და განვითარების

ბანკი (IBRD). IDA-ს მიმართ ვალი 909 480 მლნ დოლარია; IBR-ის მიმართ — 1 073 მლნ, აზიის განვითარების ბანკის მიმართ კი — 1 415 მლნ. რაც შეეხება ქვეყნებს, ორმხრივი კრედიტორი ქვეყნებიდან გერმანია ლიდერობს, რომლის მიმართ საქართველოს სახელმწიფო საგარეო ვალი, 31 ოქტომბრის მდგომარეობით, 2 278 მლნ ლარი იყო, მას მოსდევს საფრანგეთი — 1 791 მლნ ლარით; მე-3 პოზიციაზე კი იაპონიაა 703 817 მლნ ლარით.

BPN.GE

სარეზერვო ქართული მკითხველისთვის

— კეგელის «ლექსიები რელიგიის ფილოსოფიაზე»

გერმანულიდან ქართულად ითარგმნა, დაისტამბა და უკვე იყიდება უდიდესი გერმანელი ფილოსოფოსის — გეორგ ვილჰელმ ფრიდრიხ ჰეგელის „ლექსიები რელიგიის ფილოსოფიაზე“. ეს საჩუქარი ქართველ მკითხველს რელიგიის დაულაღავე მკვლევარმა, გერმანელი ენიდან არაერთი ფილოსოფიური ნაშრომის მთარგმნელმა ვიქტორ რცხილაძემ და გამომცემლობა Carpe Diem-მა (დირექტორი ალექსანდრე ალადაშვილი) გერმანული „გოეთეს ინსტიტუტის“ დახმარებით გაუკეთეს.

წიგნი იყიდება თბილისში, მალაზია „ლატარნაში“ (ცოტნე დადიანის № 7, სავაჭრო ცენტრი „ქარვასლა“, მე-2 სართული) და რუსთაველის № 16-ში.

რუსულ ვაქცინა «სპუტნიკ V»-ს უნგრეთი რამდენიმე დღეში მიიღებს, სახელმწიფო კორპორაცია კი ვაქცინის 150 მლნ დოლარს ნაჩოვებს იწყებს

კორონავირუსის საწინააღმდეგო რუსული ვაქცინა „სპუტნიკ V“-ის პირველი ნიმუშები უნგრეთში მიმდინარე კვირაში მიიღებს, — განაცხადა რუსეთის მრეწველობისა და ვაჭრობის მინისტრმა დენის მანტუროვმა უნგრეთის საგარეო საქმეთა მინისტრ პეტერ სიარტოსთან მოლაპარაკებების გამართვის შემდეგ. შეხვედრის მთავარი თემა იყო რუსეთის მიერ შექმნილი ვაქცინის მიწოდების, აგრეთვე, მისი ერთობლივი წარმოების ორგანიზება უნგრეთში.

უნგრეთს სურს, რაც შეიძლება მალე შეისყიდოს რუსული ვაქცინა „სპუტნიკ V“, აგრეთვე, დაიწყოს მისი წარმოება. ამასთანავე, 13 ნოემბერს ცნობილი შეიქნა, რომ სამხრეთკორეულმა კომპანია CL Alpha-მ ხელშეწყობა გააფორმა რუსეთთან 150 მლნ დოლარის კორონავირუსის საწინააღმდეგო ვაქცინა „სპუტნიკ V“-ის წარმოებაზე.

russian.rt.com-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ლუკა მანუჩარიანი

საქართველო

თუ გზურთ, გაზიარეთ თქვენი მოსაზრებები და მსოფლიოში მიიღეთ სახლიდან გაუსვლელად და ისარგებლოთ უფასო საპროგრამო მომსახურებით, შეგიძლიათ დაუკავშირდეთ შემდეგ კომპანიებს:

„ელვა.ჯი“ — ტელ: 2 38 26 73; 2 38 26 74
„მატეა“ — ტელ: 599 982 773; 2 14 74 22

www.geworld.ge

საქართველო

ესტუბრით რვეს სიტს

პოლიტიკა ეკონომიკა საზოგადოება ადამიანის უფლებები ისტორია

სარედაქციო კოლეჯია

გაზიარებული ხელმძღვანელებს თანხმებული პრესის პრინციპებით. ავტორებს ექირებათ პასუხისმგებლობა ფაქტებისა და მონაცემების სიზუსტეზე. რედაქციის პოზიცია შეიძლება არ ემთხვეოდეს ავტორთა მოსაზრებებს.

მისამართი: თბილისი, დავით ბაქრაძის ქ. №6
ტელ.: 234-32-95; e-mail: geworld@inbox.ru

ISSN 2233-3894